

คำประกาศอดีตนายท ๑ ทักษิณ ที่เคยบอกว่า “ผมพอแล้ว” น่าจะทำให้ได้บทเรียนกันว่า ไม่มีความพอในหมู่คนร่ำรวย แม้พระเยซูก็ยืนยันไว้ว่า “การพาคณรวยขึ้นสวรรค์นั้น ยากยิ่งกว่าจูงอูฐลอดรูเข็ม”

ดังนั้น การให้คนรวยพูดเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ก็คงไม่ต่างอะไรกับพระ ที่สอนให้ญาติโยมทำบุญทำทานกัน เพื่อละโลก โกรธ หลง แต่พระผู้รับปัจจัยไทยทาน กลับรวยขึ้นเรื่อยๆ ไปๆ มาๆ พระกลายเป็นตัวโลก โกรธ หลง เสียเอง เพราะสะสมเงิน ที่พระพุทธรเจ้าทรงเรียกว่า “อสรพิษ” แต่ทุกวันนี้มักลบลเคลื่อนเรียกกันว่า “ปัจจัย” แทน

สุดท้ายทั้งพระผู้สอนและผู้ถูกสอนก็จะไม่ต่างอะไรกับสภาพคนตาบอดจูงคนตาบอด อย่างน่าลมเพลขเวทนา ดังนั้น ถ้าย้อนดูผลงาน รัฐมนตรีรวยๆ ที่เข้ามาแก้ปัญหาเศรษฐกิจ ยิ่งยุคทักษิณมิกส์ ที่ชูธงว่า จะทำให้คนจนหมดไปจากแผ่นดินไทย แต่ผลก็คือ คนจนยังมีหนี้สิน อีรุงตุงนังหนักหน้ายิ่งไปกว่าเก่า

เพียงแค่นโยบายให้กู้เงินร้อยละ ๑ บาทต่อเดือน ชาวบ้านก็ตอกตีใจเหมือนเทวดามาโปรด กู้คนละหลายหมื่น จนลืมนิดไปว่าถ้าเป็นปี จากบาทเดียว ดอกเบี้ยจะทวีขึ้นมาเป็นหลายพัน และจะพันมัดชาวบ้าน อยู่อย่างนั้น ถ้าไม่มีปัญญาหาเงินก้อนใหญ่มาคืนเขาได้ สุดท้ายก็ต้องหันหน้าไปพึ่งห่วยบนดิน ห่วยใต้ดิน และพึ่งอบายมุขเมื่อเกิดทุกข์เดือดร้อน ยิ่งเหล้า บุหรี่ ลีอตเตอร์ขายดี ตัวเลขทางเศรษฐกิจก็โตตามไปด้วย รัฐมนตรีที่รวยๆ ก็จะไม่เน้นเรื่องเศรษฐกิจเป็นสำคัญ และแต่ละท่านก็จะพากันรวยขึ้นๆ อย่างไม่มีวันพอ

พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึงนรก (ความเดือดร้อนใจ) ของคนรวยที่ไม่รู้จักพอนี้ว่า เขาจะเริ่มทุกข์เดือดร้อนใจ ตั้งแต่เขาอยากได้ (โลก) เมื่อได้แล้ว เขาต้องทุกข์เดือดร้อนใจ เพราะต้องมารักษาหวงแหนเอาไว้ และเมื่อใดที่สิ่งรักสิ่งชอบใจนั้นมีอันเป็นไป เขาย่อมเศร้าโศกเสียใจลงนรกลึกขึ้นไปอีก ถึงกระนั้นคนพาลก็ยังกำหนดหมายว่า สิ่งทั้งหลายเป็นของตนทั้งสิ้น

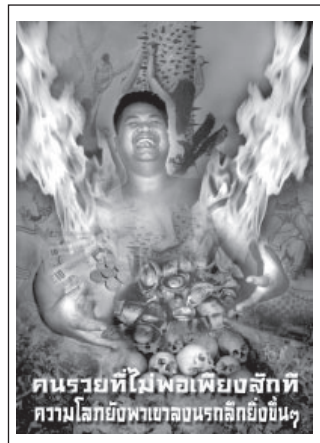
ทั้งๆ ที่ตัวเรารักแสนรักตัวเองมากสักปานใด ก็ห้ามแก่ ห้ามตาย ห้ามไม่ให้ทุกข์ไม่ได้ ต้องปล่อยให้เขาเอาร่างที่อุตส่าห์กินข้าวกินน้ำ เสียเงินเสียทองประคบประหงมไว้อย่างดีไปเผา จนเหลือแต่เถ้าถ่าน เมื่อตัวเราที่ยาววา หนาตึบ กว้างศอกแค่นี้ ก็ยังยึดถือเอาเป็นแก่นสารไม่ได้ แล้วทำไมจึงจะละโมภโลกมากไปเอาๆ สิ่งอื่น เพื่อให้ลงนรกหมกไหม้นานเท่านาน ความเดือดร้อนใจที่ไปหลงยึดว่ามันเป็นของเรา ความเสียใจที่สูญเสียชีวิตอุสมบัติต่างๆ เป็นนกร้อนรุนแรงที่ไหม้เผาผลาญเราจนควรที่ชาวพุทธจะตระหนักลดละหน้ายคลายกันได้แล้ว

๒

● จริงจัง ตามพ่อ

คนรวยที่
ไม่พอเพียง
สักที
ตามโลก
ยังพาเขา
ลงนรกลึก
ยิ่งขึ้นๆ

จีหมวย พันธมิตรที่แข็งแกร่งยิ่ง จัดงานเลี้ยงหาเงินสบทบ “มูลนิธิยาม
6 เฝ้าแผ่นดิน” เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ในงานนั้นมีคนถามผมถึงเรื่อง
“อุ้มซ่า” ที่พลเอกพัลลภ พุดทางโทรทัศน์ช่อง ๙

ตอนที่ผมและพันธมิตรชุมนุมคัดค้าน เพื่อนพลเอกพัลลภโทรศัพท์
จากเชียงใหม่เรียก “อานาจ” ชื่อเดิม “ไอนาจ มิ่งอยากได้เงิน ๓๐๐
ล้านมัย” “อยากได้ กูไม่มีเงิน” พลลภตอบ ฝ่ายโน้นสั่งทันที “มิงไปอุ้ม
ไอ้ลอง” พลเอกพัลลภรีบดำสวนกลับไปอย่างสาตเสียดเสียด

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริง เขาบอกผมตั้งแต่วันนั้นแล้ว ฝ่ายที่ติดต่อ
คาดหวังเงินตั้ง ๓๐๐ ล้าน อาจกลับใจใครก็ได้ และถ้าพัลลภเอาด้วย
จะไม่มีใครสงสัยเลยเนื่องจากสนิทกันมาก สมัยเป็นนักเรียนนายร้อย
ถูกทำโทษรับกระบี่ทีหลังด้วยกัน

นานๆ ผมจะโชคดีมีโอกาสมพบท่านพลเอกเปรม ประธานองคมนตรี
สักครั้ง เพราะผมไม่นิยมไปหาท่านวันขึ้นปีใหม่ วันสงกรานต์ หรือ
วันเกิดท่าน ไปอวยพรท่าน ผมไม่ทำ

ตอนเป็นนักเรียนนายร้อยปีแรกๆ ผมและเพื่อนๆ รวบรวมเงินซื้อของขวัญ
ให้อาจารย์คณิตศาสตร์ท่านหนึ่ง พร้อมกับพากันไปอวยพร ท่านเทศน์เสียยกใหญ่
ว่าธรรมเนียมไทยนั้น ผู้ใหญ่เป็นฝ่ายอวยพรให้เด็ก ไม่ใช่เด็กอวยพรผู้ใหญ่

ปลายเดือนมกราคมท่านพลเอกเปรม ไปเปิดงานสมัชชาคุณธรรมที่
หอประชุมสิริกิติ์ สวมเสื้อชุดไทยตามเคย ผมเรียนท่านว่าอายุ ๘๗ ปีแล้ว
ท่านยังแข็งแรง พร้อมกับนึกในใจว่าเมื่อผมอายุ ๘๐ จะเดินไหวหรือเปล่าไม่รู้

ท่านมักจะชวนคนไทยให้ใส่ชุดไทย แต่ยังไม่ใส่กันไม่มาก คงยังอายๆ กัน
อยู่ เรื่องที่ควรอายกลับไม่ยกอาย เช่นเรื่องหวย เรื่องน้ำเมา ข้าวจากวงใน
รัฐบาลยืนยันว่าจะผลักดันหวยบนดินอีกแน่นอน ทั้งๆ ที่รัฐบาลถูกสมาชิก
รัฐสภาคัดค้านอย่างหนัก จนต้องขอถอนเรื่องออกจากสภาไปแล้ว

เมื่อตอนปลายปี ๒ บริษัทใหญ่เบียร์ยักษ์ใหญ่แข่งกันขายราคาถูก
๕ ขวด ๑๐๐ บาท ทำให้ตอนนี้ขายเบียร์ได้มากขึ้นถึงร้อยละ ๒๐ ใน
การประชุมเกี่ยวกับพิษภัยของเหล้า ท่านปลัดกระทรวงยุติธรรมเผยให้
ทราบว่า เด็กหลายคนเริ่มลองดื่มเหล้าตั้งแต่อายุ ๕ ขวบ ร้านโชห่วย
ขายน้ำเมาให้เด็กมากที่สุด

กระทรวงสาธารณสุขเตรียมเสนอกฎหมาย ควบคุมการขายและ
สถานที่ขายน้ำเมา เจ้าพ่อทั้งหลายกำลังทุ่มไม่อื่น เพื่อล้มให้ได้ การ
ผลิต, การขายจะได้เจริญรุดหน้าต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง แม้ร่ำรวยมาก
อยู่แล้วก็ไม่พอ คำว่า “พอ” ไม่มีสำหรับคนรวย

“คนรวยที่ไม่พอเพียงสักที ความโลภยังพาเขาลงนรกลึกยิ่งขึ้นๆ” ●

8

บ้านปานาดอย

สองชั่วในชั่วเดียวกัน
ต่างปรารถนาดีต่อชาติ
แต่ต่างวิถีคิด
แม้นายสมคิด จำต้องถอนตัว
ก็โยกกำไรการเมืองไปอ้อ !

34

แว้งที่รัก

น้อยค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองจ๋ามไผ่
เหนือศีรษะตนเองเพราะรู้สึกว่ามันจะ
หนักกว่าตรงอื่น แล้วหัวใจของน้อยก็
เย็นเฉียบเมื่อเห็นสิ่งนั้นสูงขึ้นไปกว่าหัว
ของตัวไม่เกินสองสามนิ้ว มันเป็นสิ่ง
ที่เธอเกลียดกลัวที่สุดในชีวิตอย่างไม่มี
อะไรเปรียบได้

งูตัวใหญ่นขนาดเท่าลำแขนผมมแห่ง
ของเธอขดเป็นกองอยู่บนจ๋ามไผ่ตรงนั้น
พอดีพอดี

58

ธรรมดาของโลก จะได้ไม่ต้องโสกสลด

วันนี้ได้เครื่องพัฒนาคุณธรรมมา๑ชิ้น
เขาเรียกแบบสำรวจความดีเบื้องต้น (ตัว
ตนเอง)

ความจริงก็คือ การตรวจต้นทุน
ความดีของตัวเอง

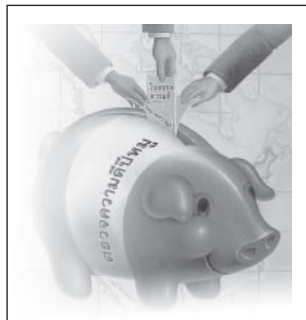
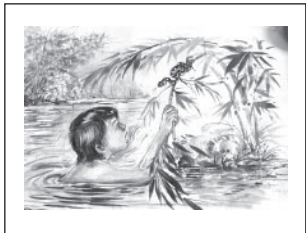
กรอกเสร็จ ก็คงจะพอเห็นภาพความ
เป็นคนดีของเราได้พอประมาณ

สารบัญ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ ๑๓ ฉบับที่ ๒๐๐
เดือน มีนาคม ๒๕๕๐

เอโกปี หุควา พุธา โทติ พุธาปี หุควา เอโก โทติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

1	นัยปก: คนรวยที่ไม่พอเพียงสักที	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
7	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
8	บ้านป่านาดอย	จำลอง
13	การ์ตูน	วิสูตร
14	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
19	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
24	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
34	แว้งที่รัก	ชบาบาน
39	ข่าวคนเอ๋ย	นักข่าวเบอร์สาม
40	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
43	เรื่องสั้น (ที่ถนนสายดินลูกรัง)	วรุจร
49	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ, เสฎฐชน
55	ประสบการณ์ได้ร่ำสัมมาสิกขา	อันติมะ
58	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
60	ชนส่วนน้อยผู้นำความชอบธรรมฯ	วิมุตตินันทะ
64	บทบาทของพระสงฆ์ในสังคมปัจจุบัน	ส.ศิริรักษ์
54	สุกรกิริยาเรื่องเก็บขยะ	ประเทือง ไทยเขียว
69	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
77	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศบุญย์ อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัญญาวัต
 กองรับใช้ศิลปกรรม ตำนานไท ธานี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์อโศก
 กองรับใช้ธุรการ ศิลสนิท น้อยอินตะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เกาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, ๐-๘๑๒๕๓-๗๖๗๓
 จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ทำอภัย จำกัด

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศิลสนิท น้อยอินตะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขากนนวนามินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลสนิท
 น้อยอินตะ สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

โบว์รกถัก

วันเด็กแห่งชาติ ทหารเอารถถังปืนกลปืนสงครามออกมาโชว์ล่อใจเด็ก ไม่คิดบ้างหรือว่าจะเป็นการเล่นลูกฝักเด็กให้นิยมชมชอบการใช้อาวุธใช้กำลังอย่างที่ทหารชอบทำ วนเวียนอยู่แต่ปฏิวัติรัฐประหาร ประชาธิปไตยไทยจึงไปไม่ถึงไหนสักที

- ผู้ปกครองเด็กไทย จะเชิงเทรา

☞ วันเด็กปีละหน ปฏิวัติรัฐประหารหลายปีหน ไม่น่าจะฝักใจเด็กเยาวชนให้ถึงกับชอบใช้กำลังใช้อาวุธชอบปฏิวัติรัฐประหารทรอกน่า มองมุมมืดมากไปรีเปล่า มองมุมสว่างบ้างก็ตีตะครับ

อเทวนิยม

โซคติที่สุขภาพดีพอได้ไปร่วมงานปีใหม่ตลาดอารยะที่บ้านราชาฯ ได้กราบไหว้พระพุทธรูปหินองค์ใหญ่ที่สุดในโลก แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมีสองด้านให้มองต่างมุม พ่อท่านได้นำคำสอนของพระพุทธเจ้ามาย้ำสอนนักสอนหนาว่าการบูชาพระพุทธเจ้าอันสูงสุดคือการปฏิบัติบูชา ไม่ใช่ อามิสบูชา หลวงปู่พุทธทาสว่าพระพุทธรูปบังพระพุทธเจ้า ไบลานบังพระธรรม ลูกชาวบ้านครองผ้าเหลืองบังพระสงฆ์ เป็นเรื่องน่าคิดน่าศึกษาอย่างยิ่ง

ชาวอโศกอย่าหลงแต่พระพุทธรูปมากนัก แม้จะเป็นองค์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก หรือองค์เล็ก องค์น้อยที่เขาสร้างด้วยอะไรก็แล้วแต่ เห็นกันอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง นั่นเป็นเพียงวัตถุที่สร้างขึ้น มาหลังพุทธกาล พระพุทธเจ้าที่แท้จริงเป็นพุทธนาม ไม่ใช่พุทธรูป ทุกวันนี้ชาวอโศกส่วนมาก (ยกเว้นนักบวช) ยังมองไม่ค่อยเห็นพระพุทธเจ้าที่เป็นนาม มองเห็นแต่ที่เป็นรูป ที่มีอยู่ดาษดื่นทั่วไป ความคิดเห็นของผมผิดหรือถูกประการใดครับ

- แก้วมูล ภาตรา เชียงราย

☞ จะให้ชื่อว่าเห็นผิดหรือถูกประการใดนั้น ชำนาญมีบังอาจ...มีบังอาจเป็นแน่แท้ เห็นพ้องด้วย ครบตามที่ว่ายาวมา เว้นแต่ที่ดิ่งเดือนชาวอโศกอย่าหลงแต่พระพุทธรูปมากนัก ชาวอโศกส่วนมาก (ยกเว้นนักบวช) ยังมองไม่ค่อยเห็นพระพุทธเจ้านั้น ขอเห็นแย้งว่าอาจมีบ้างเป็นส่วนน้อย แต่ส่วนใหญ่ซึ่มซบปล้ำจรรยาที่พ่อท่านถ่ายทอดจนมองเห็นพระพุทธเจ้าได้ ต่างกันแต่ว่าใครเห็นชัดเต็มๆ ใครเห็นรางๆ พอเป็นเค้ารูปร่าง หรือใครเห็นใกล้เห็นไกลแล้วแต่ดวงตาธรรมของใครๆ เหตุเพราะพ่อท่านมั่นใจว่าชาวอโศกส่วนใหญ่เห็นพระพุทธเจ้าแล้วนะซี จึงได้ปล้ำสร้างพระพุทธรูป “พุทธานิธรรมนิมิต” ให้ประจักษ์แก่ชาวพุทธทั่วไปว่าชาวอโศกก็กราบไหว้บูชาพระพุทธรูปเหมือนกัน แต่ดุดจื่อแทนพระพุทธเจ้า กราบไหว้บูชาเหมือนกันแต่ไม่เหมือนกัน เพราะทิวทัศน์ต่างกัน เป็นอเทวนิยม มิใช่เทวนิยมที่มัวเมากันอยู่แทบทั้งแผ่นดิน ท่านแสดงธรรมเทศนาไว้ชัดเจนว่า อเทวนิยม คือ ศาสนาที่ไม่บูชาพระเจ้า หรืออาดมัน เทวนิยม คือ ศาสนาที่บูชาพระเจ้า หรืออาดมัน เช่น อย่าจุดธูปเทียนบูชา (เป็นอัครศิษย์) อย่าใช้น้ำทำพิธีบูชา-ทำน้ำมนต์ เป็นต้น (เป็นลัญจนศิษย์) อย่าเอาดอกไม้ของหอมมาบูชา (วัดอุอนามาส) และอย่าอธิฐานโดยอ้อนวอนขอให้พระพุทธรูป หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาลบันดาลให้ได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ เพราะพุทธไม่ใช่ศาสนาที่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาลบันดาลแบบศาสนาที่นับถือ “พระเจ้า-เทพเจ้า” ซึ่งเป็น “เทวนิยม” เพราะศาสนาพุทธนับถือ “กรรม” นับถือ “พระรัตนตรัย” (จากสารอโศก ฉบับที่ ๒๙๘) เมื่อท่านมั่นใจว่าชาวอโศกมันคงไม่หลงไหลหลงผิดเพี้ยนไปบูชาพระพุทธรูปแบบเทวนิยมแล้ว จึงจะใช้พระพุทธรูปและการบูชาพระพุทธรูปแบบถูกต้องนี้แหละซีให้คนหลงทาง

เห็นทางเกวียนสายเก่า...สายอเทวนิยม ฉะนั้น
ยุคกาลต่อไปนี้กองทัพธรรม กำลังพลอเทวนิยม
ต้องพร้อมร่ำศึกหนักเพื่อพลิกฟื้นศาสนธรรมแท้ๆ
ให้กลับมาสร้างสังคมเศรษฐกิจพอเพียง

ตลอดกาล

ดิฉันเป็นสมาชิกเราคิดอะโรมานานนับสิบปี
แต่ปีกว่ามานี้คอลัมน์ที่สนุกน่าอ่านหายไปเช่น
ชีวิตไร้สารพิษ คร้ามังสวิริติ บรรยายพิเศษ เรื่องสั้น
(เคยประทับใจจนน้ำตาไหลจากเรื่องสั้นบะหมี่น้ำ
หนึ่งชาม) อยากให้คอลัมน์ที่น่าอ่านเหล่านี้ทวนคืน
มาอีก สำหรับคอลัมน์ที่อ่านไม่สนุกเลย อยาก
ให้รับรู้เท่านั้น คงยากที่จะขอให้งดเรื่องของ
วิมุติฉันทะ เพราะว่าลิลลาชี้นำด้วยคำเสียดสี
การที่จะบอกให้คนรู้ ให้เข้าใจมากขึ้น ควรอธิบาย
อย่างผู้มีปัญญาเมตตา ไม่ใช่ชี้้อย่างซึ่งซึ่งผู้ถูก
เอ่ยถึง ผู้มีจิตสูงแล้วน่าจะเขียนถึงผู้ผิดพลาด
ด้วยคำที่ตลกขำขัน

•สมาชิกตลอดกาล

☞ เป็นพระคุณครับที่เมตตาชี้แนะ คอลัมน์
ที่ว่าหายไปนั้น ก็เห็นจะมีแต่คร้ามังสวิริตินั้น
แหละครับที่ลึกลับลึกลับ เพราะคนเขียนเป็นแม่
ครัวใหญ่ประจำร้านมังสวิริติ นานๆ จะสบ
โอกาสวางมือแวบออกหลังครัวมาจับปากกาได้สักที
ส่วนคอลัมน์นอกจากนั้นยังอยู่ครบครัน เพียงแต่
ลิลลาเนื้อหาสาระเปลี่ยนไปเท่านั้นเอง ไม่ว่าจะชีวิต-
ไร้สารพิษ (ล้อเกวียน) บรรยายพิเศษ (ส.ศิวลักษณ์)
และเรื่องสั้น สำหรับเรื่องทำนองบะหมี่น้ำหนึ่ง
ชามน้ำตาไหลนั้น ขอให้ผู้เขียนส่งบะหมี่แห้ง
บะหมี่ต้มยำตามมาด่วน ส่วนคอลัมน์ของวิมุติ
ฉันทะ ได้ส่งหมายเรียกผู้ต้องหาให้มาแก้ข้อหาแล้ว
ครั้งนี้จะออกหมายจับเสียเลยก็มีอาจ เพราะ
ผู้อ่านหลายรายแจ้งมาว่าแจ่มสุดๆ วิเคราะห์
เจาะแฉะได้ถึงพริกถึงขิงดีแท้ เห็นทีจะต้องปล่อย

ให้เจาะแฉะไปก่อนจนกว่าพอนกขมื่นตัวเอกของ
เรื่องไปที่ชอบๆ แล้วและเลิกเขียนไปเองนั่นแหละ
เอาเป็นว่าถึงคอลัมน์นี้ก็เปิดข้ามไปก็แล้วกันนะครับ

สิงคโปร์

มาตรการทางการทูตที่กำกับสิงคโปร์ที่ปล่อย
ให้อดีตนายกะไทยเข้าพบผู้นำนั้นออกจะรุนแรง
ไปหน่อย จะกระทบกระเทือนความสัมพันธ์กับ
ประเทศอื่นๆ ด้วย และเสียหายต่อระบบ
เศรษฐกิจของเรามาก

•นักธุรกิจ สมุทราภรณ์

เพื่อความมั่นคงของชาติ เราก็ต้องยอม
สูญเสียบ้างสักระยะหนึ่ง แต่เมื่อทุกอย่างเข้าสู่
เขารอยแล้ว ชาติมั่นคง ต่างชาติเชื่อมั่น ความ
มั่งคั่งจะตามมาเอง อย่าหวังเลยว่าไทยจะอยู่
ไม่ได้ เราอุดมสมบูรณ์พอที่จะอยู่ได้ด้วยตนเอง
ด้วยระบบเศรษฐกิจพอเพียง อย่าหวาดวิตกและ
หวังแต่จะพึ่งพาจุมูกคนอื่นหายใจเลยครับ

ปล้น

พ.ต.ท.ทักษิณ ให้สัมภาษณ์ น.ส.พ.อาชาติ-
ชิมบุนของญี่ปุ่นว่ารัฐประหารเมื่อ ๑๙ ก.ย.๔๙
เป็นการปล้นรัฐธรรมนูญ ทำให้ไทยสูญเสียความ
ไว้วางใจจากประชาคมโลก ซึ่งส่งผลให้
รัฐบาลชุดปัจจุบันที่ทหารแต่งตั้ง ไม่ได้รับการ
ยอมรับจากนานาชาติ ดิฉันมีหลานทำงานร่วม
กับรัฐบาลทักษิณ ๒ คน เขาก็คิดอย่างนั้น
ดิฉันเห็นด้วย และไม่เห็นด้วยกับพันธมิตร
ประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่จุดประกายก่อ
ชนวนล้มล้างรัฐบาลทักษิณ เพราะเป็นรัฐบาล
ที่มาตามระบอบประชาธิปไตย แล้วเราก็ได้
รัฐบาลที่มาจากรัฐประหาร มันพิลึกจริง

•ปัญญาชน ชลบุรี

☞ จะว่าปล้นก็ว่าไป ไซ้เลย แต่คิดให้ลึก ครอบให้รอบสมกับปัญญาชนเถอะ การปล้นชิง รัฐธรรมนูญของประชาชนจากจอมโจรบัณฑิต ปล้นแผ่นดิน เอาไปส่งคืนให้ประชาชนนะ แทนที่จะตั้งข้อรังเกียจ กลับจะต้องชื่นชมที่ พิทักษ์ประโยชน์ของประชาชน จะตั้งใจยึดถือ อะไรกันนักหนา กับเสื้อผ้าห่อหุ้มกาย ดูที่เนื้อตัวซี สะอาดหรือโลมม ผู้มาจากการเลือกตั้งใช้ว่าจะ ใช้อำนาจปกครองบ้านเมืองโดยชอบเสมอไป ผู้ ครองผ้ากาสาพัสดร์ก็หาใช่พระผู้ปฏิบัติปฏิบัติ ชอบเสมอไป การกินยาแรงๆ เพื่อขับถ่ายของ เสียหมักหมมออกจากร่างกาย มิใช่การทำร้าย ร่างกาย แต่การกินอาหารขยะประเภทแก้วน นันซี ทำร้ายร่างกายชัดๆ

เบตตา

อยากให้ คตส.แผ่เมตตาบ้าง อย่าไล่ล่าเอา เป็นเอาตายกับทนายทของนายกทักษิณ นักเลย เรื่องอะไรที่พอปล่อยวางผ่านพ้นไปได้ก็น่าจะยก ประโยชน์ให้เด็กๆ บ้าง จะไล่บี้ผู้ใหญ่ก็ว่ากันไป ตามโทษานุโทษ ส่วนลูกเด๋านั้นคงไม่รู้ประสี ประสาอะไร ผู้ใหญ่จัดฉากให้อย่างไรก็ทำอย่าง นั้นแหละ จริงไหม

• คนข้างเวที ลพบุรี

☞ “แบ่งผิดไปถึงลูก แบ่งถูกไปถึงหลาน - ทำผิดติดไปถึงลูก ทำถูกต้องสนองถึงหลาน” ความนี้จากหนังสือภูมิปัญญาล้านนาชน โดย “มานิต สุทธจิตต์” โทร. ๐๕๔- ๒๒๕๕๔๐ คง พอเป็นคำชี้แจงเรื่องนี้ได้ว่ากรรมนี้พ่อแม่รังแกลูก เอง ไม่มีใครอยากจองเวรจองกรรมหรอก แต่ ต้องสืบสาวเชื่อมโยงกันไปตามกระบวนการ ชั้นตอน เพื่อรักษากติกาสังคมและธำรงประโยชน์ ส่วนใหญ่ของแผ่นดินครับ

ประธาน

พอ น.ต.ประสงค์ สุ่นสิริ สมาชิก สนช.- กมธ.ยกร่าง ได้รับเลือกเป็นประธานคณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญ บ้างก็ว่ามาตาม โฝ คมช. และวิตถวิจารณ์กันไปต่างๆ นานา เกรงว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้จะไม่เป็นประชาธิปไตย นักการเมืองค่ายไทยรักไทยไว้วางใจว่าแบบนี้จะถูก กวาดล้างให้ตกเวทีเรียบร้อยโรงเรียนสนธิแฉ่

• เป็นกลาง ข้างสภา กทม.

☞ ปอดฉีกไปได้না แค่ประธานคนเดียวจะ ผูกขาดร่างรัฐธรรมนูญได้ใจกัน จะไปซ่ายไปขวา หน้าเดินอย่างไรก็สุดแล้วแต่กรรมการทั้งคณะ ออกมาไว้วางใจแบบนี้ก็เท่ากับหมิ่นกรรมการว่ามีแต่ กะโหลกไร้สมองเหมือนนักการเมืองบางพรรคที่ ักดีผู้นำพรรคยิ่งกว่าจงรักภักดีแผ่นดินถิ่นกำเนิด ไม่เว้นแม้แต่กรรมการองค์กรอิสระบางองค์กรใน อดีตที่ไม่อิสระเพราะพันธกรณีโลมม

หนองงูเห่า

นับวันสนามบินสุวรรณภูมิจะตกเป็นข่าวใน ทางลบมากขึ้น ไม่เคยไปดูไปเห็นจึงไม่รู้ว่าความ จริงเป็นอย่างไร เป็นเกมการเมืองหวังล้างบาง อำนาจเก่าให้สิ้นซากไม่เป็นเสี้ยนหนามอำนาจใหม่ หรือเป็นงานตามอำนาจหน้าที่ไม่มีอะไรแอบแฝง

• เฉลียว ปากน้ำ

☞ เดิมทีสถานที่สร้างสนามบินแห่งนี้เรียกว่า หนองงูเห่า แสดงว่าเป็นแดนงูเห่า แรกๆ ที่ถูก ยึดพื้นที่สร้างสนามบิน งูเห่าเจ้าถิ่นอาจรวมพล ต่อต้านไม่ทัน แต่ตอนนี้เริ่มตอบโต้บ้างแล้ว เห็นทีหมองงูจะตายเพราะงูเสียแล้วละซี

☞ บรรณาธิการ

ท ละครเรื่งกันนักหนา “ฉัันเป็นคณไทย มีศัคคัต์มีศรี ไทย ไม่เคยเป็นทาสต่าชชาติ”

เรื่งร้องกันระงม “ฉัันเป็นชชาวพุทท ไทยเป็นเมืองพุทท
รัฐธรมนญต้อบัญญตไวั พุททเป็นศาสนาประจ่าชชาติ”

ทำยงกับว่าค้ “เชื่อชชาติไทย สัญชชาติไทย” ในทะเบียนบ้าน
ก็เป็นไทเต็มร้อยไต้จันแหละ

ทำยงกับว่าค้
ทำให้ไทยเป็นเมือง
ทุกวันนี้เห็นช้ดๆ
จะปลอดตศีลห้า
ชวีตกลับไม่หลุด

ช น บ จ า ร ี ต
ไม่เลือกเฟัน ดั้งแต่ระตบ
นัันแหละช้เณะช้กนำให้

ปีหนึ่งๆ เราสูญเปล่า
เงินทอง และเวลาชวีต!

ครันมีไครท้วงติง
ค้ำคมช้้นมาข่ม “ไม่เชื่อ
ปรีญญายาว เพือย
นัันแหละลบลลู่ตเอง
หลงโลก

● มติชน

เชียวชชญปรียติ แต่หลงทางปฏิบัติเพี้ยนออกนอกพุทท ที่ร้ายสุดๆ คือ
ช้กพาคณอื่นหลงเดินตามไต้ด้วย

ไม่น่าเชื่อ ใจง่ายตคเป็นทาสค่านิยมเลวโหลไร้สาระสารพัด ยอม
สุญเสียนเงินทอง ผลาญเวลาชวีตโดยเปล่าประโยชนไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร
นี่ใจคณไทยที่ไม่เป็นไท เชื่อชชาติไทย สัญชชาติไทย ใจเป็นทาสกระแสม
มอมเมางมงายทุกเรื่ง

วันวาเลนไทน์ กุหลาบแดงแห่งกินจริง มติชน

แต่ละโอกาส เพราะหลง

นี่คือสถานการณ

นี่คือสถานการณ

สถานการณเช่นนี้ไครเล่าจ้กเป็นขุนพลนำทัพเข้าสู่สมรภูมิ

กวาดตาดูรู้ฟลกองทัพรธรม นำ
อนาถนััก เนืองแน่นด้วยขุนพลที่อ่อนต้อยวิชชา ทิลุพิกลพิการเกินจะออกศึก

ในแดนลัประยุทธีจิงดาราตชด้วยธงทิวพลั้วไสวบนยอดเสาศ ทั้งชชชาติไทยและชชธธรม

แต่ร้างไร้ขุนศึกผู้หาญกล้าเจนจัดกระบวณยุทธี ไ้อ์ อนิจจา!

ตั้นเถิตชชาวไทย ออย่ามัวลลัปลั้ไทลลุ่มหลง

ตั้นเถิตชชาวพุทท เมือไร้จะทยุดหลงไทล ๓

● พระเมมา ไทยรัฐ

“พุททเป็นศาสนาประจ่าชชาติ” ในรัฐธรมนญ
พุททแท้ๆ ไต้จันแหละ

วิถิชวีตคณไทยติตตราพุทท แต่แทบ
สงฆ์ไทยผูกชชาติลิลิทธิพุทท แต่
พันวิถิปุชชน ชชาวบ้านยิดถือค่านิยม
ประเพณิแบลกลปลอมมงายไร้สาระ
ชชมชนท้องถันยันระตบชชาติ ชชาววัด
เป็นไป มอมเมมาเลอะเทอะทั้งแผ่นดิน
กับเรื่งทำนองนี้ไม่น้อยเลย ทั้งทรัพยลีน

วิถิชวีตทาสนิยม จมปลักเทวนิยม ก็ลั้นยก
ออย่าลบลลู่” แล้วยก็ต้งนรคต้อไป เสียนแรงที่ฟวง
เป็นนัักธธรมมหาเปรียญ แต่ทาเจลียวไม่ ตน
ยั้งกว่าไครๆ รอบรู้เรื่งนอกตวันออกโลก แต่

นี่ใจชชาวพุททที่ถือกำเนิดในแดนพุททถัน
อเทวนิยม มีโอกาสพบแสงธธรมทอวร
ละเมอเพือฝืนอยู่กับทเววนิยม
ของ “ฉัันเป็นคณไทย” ส่วนหนึ่ง
ของ “ฉัันเป็นชชาวพุทท” ส่วนหนึ่ง

เมื่อเดือนที่แล้วพวกเราชาวบ้านป่าดีใจมองไปทาง
บโหนดเห็นมะม่วงเชิงดอย ออกช่อเต็มต้น ปีนี้ละ
คงเก็บมาต้องขายรายกันไม่รู้เรื่อง ที่โหนดได้ เวลา
ผ่านไป ๑ เดือน ช่อร่วงเอา ร่วงเอา คนโบราณรู้มา
นานแล้วว่าเป็นเพราะขาด “ฝนชะช่อมะม่วง”

อาจารย์พัฒนาจิตหลายสำนัก สอนให้คิดเชิง
บวกว่า อะไรจะเกิดขึ้น ดีทั้งนั้น ช่วงนี้บ้านป่าไม่มี
ฝนเลยก็ดีไปอย่าง ยุ้งไม่มี ลืมยุ้งไปได้เลย ฝนมา
ฟ้าใหม่ ถึงค่อยมาดูดเลือดดูดเนื้อก่อเวรก่อกรรม
กันใหม่

ผิดคาดอีกอย่างหนึ่งก็คือ ไฟที่เคยไหม้ป่าเป็น
ประจำ นี่หายไปเป็นเดือนแล้ว ชาวบ้านป่าแถวนั้น
แนะนำไฟป่าจะมีหรือไม่ให้สังเกตอ้อยในไร่ชายป่าให้ดี
ไฟยังไม่ไหม้เพราะคนจุดยังไม่วาง อ้อยอยู่เต็มไร่

ยังตัดส่งโรงน้ำตาลไม่หมด อาจเป็นเพราะเจ้าของ
ไร่เห็นว่าราคาอ้อยยังต่ำอยู่ จึงทยอยตัดขายเท่าที่
จำเป็นเท่านั้น

ชาวไร่อ้อยหวังเรื่องอ้อย ชาวไร่มันหวังเรื่องมัน
ชวานาหวังเรื่องข้าว แต่รัฐบาลต้องห่วงทุกเรื่องที่
กระทบกับเกษตรกรทั้งหมด เพราะเกษตรกรเป็นคน
ส่วนใหญ่ของชาติ ถ้าเกษตรกรเจ๊ง รัฐบาลเจ๊ง ทุก
คนเจ๊ง

มีเรื่องใหญ่ที่จะกระทบกับเกษตรกรทั้งหมด
ไม่ว่าจะปลูกอะไรก็ตาม นั่นก็คือรัฐบาลจะลงนาม
ตกลงกับญี่ปุ่นเกี่ยวกับเศรษฐกิจ ซึ่งจะมีผลทำให้
เกษตรกรร่ำแย่กันหมด ถ้าเปิดโอกาสให้ญี่ปุ่นจด
สิทธิบัตรจุลินทรีย์

ผมจำเป็นต้องออกมาคัดค้านอีก (ราวกับเป็น
ลมาชิกฝ่ายค้าน) มีหนังสือถึงหัวหน้าคณะเจรจา
ฝ่ายไทย คือ รองปลัดกระทรวงการต่างประเทศ จะ
เรียกว่าเป็นจดหมายเปิดผนึกอย่างที่ผมถนัดก็ว่าได้
ถ่ายสำเนาส่งถึงผู้ใหญ่ในแผ่นดินทุกคนที่รับผิดชอบ

(สำเนา)

มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง
๙๙ หมู่ที่ ๗ ตำบลหนองบัว
อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

เรื่อง การขอให้แก่ไขร่างข้อตกลงหุ้นส่วนความร่วมมือเศรษฐกิจไทย-ญี่ปุ่น
เรียน รองปลัดกระทรวงการต่างประเทศ (พิศาล มาณวพัฒน์)

ตามที่ท่านรองปลัดฯ ได้กรุณาพบปะหารือกับผมเรื่องข้อตกลงหุ้นส่วนความร่วมมือเศรษฐกิจ
ไทย-ญี่ปุ่น (JTEPA) ซึ่งต่อมาได้แถลงในที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติเพื่อรับฟังความคิดเห็น และ
คณะรัฐมนตรีมีมติไปแล้วเมื่อวันที่อังคารที่ผ่านมา (๒๐ ก.พ.)

ในวันแถลงต่อสภา สมาชิกสภาหลายคนสนใจมาก อภิปรายอย่างต่อเนื่องยาวนาน ผมเอง
ไม่ได้อภิปราย เรื่องที่ผมเห็นว่าฝ่ายไทยจะเสียหายมากคือเรื่อง จุลินทรีย์ (จุลชีพ) ซึ่งเป็นเพียงส่วน
ย่อย ๆ ส่วนหนึ่งของข้อตกลงดังกล่าว

ผมเห็นว่าการท้วงติงประเด็นเรื่องจุลินทรีย์ด้วยลายลักษณ์อักษรจะชัดเจนกว่า ได้ผลมากกว่า
จึงจำเป็นต้องเสนอหนังสือฉบับนี้ต่อท่านในฐานะหัวหน้าคณะเจรจา JTEPA

ผมเป็นผู้บรรยายเรื่องเกษตรอินทรีย์ (ซึ่งใช้จุลินทรีย์เป็นหลัก) ในสถาบันฝึกอบรมผู้นำ ผม
คลุกคลีเกี่ยวกับเรื่องนี้มาอย่างจริงจังมากกว่า ๑๐ ปี มูลนิธิ พลตรี จำลอง ศรีเมือง ได้สนับสนุนให้
เกษตรกรรายย่อยเป็นเกษตรกรต้นแบบในการทำเกษตรอินทรีย์เป็นผลสำเร็จ ส่งพืชผักผลไม้ไร้สารพิษ
มาจำหน่ายในกรุงเทพฯ ต่อเนื่องกันมา ๑๔ ปีแล้ว มีเครือข่ายกิจกรรมไร้สารพิษครอบคลุมทั่วประเทศ

ในสมัยรัฐบาลชุดก่อน ผมได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานคณะกรรมการส่งเสริมเกษตรอินทรีย์
แห่งชาติ โดยมีปลัดกระทรวงเกษตรฯ เป็นรองประธาน อธิบดีกรมที่เกี่ยวข้อง ผู้แทนกองทัพ ผู้แทน

รัฐวิสาหกิจ และผู้แทนองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้อง เป็นกรรมการ

เมื่อประมาณปี ๒๕๓๘ ผมเดินทางไปพบปะแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเจ้ายุทธจักร(นักวิชาการชั้นนำ) เกี่ยวกับเรื่องจุลินทรีย์ (จุลชีพ) ของญี่ปุ่นที่นครโตเกียว ผมทราบว่าญี่ปุ่นมีความรู้ความชำนาญมากแค่ไหน เมื่อมาถึงเรื่องร่างข้อตกลงที่เราจะลงนามร่วมกับเขา จึงต้องระมัดระวังเป็นพิเศษอย่างยิ่ง

ข้อความในร่างข้อตกลง JTEPA ที่เขียนเตรียมเอาไว้ มาตรา ๑๓๐ (๓) ระบุว่า “ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่าคำขอรับสิทธิบัตรใดๆ จะไม่ถูกปฏิเสธด้วยเหตุผลเพียงอย่างเดียวว่า สารที่อยู่ในคำขอนั้นเกี่ยวข้องกับจุลชีพที่เกิดตามธรรมชาติ” นั้นเปิดช่องให้มีการจดสิทธิบัตรจุลชีพจากธรรมชาติได้ ซึ่งขัดต่อกฎหมายไทย เพราะพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๔๒ ประเทศไทยไม่อนุญาตให้มีการจดสิทธิบัตรที่เกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตโดยบัญญัติไว้ว่า

“จุลชีพและส่วนประกอบใดส่วนหนึ่งของจุลชีพที่มีอยู่ตามธรรมชาติ ลัตว์ พืช หรือสารสกัดจากสัตว์หรือพืช ไม่ได้ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติ”

หากฝ่ายไทยลงนามตามร่างข้อตกลงที่เตรียมไว้ดังกล่าว เกษตรกรรายย่อยของไทยกว่า ๒,๐๐๐,๐๐๐ ครอบครัวที่ใช้จุลชีพ (จุลินทรีย์) ปรับปรุงบำรุงดินและใช้ควบคุมแมลงโดยไม่พึ่งพาสารเคมีจะเดือดร้อนมากถ้าญี่ปุ่นจดสิทธิบัตรจุลชีพตามธรรมชาติ เกษตรกรไทยจะไม่สามารถเพาะเลี้ยง, ขยายเชื้อจุลินทรีย์และนำไปใช้อย่างเสรีได้เลย

ประเทศฟิลิปปินส์มีความรอบคอบในการปกป้องเกษตรกรไม่ให้ตกเป็นเหยื่อต่างชาติ ข้อตกลงเรื่องเดียวกันนี้ที่ฟิลิปปินส์ลงนามกับญี่ปุ่นแล้ว ไม่มีข้อความใด ๆ เปิดโอกาสให้มีการจดสิทธิบัตรจุลชีพเลย

ร่างข้อตกลงดังกล่าวเป็นการให้สิทธิญี่ปุ่นมากเกินไปและทำความเสียหายให้แก่เกษตรกรรายย่อยของไทยนับล้าน ๆ คน

ยิ่งน้ำมันมีราคาแพง สารเคมีราคาแพง ปุ๋ยเคมียิ่งแพงขึ้น ผมเป็นที่ปรึกษา**บริษัทท่าทุนมหาชนจำกัด** ผลิตปุ๋ยอินทรีย์จำหน่ายแก่เกษตรกรในราคาท่าทุน ปุ๋ยเคมีในท้องตลาดขณะนี้เฉลี่ยถุงละ ๖๐๐ บาท แต่ปุ๋ยท่าทุนราคาเพียง ๒๐๐ บาทเท่านั้น (น้ำหนัก ๕๐ กก. เท่ากัน คุณภาพปุ๋ยอินทรีย์ดีกว่าด้วย)

ถ้าเราลงนามในข้อตกลงที่เตรียมร่างไว้แล้วนั้นจะเป็นการทำร้ายทำลายเกษตรกรทั่วประเทศที่จนซ้ำซากอยู่แล้วให้จนย่ำแย่ยิ่งขึ้น เกษตรกรคงทนไม่ได้ อาจมีการชุมนุมคัดค้านอย่างยืดเยื้อยาวนานกระทบต่อความมั่นคงของชาติ

ขอเรียนเสนอแนะว่ามีทางเดียวกันที่จะป้องกันได้ คณะเจรจาฝ่ายไทยที่ท่านรองปลัดฯ เป็นประธานต้องตัดข้อความในข้อ ๑๓๐ (๓) ออกทั้งหมด ซึ่งก็เหมือนกับมาตรฐานทั่วไปที่ญี่ปุ่นทำข้อตกลงกับฟิลิปปินส์และประเทศสมาชิกชาติอาเซียนอื่น ๆ ไม่ใช่เป็นเรื่องแปลกแต่อย่างใด

ควบคู่กันไปกับการเสนอหนังสือนี้ ผมเรียนให้ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีทุกท่าน และคณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติทราบ เพราะหากเกิดความเสียหายร้ายแรงต่อประเทศชาติทุกท่านจะต้องรับผิดชอบร่วมกัน

ขอแสดงความนับถือ

พลตรี
(จำลอง ศรีเมือง)

ประธานมูลนิธิ พลตรี จำลอง ศรีเมือง

อดีตประธานคณะกรรมการส่งเสริมเกษตรอินทรีย์แห่งชาติ

๕ แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ร่วมกันแถลงข่าวคัดค้านการแต่งตั้งนายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์

‘สุรยุทธ์’ เผยเหตุดึงขั้วงาน
‘สมคิด’ อาสา
 ช่วยแจงศก. พอเพียงต่างชาติ

● ผู้จัดการ
สมคิดถอยยื่นใบลาวันนี้
พันธมิตรฯ รวมพลังต้าน

ผู้จัดการรายวัน - “สมคิด” เตรียมโยกถอนตำแหน่งประธานกรรชบสัมพันธ์ ศก. ต่างประเทศ เช่นไมตาเตรียมเป็นนายกฯ วันนี้ ระหว่างที่รอตรา และยื่นยื่นคัดค้านแล้ว “สมคิด” ซึ่งยุติกรรชบในอดีตนายกรัฐมนตรีในระบอบทักษิณได้แก่กิตติคุณธรรมชัยกับ ศก. พลเพียง เขียวร้องลาออกทันทีก่อนจะมีมาตรการเด็ดขาดกดดันต่อไป พร้อมเตรียมเดินสาย ใช้ข้อมูลประชาชน ด้านประธาน กมช. เชื่อไม่ได้หนุนใหญ่ พร้อมนำไว้ถวายรัฐบาล

นายสมคิด ตั้งของทุก ผู้ก่อตั้งในอดีตนายกรัฐมนตรี กล่าวในรายการ “ยามเย็น” เมื่อวันที่ 20 ก.พ. ที่สนามหญ้าหน้าอาคารห้อง 11 การประชุมที่ศูนย์ฯ

ความใจที่เห็นได้แก่การยุติการร่วมประชุม ได้รับชม พช. มติประชุม จตุลสารณ์ นายกรัฐมนตรี ที่เห็นมีรัฐบาล สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

หลังจากเข้าพบนายชวรัตน์ ชาญวีรกูล นายกรัฐมนตรี ได้ลงชื่อไม่ลาออกจากตำแหน่ง ประธานคณะกรรมการประสานงาน และ

■ อ่านต่อหน้า 2

เมื่อกลางเดือนที่ผ่านมา ทันทิที่ท่านนายกฯ สุรยุทธ์ประกาศแต่งตั้ง คุณสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ เป็นประธานคณะกรรมการติดต่อประสานงานกับต่างประเทศด้านเศรษฐกิจ ประชาชนหลายกลุ่มคัดค้านอย่างหนัก ไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจของนายกฯ ครั้งนี้

หลังจากนั้น ๓ วัน เกิดเรื่องใหญ่ที่ ๔ จังหวัดชายแดนภาคใต้ (รวมจังหวัดสงขลาด้วย) เป็นข่าวข่มขวัญผู้คนทั้งบ้านทั้งเมือง เกิดระเบิด ๕๑ จุด เสียชีวิต ๖ คน บาดเจ็บ ๕๔ คน ข่าวนี้แม้จะใหญ่แค่ไหนก็กลบข่าวคุณสมคิดไม่ได้ ยังคงมีการวิพากษ์วิจารณ์อย่างต่อเนื่อง

ผู้ที่เคยไปร่วมชุมนุมคัดค้านคุณทักษิณ ต่างโทรศัพท์สอบถาม ต่อว่าคณะกรรมการพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ว่าจะปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปเฉยๆ ได้อย่างไร แม้นายกฯ สุรยุทธ์จะออกมาชี้แจงว่าคิดเอง ทำเอง ไม่มีใครมาขอร้องหรือกดดันให้แต่งตั้งคุณสมคิดแต่อย่างใดก็ตาม

คนจำนวนมากก็เห็นว่าคุณสมคิดเองไม่ควรรับตำแหน่ง ถึงประกาศแต่งตั้งไปแล้วก็น่าจะลาออก

พันธมิตรฯ นัดประชุมวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ วันนั้นผมติดประชุมที่รัฐสภา ไปประชุมกับพันธมิตรไม่ทัน กรรมการได้ตกลงมีมติไปแล้ว และพิมพ์เอกสารไว้แล้วเพื่อเตรียมแถลงข่าว ผมเสนอความเห็น ว่า ข้อเรียกร้องข้อแรกซึ่งเดิมจะให้นายกฯ ประกาศยกเลิกการแต่งตั้งคุณสมคิดนั้น ถ้านายกฯ ปฏิบัติไม่ได้ จะเกิดความเสียหายแก่พันธมิตรฯ และท่านนายกฯ ที่ประชุมเห็นพ้องต้องกัน ทำตามข้อเสนอของผม แก้อ้อความแรก ส่วนข้อสองเหมือนเดิม

ข้อเรียกร้องข้อแรกจึงแค่เรียนเตือนนายกฯ ให้ท่านพิจารณาอย่างรอบคอบในโอกาสต่อไป ผมขอแนะนำแถลงการณ์ทั้งฉบับมาเรียนให้ทราบสมาชิก “เราคิดอะไร” ซึ่งไม่ได้ติดตามข่าวอย่างกระชั้นชิด จะได้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมด

แถลงการณ์พันธมิตร.....

แถลงการณ์พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

ฉบับที่ ๑/๒๕๕๐

คัดค้านการแต่งตั้ง นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์

เป็นประธานคณะกรรมการประสานงานและกระชับความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจ
ระหว่างประเทศ

ตามที่ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งนายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ เป็นประธานคณะกรรมการประสานงานและกระชับความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศ เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ที่ผ่านมานั้น

แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ประชุมหารือกันแล้วมีมติอย่างเป็นทางการแต่งตั้งคำสั่งดังกล่าว เนื่องจากการแต่งตั้งดังกล่าวไม่มีความเหมาะสมและก่อให้เกิดความแตกแยกในสังคมขึ้นมาอีกครั้งอย่างแน่นอน

ภาคธุรกิจเอกชนไทยกำลังประสบปัญหาทางด้านเศรษฐกิจในปัจจุบันเพราะความสับสนในเรื่องนโยบายเศรษฐกิจของรัฐบาล และการบริหารงานที่ไม่มีประสิทธิภาพของผู้ดูแลนโยบายทางด้านเศรษฐกิจ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มีกระบวนการนำนายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ เข้ามาช่วยงานรัฐบาล ทั้งๆ ที่มีผู้คนมากมายในประเทศนี้ที่มีความสามารถและไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับระบบบอททักษิณพร้อมที่จะมาช่วยงานรัฐบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ ได้เป็นรองนายกรัฐมนตรีที่กำกับนโยบายและดูแลงานด้านเศรษฐกิจให้แก่รัฐบาลของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร และเป็นส่วนสำคัญอันก่อให้เกิดระบบเศรษฐกิจที่เรียกว่าทักษิณนิคมเกิดขึ้นมา ทำให้ประชาชนทุกหมู่เหล่าตกเป็นทาสต่อระบบบริโภคนิยมสุดขั้วและเป็นหนี้สินล้นพ้นส่วนทางกับแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงอย่างสิ้นเชิง

นอกจากนี้ นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ เป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการเดินหน้าในเรื่องเขตการค้าเสรี (FTA) ระหว่างไทย-จีน และไทย-ออสเตรเลีย ที่ทำให้เกษตรกรและผู้เลี้ยงโคนมเกิดความเสียหายเพื่อแลกกับประโยชน์ให้กับกิจการของระบอบทักษิณ อีกทั้งคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) ก็ยังข้มูลความผิดนายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ว่ามีส่วนร่วมในกรณีการทุจริตการจัดซื้อกล้วยของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์อีกด้วย

นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ ไม่เคยแสดงความสำนึกผิด เสียใจ หรืออธิบายความในการมีส่วนร่วมกระทำความผิดในระบอบทักษิณ หรือแสดงพฤติกรรมให้เห็นต่อสาธารณชนถึงการคัดค้านต่อระบอบทักษิณแม้แต่น้อย แม้ต่อมาภายหลัง พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร จะพ้นจากตำแหน่งจากการรัฐประหารแล้วและมีสื่อต่างประเทศจาบจ้วงโจมตีทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงด้วยทักษิณนิคมก็ตาม จวบจนถึงวันนี้ นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ ก็ไม่เคยแสดงท่าทีคัดค้านการกระทำดังกล่าวแต่ประการใด นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ จึงขาดความชอบธรรมที่จะมาเป็นประธานคณะกรรมการประสานงานและกระชับความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศด้วยประการทั้งปวง

บัดนี้ด้วยความไม่เหมาะสมในการแต่งตั้งนายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ ให้เป็นประธานคณะกรรมการประสานงานและกระชับความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศกำลังจะก่อให้เกิดความแตกแยกขยายไปในหมู่คนทั่วไปอีกครั้งหนึ่ง เพราะความถูกต้องและดีงามนั้นไม่สามารถสมานฉันท์กับคนที่มีส่วนร่วมกับรัฐบาลที่ทำลายประเทศและยังไม่มีสำนึกแห่งการกระทำผิดนั้นได้

ความแตกแยกในการแต่งตั้งนายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ ในครั้งนี้ นักเรียน นิสิต นักศึกษา อาจารย์

พ่อค้า ข้าราชการ ตลอดจนพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ได้มีความเป็นห่วงว่าเหตุการณ์ในครั้งนี้จะก่อให้เกิดความหวาดระแวงไม่ไว้วางใจต่อท่าทีของรัฐบาลในการพอกตัวให้แก่ นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ อันจะทำให้เกิดบรรยากาศแห่งความแตกแยกในหมู่ประชาชนขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งอย่างแน่นอน

ความไม่ชัดเจนในเจตยีนของรัฐบาลในครั้งนี้นี้ยังจะมีผลทำให้กระบวนการตรวจสอบการทุจริตทั้งหลายเกิดความชะงักงัน ข้าราชการไม่ให้ความร่วมมืออันจะทำให้ระบอบทักษิณกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้ในที่สุด

เหตุการณ์ในครั้งนี้นี้ยังอาจนำไปสู่ความไม่เป็นเอกภาพในรัฐบาล ความแตกแยกในหมู่คณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติ และสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ตลอดจนสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ อันจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อประเทศชาติในท้ายที่สุด

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงขอยื่นข้อเรียกร้องดังต่อไปนี้

ประการแรก พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยไม่เห็นด้วยกับคำสั่งแต่งตั้งนายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ เป็นประธานคณะกรรมการประสานงานและกระชับความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศ และขอให้ พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรี นำกรณีดังกล่าวเป็นบทเรียนการตัดสินใจให้มีความรอบคอบและฟังความคิดเห็นจากประชาชนรอบด้านก่อนที่จะนำบุคคลอื่นใดจากระบอบทักษิณเข้ามาทำงานให้กับรัฐบาลชุดปัจจุบัน

ประการที่สอง พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยขอเรียกร้องให้นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ แสดงเจตยีนของตัวเองต่อระบอบทักษิณให้สังคมไทยได้ทราบชัด พร้อมทั้งลาออกจากตำแหน่งเพื่อมิให้สถานการณ์ความแตกแยกของคนในชาติขยายตัวไปมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ด้วยจิตคารวะ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

เมื่อผู้ประสานงานพันธมิตรคือ คุณสุริยใส กตะศิลา อ่านแถลงการณ์เสร็จ กรรมการพันธมิตรแต่ละคนก็พูดเสริม โดยผมพูดว่า “ขอเรียนนายกา สุรยุทธ์ ในฐานะเป็นรุ่นพี่รุ่นน้อง และในฐานะครั้งหนึ่งเคยทำงานการเมืองร่วมกันมา ขอเรียนเสนอแนะว่า จะเป็นนักการเมืองที่มาจากการเลือกตั้งหรือแต่งตั้งก็ตาม ต้องคำนึงถึงความรู้สึกนึกคิดของประชาชนส่วนมาก เป็นสำคัญ”

วันรุ่งขึ้น คือวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ คุณสมคิดก็ประกาศลาออก และแสดงเจตยีนตรงตามคำเรียกร้องข้อ ๒ ทุกประการ ไม่ใช่เพราะพันธมิตรฯเรียกร้อง แต่เป็นเพราะคุณสมคิดเห็นว่าขึ้นอยู่ในตำแหน่งต่อ จะเกิดความแตกแยกมากยิ่งขึ้น

ผมเคยรู้จักสนิทสนมกับคุณสมคิดมาก่อน คุณสมคิดกล้ามากที่ตัดสินใจเช่นนี้ คนอีกจำนวนไม่น้อยนิยมชมชอบเช่นเดียวกับผม หากเรามีนักการเมืองที่กล้าอย่างนี้บ้านเมืองเราไปรอดแน่ **๓**

คำติๆที่พี่ไทย เอามาใช้จนเสียด!

๑. ทำสามกอนาหาราธ แต่มาเรียกกันว่า ศิลป์!

๒. งามาเล่นโหน่กสายเป็นวันเสียดตัวแห่งชาติ

๓. สม่านฉันทคือ นันร่วมกัน ทั้งพระทั้งโจร

มาจาก โปเกมอน ว้อย ว้อย ???!!
มาจาก เพราะเนเอา ปืนยิงจวง ไม่มากพอหรือ

๔. กัสม่่มช้ม่มา ต่อ ผสมไ้ต๋นหมต ไม่เลื่อก่ผ่าง!

กำไร-ขาดทุนแห่งของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๑๙๙)

ระบบ“ทุนนิยม”

กำลังเข้ามาอับ ไปไม่รอด

ต้องปรับตัวมาเป็น

ระบบ “บุญนิยม” ให้ได้

สังคมจึงจะไปรอด

- นักเรียนลัทธิมาลิกชา ลันตือโคก ร่วมรับผัดชอบฝ่ายยกอาหารในงานพุทธาภิเษกฯ ที่พุทธสถานศาลือโคก

ร ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ“ทุนนิยม”กำลังต้อนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญ ตามระบบ“บุญนิยม”นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity)เพียงพอ ตอนนั้นคนจะเห็นจะรู้อย่างยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็นหรือดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ด้วยระบบ“ทุนนิยม”

อย่างสนิทสนมและตายใจ ว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น

ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามาอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลก

ให้เกิดสุขสันต์อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย

จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆจริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัว

มาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมมาจนถึง“ทฤษฎีธรรมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียะประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทฤษฎีธรรมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมปวีตาทา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายอย่างพรหมณ์ อย่างใจสงบเบิกบานหรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้ยสำคัญของคุณค่าความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้อ่านเรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุนิพพานสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุนิพพาน**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้อธิบายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกียธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกียธรรม**ด้วย มี

ทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**वादเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ในข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุนิพพานจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุนิพพานยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุนิพพานถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถ ปรหตติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้น

ว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หายบ ว่า มันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และ ผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราแย้งอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอบปาตโกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมัตถ์สัจจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้ว พอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”

ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอสนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็

คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”

คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวณฺฐิว่า “รู้เห็น..

อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่ง

ไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้า

ตรัสไว้ชัดแจ่มแจ้งที่สุด

๓ สูตรนี้ อ่านดูดีๆเถิด ทั้ง ๓ สูตร ข้อความทั้งหมด

เหมือนกันทุกประการ

จะต่างกันอยู่ก็แค่ ความหมายสำคัญ คือ

สูตรที่ ๑ ความเป็นของไม่เที่ยง(อนิจจัง) จึงจะ“ละ

มิจจากทิวณฺฐิได้”

สูตรที่ ๒ ความเป็นทุกข์(ทุกขโต) จึงจะ“ละสักกาย

ทิวณฺฐิได้”

สูตรที่ ๓ ความเป็นสิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน(อนัตตโต) จึง

จะ“ละอัตตาทิวณฺฐิได้”

และเนื้อหาสำคัญทั้ง ๓ นั้น ผู้มีความรู้พอประมาณก็

จะเห็นได้อีกว่า ผู้จะบรรลุธรรม ขั้น“ละมิจจากทิวณฺฐิได้”

นั้น คือผู้“รู้ที่อยู่”(ชานโต) “เห็นที่อยู่”(ปัสสโต) ในความเป็น

ของไม่เที่ยง(อนิจจัง) ณ ปัจจุบันนั้นหลังๆทีเดียว

ส่วนผู้จะบรรลุธรรม ขั้น“ละสักกายทิวณฺฐิได้”นั้น คือ

ผู้“รู้ที่อยู่”(ชานโต) “เห็นที่อยู่”(ปัสสโต) ในความเป็นทุกข์

(ทุกขโต) ณ ปัจจุบันนั้นหลังๆทีเดียว เช่นกัน

และผู้จะบรรลุธรรม ขั้น“อัตตาทิวณฺฐิได้”นั้น ก็

คือผู้“รู้ที่อยู่”(ชานโต) “เห็นที่อยู่”(ปัสสโต) ในความเป็น

อนัตตา หรือสิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน(อนัตตโต) ณ ปัจจุบัน

นั้นหลังๆทีเดียว อีกเช่นกัน

ฉะนั้นแลคือ การ“รู้แจ้ง”(ชานาตี)-เห็นจริง(ปัสสติ)”

สังฆธรรม ที่เป็น“ไตรลักษณ์” ถึงขั้น“ปรมัตถธรรม”

ซึ่งจะไม่ใช่การ“รู้แจ้ง”ไตรลักษณ์ แคร์หรือเข้าใจ ใน

การขบคิดทบทวนเหตุผลที่เป็นความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป

ของสิ่งทั้งหลาย ที่มันไม่เที่ยง-เป็นทุกข์หรือทนอยู่ไม่ได้-
ไม่ใช่ตัวตน อย่างเข้าใจซาบซึ้งชัดแจ้งในความหมายที่ว่านี้
จนแทงทะลุ หรือได้จากการนั่งหลับตาสมาธิแล้วก็มีปัสสนา

ตามทีเรียนๆรู้ๆมา โดยไม่มีทวาร ๕ สัมผัสเหตุภายนอก
จะมีไป“ความรู้-ความเห็น”แต่ที่ว่่านี่เท่านั้น ซึ่ง
“ความรู้-ความเห็น”แต่นี้ ยังเป็น**ความรู้แค่ขั้นตรรกะ**
หรือเป็น**“ผลของความขบคิด”**เท่านั้นยังมีไป**“การรู้แจ้ง**
ของจริงตามความเป็นจริง”ที่ต้องมีการสัมผัส**“รู้”**(ขานาคติ)
และสัมผัส**“เห็น”**(ปัสสคติ)**“ของจริง-ความเป็นอยู่จริง”**นั้น

“การรู้แจ้งของจริงตามความเป็นจริง”นี่เป็นการรู้
แจ้ง**“นามรูป”** ได้แก่“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ชนิดที่มี
“ญาณทัสสนะหรือวิปัสสนาญาณ”ซึ่งเป็น“วิชา ข้อที่ ๑”
ใน**“วิชา ๘”** อันเป็น“ธาตุรู้”ที่เรียกว่า“อภิปัญญาชั้นวิชา”
นั้นทีเดียว ที่“รู้”(ขานาคติ-เห็น)(ปัสสคติ)อยู่ ณ บัดเดี๋ยวนั้น

“วิปัสสนาญาณ”นี่ เป็น“ญาณทัสสนะพิเศษ”ข้อแรก
และหมายถึง**“ความรู้ยิ่งเห็นจริงอันพิเศษของพุทธ”** ซึ่ง
จะสามารถเจริญต่อไปอย่างวิจิตรพิสดารจนครบครันเป็น
“วิชา”อีก ๗ ข้อ ถึงที่สุดก็ครบ“วิชา ๘”ประการนั่นเอง

“วิปัสสนาญาณ” คือชื่อเรียก**“ญาณทัสสนะอันพิเศษ”**
หรือ**“ความรู้ยิ่งอันพิเศษเหนือสามัญมนุษย์”** ที่สามารถรู้
ลึกละเอียดชัดแจ้งชัดเจนในภาวะที่เป็น“จิต-เจตสิก-รูป-
นิพพาน”ครบครันไปตั้งแต่ความเป็น**“นามรูปปริจเจทญาณ”**
จนกระทั่งครบ**“มรรคญาณ-ผลญาณ-ปัจจุเวกษณญาณ”**
ทั้ง“ญาณ ๑๖”โดยแท้ ตามที่มีผู้ตั้งชื่อ“ญาณ”ตั้งชื่อจิต-
เจตสิกต่างๆนั้นไว้ ไม่เพียงแต่“วิปัสสนาญาณ ๘”หรือ“จิต
๑๒๑ เจตสิก ๕๒”เท่านั้น จิตและเจตสิกมีมากกว่านั้น ซึ่ง
สภาวะธรรมที่ละเอียดหลากหลายมากมาย สามารถตั้งชื่อ
เรียกสภาวะธรรมที่ละเอียดได้มากกว่านี้อีกด้วยซ้ำ แต่แค่
นี้ก็เพียงพอที่จะรู้แจ้งปรมาตถธรรมที่สุดได้แล้วสำหรับผู้
เกิด“วิปัสสนาญาณ”หรือ“วิชา”จริงแท้

ดังนั้น ผู้มี**“นามรูปปริจเจทญาณ”**จริงจึงสามารถ
แยก“นาม”แยก“รูป”ได้ ชนิดที่ลึกเข้าไปถึง“อุปาทายรูป”(รูป
ที่อาศัยเกิดอยู่ภายในจิต.รูปที่เกิดสืบเนื่องมาจากมหาภูตรูป) ซึ่ง
“รูป”ในที่นี้ ก็คือ **“สิ่งที่เป็นตัวถูกรู้”(คือ รูปจิต-อรุปจิต ของ
ตนนั่นเอง)** และ**“นาม”**คือ**“สิ่งที่สามารถเป็นตัวรู้หรือญาณ”**

และ“รูป”ที่ว่่านี่เป็น“นามกาย” คือองค์ประชุมของ
“นามธรรม”หรือที่เป็น“อรุปธรรม”ไม่ใช่“รูป”หยาบอยู่แค่
ภายนอกอันสัมผัสทางทวาร ๕ เพียง“มหาภูตรูป”เท่านั้น

ผู้มี**“วิปัสสนาญาณ”(วิชา ข้อที่ ๑ ของวิชา ๘)**ต้องมี
“ญาตปริยญา”(ปริยญา ข้อที่ ๑ ของปริยญา ๓)ในตนจริงจึง
สามารถมีญาณหยั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความเป็นนาม”ใน
“ความเป็นรูป”ของตนๆ หรือมีญาณ“รู้”(ขานาคติ-เห็น)(
ปัสสคติ)**“นาม-รูป”** ด้วย**“ปัญญาหรือตาใน”**อัน**“รู้-เห็น”**พิเศษ
ที่ดวงตาสามัญมนุษย์ปุถุชนทั่วไปไม่สามารถ“เห็น”(ปัสสคติ)
ไม่สามารถ“รู้”(ขานาคติ)ได้

เมื่อมี“สัมผัส”โดยเฉพาะ“สัมผัส”สิ่งที่เป็นภายใน
นั้นๆ และเมื่อมี“สัญญา”(การกำหนดรู้)นาม-รูปนั้นๆผู้มี
“วิปัสสนาญาณ”ก็สามารถศึกษา**“ของจริง”**พิจารณาเห็นแจ้ง
“ความจริง”กระทั่งเกิด**“ปัจจุปริคคญาณ”** คือ มี“ญาณ”
หรือมีความรู้ลึกเข้าไปถึงขั้นกำหนด(ปริคคหะ)ปัจจุของ
“นามและรูป” จนรู้แจ้งว่า รูปธรรมและนามธรรมทั้งหลาย
นั้นเกิดเป็นเหตุเป็นปัจจัยแก่กันและกัน อาศัยกัน ซึ่งเป็น
การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงไปถึง**“ปัจจุจสมุปบาท”**ทั้งหลาย อัน
หมายถึงความเป็น**“ปัจจุ”**แก่กันและกันที่สำคัญยิ่งของ
มนุษย์ ซึ่งทฤษฎี**“ปัจจุจสมุปบาท”**นี่เป็นความตรัสรู้
ของพระพุทธเจ้าโดยแท้โดยเฉพาะ แล้วนำมาประกาศ
แก่มวลมนุษย์ให้รู้ตาม และทำพิสูจน์ว่าเป็นวิทยาศาสตร์

“ความรู้”ที่เป็น**“ปัญญา”**หรือ**“ญาณ”**หยั่งเข้าไปกำหนด
“รู้”ได้ถึงความเป็น**“ปัจจุจสมุปบาท”**ทั้งหมดนี้มัน เป็น
ความกำหนดรู้ที่สามารถ**“รู้”**(ขานาคติ)และ**“เห็น”**(ปัสสคติ)**ชนิด**
สัมผัสสภาวะแห่ง“สิ่งที่มีอยู่จริง”ในขณะนั้นด้วย**“ญาณ”**
ที่เดียว ไม่ว่าสภาวะของ“สังขาร”ก็ดี “วิญญาณ”ก็ดี “นาม
รูป”ก็ดี โดยมี“อายตนะ ๖”เป็น**ปัจจุ** ทั้ง“อายตนะ ๖”
ภายนอก ทั้ง“อายตนะ ๖”ภายใน และอาศัย**“สัมผัส”****“สิ่งที่มี**
อยู่จริง”นั้นๆเป็น**“ปัจจุ”**ต่อและต่อๆไปอยู่โหนโหนหลุดๆ
ซึ่งต่างก็ปฏิสัมพันธ์กันและกันต่อไปไม่ว่า“รูป”หรือ“นาม”

และผู้สัมผัสสามารถมี**“สัญญา”**ที่เป็น**“การกำหนด**
รู้” ทั้งในเชิง**“ปริจเจทหะ”**คือ การกำหนดในเชิงแยกเป็น
“นาม” เป็น**“รูป”** โดยสามารถ**“รู้”**ว่า มันแยกได้ มันต่าง
กัน มันไม่เหมือนกัน ทั้งๆที่มันเป็น“จิต”เป็น“เจตสิก”

หรือเป็น“จิตวิญญาณ”ในตัวเราเท่านั้นแหละที่มัน“ถูกรู้” จึงชื่อว่า“รูป” เป็น“นามรูป”แท้ๆ ไม่ใช่“มหาภูตรูป”เลย โดยแยกออกชัดว่า อย่างนี้เป็นภาวะ“นาม”(สิ่งที่ทำหน้าที่รู้=ญาณ,ปัญญา,วิชา) อย่างนี้เป็นภาวะ“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้=จิต, เจตสิกในวิญญาณนั่นเอง)

และในปฏิจลสมุปบาทนั้น เมื่อมี“ผัสสะ”(สัมผัส) ก็เป็นปัจจัยให้เกิด“เวทนา” “ญาณ”ของผู้รู้ก็สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สิ่งที่ถูกรู้(รูป)”นั้น ทั้งๆที่มันคือ “เวทนา”ซึ่งก็คือ“เจตสิก”แท้ๆ หรือ“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต” เป็นต้นแต่นามธรรมทั้งหลายนั้นมันกลายเป็น“สิ่งที่ถูกรู้”ไปแล้ว มันไม่ใช่“สิ่งที่ทำหน้าที่รู้”เสียแล้ว หรือ...

เช่น “อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”(สุขเวทนา-ทุกขเวทนา ซึ่งเป็นเวทналักษณะต่างๆ) เราก็มี่“ญาณ” หรือมี“ความรู้”ชั้นวิชา หรือชั้นวิปัสสนาญาณ”ที่เดียวที่เข้าไปสัมผัส“รู้”และ“เห็น”สิ่งที่มีที่เป็นอยู่จริงนั้นๆได้ “อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”หรือ“สุขเวทนา-ทุกขเวทนา”นั้นก็เป็น“รูป” เพราะ“อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”นี้กลายเป็น“นามธรรมที่ถูกรู้”ไปแล้ว ไม่ใช่นามธรรมหรือ“ธาตุรู้ที่ทำหน้าที่รู้” ดังนั้น“สิ่งที่ทำหน้าที่รู้”หรือ“ญาณ”ที่เข้าไป“รู้”นี้ จึงเป็น“นาม”

หรือเช่น “ตัณหา”ก็เป็น“อกุศลจิต”แท้ๆซึ่งเป็น“อกุศลจิตอยู่ในจิต” ผู้มี“วิปัสสนาญาณ”สามารถหยั่งเข้าไป“รู้”ชนิดสัมผัส“รู้”ความเป็น“อกุศลจิต”นั้น “ในจิต”กันทีเดียว นี่คือ สภาวะชั้น“ปรมาตถธรรม”ทั้งนั้น

ดังนั้น “ตัณหา”ซึ่งเป็น“อกุศลจิต”และเป็น“นามธรรม”แท้ๆ แต่ไม่ได้ทำหน้าที่“รู้”เสียแล้วตอนนี้ กลายเป็น“สิ่งที่ถูกรู้”ไป จึงชื่อว่า“รูป” ส่วน“สิ่งที่ทำหน้าที่รู้”อันก็คือ“ญาณ”ที่เข้าไป“รู้”ในขณะนี้ จึงเรียกว่า“นาม”

“นามรูปปริจเจตญาณ” จึงเป็น“ความรู้”ที่“รู้ยิ่ง”ถึงขั้นสามารถแยกความเป็น“นาม”เป็น“รูป”ได้อย่างลึกซึ้ง ซับซ้อนเข้าไปในปรมาตถธรรมยิ่งกว่าสามัญที่รู้“รูป”ทางตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย หรือรู้..ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-อากาศ ด้วยทวาร ๕ ข้างนอกที่ปุถุชนคนทั่วไปสามัญ“รู้”กัน

และนาม-รูปชั้นปรมาตถธรรมก็มีมากมาย แตกต่างกันอย่างหลากหลาย ทั้งๆที่“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ไม่มีรูปร่าง(อสริยะ) ไม่มีตัวตน(อนัตตา) ให้“รู้”ให้สัมผัสรู้ได้ง่ายๆ

เหมือน“สัมผัสรู้”ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-อากาศ ที่สัมผัส“รู้”ได้ด้วยตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย แต่ผู้มี“ญาณ”ที่เป็น“คุณวิเศษ”เข้าขั้น“วิชา ๘”อันเริ่มด้วย“วิปัสสนาญาณ”นั้น ก็สามารถ“สัมผัสรู้”ได้ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ”

ซึ่ง..การรู้“ปรมาตถธรรม”อันวิสามานย์ชั้นนี้มัน ไม่ใช่“การรู้”ได้ด้วยตา-หู-จมูก-ลิ้น-กายที่“สัมผัสรู้”กันเป็นสามัญของปุถุชนทั่วไป แต่ต้อง“รู้”ได้ด้วย“การสัมผัสของจิตกับจิต” ที่“สัมผัสรู้”กันอยู่ในภายในของตนเอง และ“ความรู้”นี้ไม่ใช่“ความรู้สามัญ” แต่“เหนือสามัญเข้าขั้นโลกุตระ”อีกด้วย พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ว่า “ดูกรอานนท์ การบัญญัติ“นาม”ก็ดี “รูปกาย”ก็ดี ต้องพร้อมด้วย“อาการ เพศ นิมิต อุเทศ” เมื่ออาการ-เพศ-นิมิต-อุเทศ ไม่มีการสัมผัสเพียงแต่ชื่อก็ดี การสัมผัสโดยการกระทบก็ดี จะพึงปรากฏได้บ้างไหม”

พระอานนท์ก็ทูลตอบว่า “ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า”

การรู้“นามรูป”หรือชัดๆก็คือรู้ไปถึง“นาม” จึงต้อง“รู้”ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ” ผู้ได้ฝึกฝนจนเกิด“ญาณหรือวิชา”จริงเท่านั้น จึงจะอ่าน“อาการ-ลึงคะ-นิมิต”ของนามธรรมหรือนามรูปได้ด้วย“การสัมผัสรู้”

“นามรูปปริจเจตญาณ”จึงไม่ใช่“ความรู้”สามัญ แต่ต้องศึกษาให้สัมมาทิฐิแล้วฝึกฝนจนเกิด“ญาณ”ชนิดนี้ได้ ส่วน“ปัจเจยปริคคหญาณ”ก็เป็น“ความรู้”ยิ่ง” หรือ“ญาณ”ที่“รู้”ไปอีกเชิงหนึ่งอันเกี่ยวกับ“นามรูป”

“ความรู้”ในเชิงของ“ปริคคหะ”คือกำหนดรู้ในเชิงที่เป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”ต่อกัน แม้แยกกันตามสภาวะ“นาม”สภาวะ“รูป” แต่ก็ยังเป็น“ปัจจัย”แก่กันและกัน อาศัยกันเป็นปัจจัยการหรืออิทัปปัจจยตานั้นเอง ตามการยึด-การครอง หรือการสงเคราะห์กันอยู่ตามกรรมตามวิบากที่หมุนเวียนกันไปเป็นวัฏฏะ โดยเฉพาะการรู้ยิ่งเห็นจริงในความเป็น“ปฏิจลสมุปบาท” ตามภูมิแห่งการพ้น“อวิชชา”

“ความรู้”เชิงนี้จึงชื่อว่า “ปัจเจยปริคคหญาณ”

และสามารถ“รู้ตลอด”หรือมีญาณปริปัญญา“รู้”จักรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้น“สัมมสนญาณ” หมายความว่า ความรู้เจริญขั้นไปสู่ขั้น“สัมผัสรู้เห็น”ต่างๆ ว่าอะไรคืออะไรจริงแท้อย่างไร

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

คนคำนวณ... อาจจะสู้ฟ้าลิขิต ฟ้าลิขิต... อาจจะสู้จิตไม่ยอมแพ้ของมนุษย์

“
เทวดาทิ้งหลาย
ก็มีอาจขวางกั้น
ความพยายาม
ของมนุษย์ได้
”

ปีนี้ใครๆ ก็พูดกันว่า น่าจะเป็นปีหมุด หรือหมู
เขี้ยวตัน แต่ที่แน่ๆ ก็คือปีทองของหมอดู ที่คน
แตกตื่นติดตามสถานการณ์บ้านเมือง และดวง
ชะตาเมือง จนหลายๆ คนเกิดวิตกกังวลว่า จะเกิด
นองเลือดไหม? ภัยธรรมชาติจะเข้ามาซ้ำเติมด้วย
หรือเปล่า? หมอดูคนไหนก็ทำนายเหมือนกันหมด
แล้วจะเลือกเชื่อหมอดู หรือจะเชื่อถือตามที่
พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ดี? เรื่องเปรียบเทียบต่อไปนี้
ระหว่างหมอดูในปัจจุบัน กับหมอดาทิพย์ใน
โบราณกาล น่าจะให้คำตอบแก่เราได้

หมอดูไฟยิบซีแก้เคล็ดปีหมุด

อาจารย์คทา ชินบัญญัติ หมอดูดั้งชีชาด
ปี ๒๕๕๐ คือปีหมุด เผยเคล็ดลับสัตว์นำโชค
ตามวันเกิด ช่วยป้องกันภัยให้แก่ละบุคคลเพื่อ
เสริมดวงชะตา

ทั้งนี้ อาจารย์คทายังได้มีการเผยเคล็ดลับ
ก่อนออกจากบ้านตามหลักวิชาโหราที่ร่ำเรียนมา
สำหรับบุคคลที่เกิดแต่ละวันเพื่อปกป้องเภทภัย
และเรียกทรัพย์ โดยผู้ที่เกิดวันจันทร์ เคล็ดลับ

ก่อนออกจากบ้านควรพกพาตุ๊กตา หรือสวมเสื้อผ้าที่มีสัญลักษณ์ม้า และควรนั่งทำสมาธิก่อนออกจากบ้าน

คนที่เกิดวันอังคาร เป็นวันแรง ลัทธิ ๔ เท้าที่ปกป้องก็คือกระบือหรือควาย ตำราโหราศาสตร์โบราณระบุไว้ว่า พระอิศวรเสกควาย ๘ ตัว มาเป็นพระอังคาร คนเกิดวันนี้ต้องพกพาควายเป็นลัทธินำโชค บางคนจะเอาเทพ - ซิติ วงคาราบาวใส่รถยนต์ไว้ก็ดี

ส่วนคนเกิดวันพุธ พระอิศวรใช้ช้าง ๑๗ เชือกห่อผ้าสีเขียวเสก คนเกิดวันพุธ ก่อนออกจากบ้านต้องเสริมมงคลด้วยการรับประทานอาหารเช้าที่บ้าน หากเป็นหัวหน้าครอบครัวต้องทานพร้อมหน้ากับคนในบ้าน

สำหรับคนเกิดวันพฤหัสบดี ลัทธินำโชคคือกวาง ต้องพกติดตัวเป็นประจำ และตื่นเช้าต้องเข้าครัวเพื่อเอาไข่เถาะหรือคราบเขมาเตาแก๊สเจิมหน้าผาก แล้วค่อยเช็ดก่อนออกจากบ้าน

ส่วนคนเกิดวันศุกร์ กำไล ๒๑ ลัทธินำโชคคือโค หรือวัว ต้องเสริมชะตาด้วยการจอดแวงกลางทางก่อนกลับถึงบ้าน ยิ่งเป็นการซื้อของใช้เข้าบ้านจะเป็นการดี

ขณะที่ผู้เกิดวันเสาร์ ก็เป็นวันแรงอีกวัน ลัทธินำโชคคือ เสือ เคล็ดลับก่อนออกจากบ้านคือตื่นขึ้นมาต้องพยายามโมโห หรือทำตัวหงุดหงิดเพื่อสำนึกเสมอว่าตนเองโกรธง่ายจะได้สงบเย็นลง

ปิดท้ายด้วยคนเกิดวันอาทิตย์ ลัทธินำโชคคือสิงโต ต้องพกติดตัว ตื่นมาตอนเช้าต้องเอาน้ำเย็นลูบหน้า หรืออาบน้ำ เคล็ดลับเหล่านี้ต้องหลักวิชาโบราณ จะเห็นได้ว่าแฝงด้วยกุศโลบายในทางที่ดี

“ดวงชะตาปีนี้ เท้าที่พยากรณ์น่าเป็นห่วงเหมือนกัน แต่บุคคลในกลุ่มชาชะ คือ คนเกิดปีมะแม ปีกุน และ ปีเถาะ ไม่ค่อยน่าห่วงมากนัก เพราะเป็นปีชง หรือนักชัตรเสริมชีวิต แต่ปีอื่นๆ ควรมีการเสริมดวงเพิ่มลาภ และเริ่มทำหลังตรุษจีนเป็นต้นไปจนถึงสิ้นปีปลายเดือนธันวาคม

และจะให้ดีต้องไหว้พระเสริมความลืริมงคล” อาจารย์ศทกกล่าว (จากเอ็กซ์-โซท์ไทยโพสต์ ๑๙-๒๐ ม.ค. ๒๕๕๐)

แรงทายที่ว่าแน่ๆ แต่ก็ไม่ใช่แรง “ทำ”
(จาก...จุลลลกาลิงคชาตค)

ในอดีตกาล **พระเจ้ากาลิงคราช**ครองราชสมบัติ อยู่ใน**พระนครทันตปุระ** ทรงสมบุรณ์ด้วยรี้พลและพาหนะมากมาย แม้พระองค์ก็ทรงเข้มแข็งด้วยพลังกำลังดั่งช้างสาร จนบ้านเมืองใกล้เคียงไม่มีใครกล้าทำศึกด้วย แต่พระองค์ทรงมีพระทัยนิยมในการสู้รบจึงตรัสแก่เหล่าอำมาตย์ว่า

“เรามีความปรารถนาจะทำศึกสงคราม แต่ก็ไม่มีความใคร่จะต่อสู้ด้วย จะทำอย่างไรกันดี”

อำมาตย์ทั้งหลายจึงช่วยกันขบคิด แล้วกราบทูลว่า

“ข้าแต่มหाराช มีอุบายอยู่อย่างหนึ่งคือ **พระราชธิดาทั้งสี่**ของพระองค์นั้น ทรงพระสิริโฉมอันงดงาม พระองค์โปรดให้ประดับตกแต่งพระธิดาทั้งหมดนั้น แล้วให้ประทับในราชยานอันมิดชิดซึ่งแวดล้อมด้วยรี้พล แล้วให้เที่ยวไปยังราชธานีทั้งหลายโดยป่าวร้องว่า **หากพระราชธิดาพระองค์ใดขลาดกลัว ไม่กล้ารับพระธิดาเข้าเมืองก็จะต้องส่งเครื่องราชบรรณาการออกมา แต่ถ้าพระราชธิดาพระองค์ใดทรงประสงค์รับพระธิดาเอาไว้เพื่อตน พวกเราจะทำการรบกับพระราชธิดาพระองค์นั้น”**

พระเจ้ากาลิงคราชได้ทรงสดับแล้วก็พอพระทัย ทรงให้กระทำการตามที่พวกอำมาตย์เสนอมา

ดังนั้นทั้งพระราชธิดากับรี้พลอันทรงอาณุภาพไปถึงที่ใด พระราชาทั้งหลายต่างไม่ยอมให้พระธิดาเหล่านั้นเสด็จเข้าพระนคร เพราะเกรงสู้รบพ่ายแพ้และกลัวต่อภัยสงคราม ล้วนส่งเครื่องบรรณาการออกไปให้ทั้งสิ้น

พระราชธิดาทั้งสี่จึงได้ประทับอยู่แต่ภายนอก

พระนคร เสด็จจรอนแรมไปทั่วชมพูทวีป จนกระทั่งบรรลุถึง**พระนครโปตละ แคว้นอัสสگرัฐ** ซึ่งมีพระราชานามว่า **อัสสกะ** ครองราช-สมบัติอยู่

พระเจ้าอัสสกะก็ทรงให้ปิดประตูพระนครไว้ แล้วทรงดำริว่าจะส่งเครื่องราชบรรณาการออกไปถวาย แต่อำมาตย์ของพระเจ้าอัสสกะที่ชื่อนั้น**นันทเสน** ผู้เป็นบัณฑิตเฉลียวฉลาดในอุบาย ได้เกิดความคิดขึ้นว่า

“ข้าว่า...พระราชธิดาของพระเจ้ากาลิงค-
ราช เสด็จไปถึงที่ใดในชมพูทวีป ก็ไม่มีใคร
แก้มลักล้าจะสู้รบด้วย เมื่อเป็นอย่างนี้ ทั้งชมพู
ทวีปนี้กลายเป็นไร่นักรบ จะมีก็แต่พระเจ้า
กาลิงคราชเป็นยอดนักรบแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น
ฉะนั้นเราทั้งหลายจะรบกับพระเจ้ากาลิงคราช”

นันทเสนอำมาตย์จึงทูลขออนุญาตต่อพระเจ้า
อัสสกะ แล้วไปยังประตูพระนคร บอกกับผู้รักษา
ประตูว่า

“ท่านทั้งหลายจงเปิดประตูเมืองถวายให้พระ
ราชธิดาทั้งสี่เสด็จเข้ามาสู่ภายในพระนคร เรา
นันทเสนผู้เป็นประจักษ์อำมาตย์ราชสีห์ของพระ
เจ้าอัสสกะ ผู้ได้รับการศึกษามาเป็นอย่างดีได้
จัดการรักษาพระนครไว้เรียบร้อยแล้ว”

เมื่อพระราชธิดาทั้งหมดเข้าสู่พระนคร
อำมาตย์นันทเสนได้พาไปถวายพระเจ้าอัสสกะ
แล้วกราบทูลว่า

“พระองค์อย่าทรงเกรงกลัวใดๆ เลย เมื่อมี
การรบกันขึ้น ข้าพระองค์จะเป็นผู้อาสนาช่วย
ชนะมาสู่พระองค์เอง บัดนี้พระองค์โปรดทรง
อภิเษกสมรส ให้พระราชธิดาผู้เลอโฉมเหล่านี้เป็น
อัครมเหสีเถิด”

พระเจ้าอัสสกะก็ทรงกระทำตามนั้น ฝ่าย
พระเจ้ากาลิงคราชพอทรงทราบเรื่องแล้ว ทรง
ดำริว่า

“พระเจ้าอัสสกะนี้ชะรอยจะไม่รู้จักกำลังฝีมือ
ของเรามาก่อนจึงได้ใจกล้าบังอาจนัก ดีละ! เรา
จะได้แสดงอำนาจให้เห็น ”

จึงเสด็จไปพร้อมด้วยกองทัพใหญ่ในขณะนั้น
ทันที เมื่อนันทเสนอำมาตย์รู้ข่าวการเสด็จมาของ
พระเจ้ากาลิงคราช ก็ได้ส่งสาส์นไปว่า

“ขอให้พระเจ้ากาลิงคราช ทรงหยุดกองทัพ
อยู่เฉพาะในเขตรัฐสีมาของพระองค์ อย่าล่วงล้ำ
เข้ามายังเขตแคว้นแคว้นแห่งพระราชานของข้าพระ-
องค์เลย การสู้รบจะมีขึ้นระหว่างเส้นเขตแดน
ของแคว้นทั้งสองนี้”

เมื่อสาส์นนี้ถึงพระเจ้ากาลิงคราช พระองค์
จึงทรงหยุดกองทัพไว้ที่ปลายเขตแดนของพระองค์
ส่วนพระเจ้าอัสสกะก็ทรงยกกองทัพใหญ่ มาตั้ง
เตรียมรบอยู่ที่บริเวณชายแดนของพระองค์

ณ เขตแดนของทั้งสองแคว้นนี้เอง มีบรรณ-
ศาลาหลังหนึ่ง เป็นที่พำนักของ**พระฤาษี** พอพระ
เจ้ากาลิงคราชทรงทราบเข้า ก็ทรงดำริว่า

“ปกติของฤาษีทั้งหลายจะมีมานแก่กล้า
ย่อมจะรู้อะไรดีๆ คงสามารถบอกเราได้ว่า
สงครามครั้งนี้ใครจะเป็นผู้แพ้ใครจะเป็นผู้ชนะ”

ดังนั้นจึงทรงปลอมแปลงพระองค์ ไม่ให้ใคร
รู้จัก แล้วเข้าไปหาพระฤาษีนั่งสนทนาด้วย
กระทั่งมีโอกาสจึงกล่าวว่า

“พระคุณเจ้าผู้เจริญ พอจะรู้ได้ไหมว่า พระ
เจ้ากาลิงคกะกับพระเจ้าอัสสกะ ซึ่งพากันตั้งทัพยัน
กันอยู่ที่แนวเขตชายแดนนั้น พระราชาพระองค์
ใดจะมีชัยชนะ แล้วพระองค์ใดจะพ่ายแพ้”

พระฤาษีกล่าวตอบว่า

“อาตมาไม่อาจรู้ได้หรอกว่า พระราชาองค์
ไหนจะชนะองค์ไหนจะแพ้ แต่หากทำ**ลักกเทว-**
ราชผู้เป็นจอมเทพเสด็จมายังที่นี้ในวันนี้ อาตมาก็
จะถามไถ่ให้ แล้วพຽນนี้ท่านจงมาฟังคำตอบเถิด”

ครั้นถึงเวลาเที่ยงคืน ทำลักกเทวได้เสด็จมา
ยังบรรณศาลานั้น พระฤาษีจึงทูลถามเนื้อความ
ดังกล่าว จอมเทพผู้เป็นใหญ่แห่งสวรรค์จึงตรัส
ทำนายว่า

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ **พระเจ้ากาลิงคราชจะ
มีชัย พระเจ้าอัสสกะจะพ่ายแพ้**”

แล้วทรงบอกนิมิต (เค้ามูล) เบื้องต้นที่จะ

ปรากฏ ให้พระฤๅษีได้รับทราบ จากนั้นแล้วก็เสด็จกลับไป

ในวันรุ่งขึ้น พระเจ้ากาลิงคราชเสด็จมาถามถึงคำตอบ พระฤๅษีจึงบอกคำทำนายของท้าวสักกะให้ทรงทราบ เมื่อรู้ว่าพระองค์จะเป็นผู้ได้ชัยชนะ ก็ทรงมิได้สนพระทัยนิมิตอื่นใดอีก ทรงรีบลากลับไปด้วยพระทัยยินดียิ่งนัก

กระแสน้ำเรื่องนี้ลือไปทั่วทั้งสองกองทัพใหญ่ ครั้นพระเจ้าอัสสกะทรงได้ยินเข้า จึงรับสั่งเรียกหาอำมาตย์นั้นทูลเกล้าฯ ให้เข้าเฝ้าทันที แล้วตรัสถามว่า

“เขากล่าวกันว่า พระเจ้ากาลิงคราชจะชนะ เราจะพ่ายแพ้แล้วพวกเราควรจะทำอย่างไรกันเล่า”

นั้นทูลเกล้าฯ กราบทูลด้วยอาการสงบเยือกเย็นว่า

“ข้าแต่มหाराช นั้นเป็นเพียงการทำนายเหตุการณ์ในอนาคตซึ่งยังไม่เกิดขึ้น ก็ถึงที่ยังไม่เกิดขึ้นนั้นย่อมไม่แน่นอนไม่มีใครรู้ได้แท้จริงหรือกว่า ผู้ใดจะเป็นผู้ชนะ ผู้ใดจะแพ้ ของพระองค์อย่าทรงวิตกกังวลเลย”

ครั้นพลบพระทัยพระราชอาชงของตนแล้ว อำมาตย์นั้นทูลเกล้าฯ จึงสืบทอดต่อของข่าว กระทั่งได้พบกับพระฤๅษี แล้วซักถามจนได้รับคำตอบว่า ใครเป็นผู้ชนะ ใครเป็นผู้แพ้ จากนั้นก็ยังถามรายละเอียดต่อไปอีกว่า

“ท่านผู้เจริญ ก็แล้วนิมิตเบื้องต้นอะไรเล่าที่จะปรากฏให้เห็นแก่ผู้ชนะและผู้แพ้”

พระฤๅษีตอบตามคำทำนายของท้าวสักกะว่า

“นิมิตที่จะปรากฏให้เห็นคือ เทวดาที่รักษาผู้ชนะจะเป็นโคตัวผู้สีขาวปลอด ส่วนเทวดาที่รักษาผู้แพ้จะเป็นโคตัวสีดำปลอด แม้เทวดาทั้งสองฝ่ายก็จะรบกัน กระทั่งมีชัยหรือพ่ายแพ้กันไป”

นั้นทูลเกล้าฯ กราบทูลได้รู้เค้ามูลทั้งหมด ก็ลุกขึ้นไหว้กลับไป แล้วเตรียมทหารชั้นยอดประมาณพันคน ซึ่งล้วนคัดเลือกแต่เฉพาะที่เป็นสหายของ

พระราชอาชงนั้น พาขึ้นไปบนภูเขาในที่ไม้ไผ่กลั่นแล้วถามว่า

“ผู้กล้าทั้งหลาย พวกท่านจะอาชงหาญที่จะถวายชีวิตแก่พระราชอาชงของเราได้หรือไม่”

เหล่าทหารทั้งหมดทูลเกล้าฯ กราบทูลว่า

“พวกเราสามารถถวายชีวิตได้”

นั้นทูลเกล้าฯ กราบทูลได้ยินดังนั้นจึงกล่าวว่า

“ถ้าอย่างนั้นพวกท่านทั้งหมด จงกระโดดลงไปเฝ้านี้”

ทหารทั้งหมดจึงสาวเท้าไปยังปากเหวทันที ขณะกำลังจะกระโดดนั่นเอง นั้นทูลเกล้าฯ กราบทูลตะโกนสั่งว่า

“จงหยุดก่อน อย่ากระโดดลงเหวเลย พวกท่านเป็นผู้มีกำลังขวัญดี ไม่ถอยหลัง จงไปช่วยกันรบเพื่อถวายชีวิตแก่พระราชอาชงของเราเถิด”

ครั้นเมื่อถึงเวลาที่ทั้งสองฝ่ายจะทำสงครามรบพุ่งกัน พระเจ้ากาลิงคราชนั้นทรงเชื่อมั่นและวางพระทัยว่า จะต้องเป็นผู้ชนะอย่างแน่นอน แม้หมุ่รู้พลของพระองค์ก็คิดเช่นเดียวกัน จึงมิได้ตระเตรียมอาวุธให้แข็งขัน ไม่ได้ทำการผูกสอดให้รัดกุม พวกท่านประมาททำตามความชอบใจในเวลาจะกระทำความเพียรก็ไม่พยายามชวนช่วยทำ

ขณะที่พระราชอาชงทั้งสองประจันหน้ากันนั้น เทวดาที่รักษาพระราชอาชงทั้งสองก็ปรากฏขึ้นเบื้องบน แต่เห็นได้เฉพาะแก่พระราชอาชงทั้งสองเท่านั้น ผู้อื่นไม่อาจแลเห็นได้เลย อำมาตย์นั้นทูลเกล้าฯ กราบทูลพระเจ้าอัสสกะว่า

“ข้าแต่มหाराช เทวดาผู้คุ้มครองปรากฏแก่พระองค์แล้วหรือยัง มีลักษณะเป็นเช่นไร”

พระเจ้าอัสสกะตรัสตอบว่า

“เทวดาที่คุ้มครองพระเจ้ากาลิงคานั้นเป็นโคตัวผู้สีขาวปลอด ส่วนเทวดาที่คุ้มครองเราเป็นโคตัวผู้สีดำปลอด”

อำมาตย์นั้นทูลเกล้าฯ กราบทูลว่า

“พวกเราชนะแน่แล้ว ขอพระองค์จงเสด็จลงจากหลังม้าทรงถือพระแสงหอกนี้ไว้ เฝ้าพระ

หัตถ์ซ้ายแตะที่ด้านท้องของม้าลินธที่ฝึกมา
อย่างดีตัวนี้ แล้วรีบไปพร้อมกับบุรุษพันคนนี้ ตรง
ไปเอาหอกประหารโคขาวให้ล้มลง จากนั้นพวก
ข้าพระองค์ทั้งพัน จะช่วยกันชั้ดหอกพันเล่มตาม
ไปตรงนั้น ทำอย่างนี้เทวดาผู้คุ้มครองพระเจ้า
กาลิงคะยอมฉิบหายแน่ แล้วพระเจ้ากาลิงคะก็จะ
ต้องพ่ายแพ้”

พระเจ้าอัสสกะทรงผงกพระเศียรรับคำ แล้ว
เสด็จลงจากหลังม้ากระทำตามแผนทันที ซึ่งใน
ที่สุดพระเจ้ากาลิงคราซก็ทรงพ่ายแพ้จริงๆ
กองทัพแตกกระเจิงต้องเสด็จหนีไปท่ามกลาง
เสียงโห่ร้องว่า

“พระเจ้ากาลิงคะกำลังหลบหนี พระเจ้า
กาลิงคะแพ้แล้ว”

พระองค์จึงทรงแค้นพระทัยยิ่งนัก ทรงหลบ
หนีไปทางอาศรมของพระฤๅษี แล้วดำท่อนว่า

“**แน่ะฤๅษีโง่ง ท่านโกหกมดเท็จว่า ชัยชนะ
จะมีแก่พวกพระเจ้ากาลิงคราซ ผู้อดทนต่อภัย
ที่แสนยากได้ และความพ่ายแพ้จะมีแก่พวก
อัสสกะโง่งเล่า ล้วนเป็นคำโกหกทั้งเพ**”

ทรงตะโกนด่าโดยไม่อาจที่จะเสียเวลาเสียว
กลับไปมองที่อาศรมเลย ก็ต้องรีบเสด็จหนีกลับ
ไปยังพระนครของพระองค์

หลังจากนั้นอีก ๒ วัน ท้าวสักกะจอมเทพได้
เสด็จมายังอาศรมนั้น พระฤๅษีจึงดำหนิตัดพ้อว่า

“**ข้าแต่ท้าวสักกะ แม้แต่เทวดาผู้เป็นใหญ่ก็
ยังประพฤติวาทาไปปดมดเท็จอีกหรือ** ทำไม
พระองค์จึงได้ตรัสถ้อยคำที่ไม่จริง ทรงอาศัย
เหตุผลอะไรเล่า ถึงได้ตรัสหลอกลวงเช่นนั้น”

ท้าวสักกะทรงสดับเช่นนั้น ก็ตรัสแก้ว่า

“**ดูก่อนฤๅษี ท่านก็เคยได้ยินมาแล้วมิใช่
หรือว่า แม้เทวดาทั้งหลายก็มีอาจขวางกั้นความ
พยายามของมนุษย์เอาไว้ได้ ก็ด้วยเหตุดังนี้คือ
ความขมใจ ความตั้งใจแน่วแน่ ความไม่แตก
สามัคคี ความไม่แก่งแย่งกัน การก้าวไปใน
เวลาอันเหมาะสม ความเพียรอย่างเด็ดเดี่ยว
และความบากบั่นของมนุษย์ เพราะเหตุเหล่านี้**

แหละ ชัยชนะจึงเกิดขึ้นแก่พระเจ้าอัสสกะ”

เมื่อพระเจ้าอัสสกะชนะสงครามแล้วก็ให้กวาด
ดอนเฉลยและยุทธภณที่เสด็จกลับคืนพระนคร
ส่วนอำมาตย์นั้นทเสนได้ส่งสาส์นไปถวายพระเจ้า
กาลิงคราซ ให้ทรงส่งทรัพย์มาถวายแก่พระราช
ธิดาทั้งสี่ มิฉะนั้นจะยกทัพไปสู่ทันตปุระนคร

พอพระเจ้ากาลิงคะทรงรับข่าวสาส์นแล้ว ก็
ทรงหวาดกลัวจึงจัดส่งพระราชทรัพย์อันเป็นมรดก
ที่พระราชธิดาทั้งสี่เหล่านั้นจะพึงได้ แล้วประทาน
ไปให้ นับตั้งแต่นั้นมา...พระราชธาทั้งสองพระองค์
ก็อยู่กันอย่างสงบสันติ

พระศาสดาทรงแสดงชาตกนี้จบแล้ว ก็ตรัส
ว่า

“**อำมาตย์นั้นทเสนในครั้งนั้นได้มาเป็นพระ
สารีบุตรในบัดนี้ ส่วนพระฤๅษีนั้นได้มาเป็นเรา
ตถาคต**” (ชาตกทันยุค ฌวมพุทธเรียบเรียง
จากพระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๕๐๒)

บทสรุป ลิขิตฟ้า ฤๅษีสู่มานะพยายามของคน
ขนาดพระมหาชนกพระองค์เดียวก็ยังเอาชนะ
อุปสรรคขวากหนามที่เป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตได้
แต่ถ้าคนไทยหลายๆ คน รวมพลังสามัคคี มีความ
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อในหลวงของเรา เพื่อ
แผ่นดินของเรา และป็นปีนเปื้มาหามงคลอีกด้วย
ถ้าเราพร้อมกันทำแต่สิ่งที่เป็นมงคล แม้จะเกิด
เหตุร้ายใดๆ ชาวพุทธที่มีปัญญาที่ย่อมเปลี่ยน
ปัญหาให้เป็นปัญญา เปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาส
แม้ถูกปรามาสว่าต้องแพ้แต่ก็สามารถกลับมาชนะได้
ถ้าหัวใจไม่ยอมแพ้

ติดต่ออีเมลสำนักพิมพ์กลิ่นแก่นได้ที่
farinkwan@yahoo.com

>>ต่อจากฉบับที่ ๑๙๙<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ผู้ปฏิบัติธรรมมีมรรคผลเป็น
“โลกุตระ” จะมีของจริงที่ตนเอง
 รู้ความจริงของตนเองที่เป็นเอง เช่น เรามา ผี
 ผ่นตนกระทั่งมี“ความมักน้อย”หรือ“กล้าจน”(อัปปีจจะ)
 และเป็น“คนจน”ได้จริงๆ
 กระทั่ง“สันโดษ”(สันตุกฺขฺลิ) ได้จริง
 เป็นผู้“ไม่สะสม”(อปจยะ) ก็อยู่สบาย
 เป็นสุขที่วิเศษ (ปรมมังสุขัง, วุปสมสุข) **“ในจิต
 ไม่คลุกคลีกับกองกิเลสได้จริงแล้ว”**(อสังคณิกะ)

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน**
อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
 และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
 ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
 เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบายกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
 ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ
 จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และ
 ยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็นำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** กิ
 ตี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วง
 ท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย
 กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”** ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

**“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”**จากงานการเมืองอยู่ **จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)**นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหัต”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”**
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็น”โลกุตระธรรม** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิวฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างจริงจังจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ** ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิวฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์** เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมี**ความจริง**จากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิวฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งใน**“ความเป็นอเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมัตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิวฐิสสูตร-ลักกายทิวฐิสสูตร-อิตตานทิวฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซานาติ)“เห็น”(ปัสนตี)**อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก”หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เชิญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิวฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิวฐิ”**(มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์”ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**“ความเป็น”อาริยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**“โลกุตระสังข”** จึงจะเป็น**“มรรคผล”**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็น“มรรคผล”** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**“ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่แล้ว ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมคุณ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาทูตใช้เพื่อกำหนดบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล” แล้ว ก็จะได้เห็นตั้งๆ ซัดๆว่า ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด” อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะได้ “งง!” แทบจะไม่อยากจะทำอะไรเลยก็เลย เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทั้งหมดที่พระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด” นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคนั้น “เว้นขาด” ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด” ทั้งหลายกลับ มีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ

สารสังจะของ “ศรัทธา” ที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๘ มีถึง ๙-๑๐ ประการ คือ

๑. “ศรัทธา” หมายถึง “ความเชื่อ” กลางๆ ที่เชื่ออะไรก็ตาม จะเชื่อมากเชื่อน้อยก็ตาม ก็เป็นเพียง “ความเชื่อ” ที่ผู้เชื่อก็เชื่อกันไปอย่างนั้นเอง ลึกแต่ว่า “เชื่อ” แต่ยังไม่เป็น “องค์ประกอบความเชื่อ” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ ก็เป็น “ความเชื่อ” ที่ยังไม่ “รู้” ในคุณค่าของสิ่งที่ตนเชื่อ

เพราะว่า ไม่มี “ความรู้หรือปัญญา” แจ่มแจ้งลึกล้า บัดเจนเพียงพอ ว่า สิ่งของตน “เชื่อ” นั้น เนื้อแท้คืออะไร? ดีเยี่ยมยอดถึงขนาดไหน? เป็นสิ่งที่เราผู้ได้เชื่อว่าเป็น “คน!!” ควรได้ควรมี ควรไขว่คว้าเอามาให้แก่นตนเองหรือไม่?

ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ธรรมที่พระองค์ตรัสรู้นี้เป็น ของสูงสุดยอดดีเยี่ยมสำหรับชีวิต” ที่คนทั้งหลายควรไขว่คว้าเอามาให้ได้ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ใน

“สวากขาตธรรม” ว่า เป็น “โอปนยโก” นั้นเอง ตามธรรมดานั้น “สิ่งใด-อะไร” ก็ตาม ถ้าแม้ใคร มีปัญญา “รู้” แจ่มแจ้งลึกล้าชัดเจนเพียงพอ ใน “สิ่งนั้น-อันนั้น” ว่า เป็น.. “ของสูงสุดยอดดีเยี่ยมสำหรับชีวิต” คนผู้นั้นจะต้องมุ่งมั่นพากเพียรบากบั่นอุทิศสละไขว่คว้าเอื้อมเอา “สิ่งนั้น-อันนั้น” มาให้แก่นตนเองให้ได้แน่ๆ

แต่..เพราะผู้ที่มี “ความเชื่อ” ในเนื้อหาของศาสนาพุทธ ไม่ได้ทำปัญญาให้แจ่มเพียงพอหรือปัญญาไม่มีคุณภาพพอจะ “รู้แจ้งในเนื้อหาจริงของสิ่งนั้นว่าดีเยี่ยมสำหรับชีวิตแท้” ดังกล่าวแล้ว ผู้นั้นจึงไม่มุ่งมั่นพากเพียรบากบั่นอุทิศสละไขว่คว้าเอื้อมเอามาให้แก่นตนเองได้

ใน “ความเชื่อ” หรือ “ศรัทธา” ของคนที่รักบูชาถ้อยมั่นจริงจังกับ “ศาสนาพุทธ” ก็ต้องมีอะไรที่เป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเราเป็น “พุทธศาสนิกชน” ที่รักบูชาถ้อยมั่นจริง นั่นก็คือ ต้องมี “เนื้อหาของความเป็นพุทธ” อยู่ใน “ความประพฤติ” ประจำชีวิตยืนยันได้ จึงจะเรียกได้ว่า “ผู้นั้นเป็นพุทธมามกะ” แท้ หากไม่มีแม้แต่ “ศีล” ของศาสนานั้นๆสักข้อ อยู่ใน

“ความประพฤติ” คือ “จรณะ ๑๕” ที่พระพุทธเจ้าทรงตราไว้ ซัดๆ “ความเชื่อ” นั้นก็คือ “ความเชื่อ” ที่ไม่มี “องค์ประกอบ” ยืนยัน “ความบริสุทธิ์” ในเนื้อหาของ “ความเชื่อ” ลักสิ่งอย่าง แม้แต่ข้อต้นข้อที่ ๑ ของ “ความประพฤติ” (จรณะ ๑๕) ที่บ่งชี้ว่าเป็นพุทธมามกะ-เป็นคนมีธรรมในศาสนาของตนที่

ตนนับถือ-เป็น “ความประพฤติสามัญของผู้จะได้ประโยชน์จากศาสนา” (จรณวันตุ) ก็ไม่มี “ศรัทธา” หรือ “ความเชื่อ” นั้น ก็ไม่ใช่ “ศรัทธา” ที่อยู่ในเกณฑ์ขั้นแรกข้อต้นของ “ความเชื่อ” เพราะฉะนั้น ใน “หัวข้อ” ที่เป็นเงื่อนไข ซึ่บ่งว่า ผู้มี

“ความเชื่อ” จะเป็นคนมีศาสนาหรือมีธรรมตามลัทธิหนึ่งๆ จึงต้องเป็นคนมี “ศีล” ซึ่งเป็น “ความประพฤติ” (จรณะ) ข้อที่ ๑ อันเป็น “ความประพฤติ” ของคนที่ชื่อว่า มี “ความเป็นพุทธ”

ถ้าคนที่ “ศรัทธา” ศาสนาพุทธ แต่ใน “ความประพฤติ” ของคนผู้ “ศรัทธา” พุทธ แต่ “ศีล” ที่เป็นขั้นแรก ก็ยังไม่มี เป็น “องค์ประกอบ” ยืนยัน “ความเชื่อ” ของตนเองเลย คนนั้นก็ยังไม่มีความเป็นเครื่องยืนยัน “ความเป็นพุทธ” เลย ลักอย่าง เพราะฉะนั้น “ศรัทธา” จะบริสุทธิ์ได้แค่ขั้นต้นต้องมี “ศีล” ถ้า “ศรัทธา” ใด ไม่มี “ศีล” ประกอบอยู่ใน “ศรัทธา” นั้น

ก็“**ยังไม่บริบูรณ์**”ใน“**ความเป็นศรัทธา**”ของศาสนาพุทธ
นี่เพียง“**ความบริบูรณ์ของศรัทธา**”แต่องค์ธรรมที่ ๑
“**ความบริบูรณ์ของศรัทธา**”ยังมีองค์ประกอบอื่นอีกที่
พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ ถึง ๙ ชั้น ถึง ๑๐ ข้อ

เมื่อมี“**ศีล**”จึงจะเป็น“**ศรัทธา**”ที่บริบูรณ์ในขั้นที่ ๑
ที่นับว่า“**มีศีล**” ก็ยังมีรายละเอียดอยู่อีกว่า ถ้าแค่
“**สมาทานศีล**” แต่ยังไม่ได้ประพฤติปฏิบัติอะไรเลย มันก็
ไม่ใช่คน“**มีศีล**”อะไร ก็เพียงแต่ตั้งใจจะถือศีล หรือรับศีล

ขั้นต่อไปเมื่อเริ่มประพฤติปฏิบัติ คือ“**สังวรศีล**” ตาม
ทฤษฎีของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฐิ ก็จะมีผล
มีผลขึ้นไปตามลำดับ เป็น“**ศีลสัมปทา**” ซึ่งแปลว่า การเข้าถึง
ศีลหรือบรรลุลหิตตามศีลนั้นๆ จนที่สุดจะถึงผลขั้น“**วิมุตติ**
ญาณทัสสนะ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม
๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘ ที่พระพุทธองค์ทรงสรุปว่า “**ศีล**
ที่เป็นกุศลย่อมยังความเป็นอรหัตต์ให้บริบูรณ์โดยลำดับ”

หรือใน“**ศรัทธาสสูตร**”นี้ ก็จะถึงผล“**การกระทำให้แจ้ง**
ซึ่งเจโตวิมุตติ-ปัญญาวิมุตติ อันหาอาสวะมิได้” ซึ่งก็เป็น“**ผล**
ธรรม”เดียวกันกับการปฏิบัติ“**ศีล**”นั้นแล

จึงจะ“**บริบูรณ์**”ถึงขั้นสูงสุดเป็นที่สุด

ลำดับ“**องค์ประกอบของศรัทธา**” ที่พระพุทธเจ้าตรัส
ไว้ ๑๐ ข้อนั้น คือ

๑. **ศรัทธา** ๒. **ศีล** ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว
 ๓. ต้องมี“**พาหุสัจจะ**” จึงจะบริบูรณ์ ในขั้นต่อไป
 ๔. ต้อง“**เป็นพระธรรมกถึก**”จึงจะบริบูรณ์ขั้นต่อไปอีก
 ๕. ต้อง“**เข้าสู่บริษัท**” จึงจะบริบูรณ์ขั้นต่อไป
 ๖. ต้อง“**แก่กล้ากล้าแสดงธรรมแก่บริษัท**”จึงจะบริบูรณ์
ขั้นต่อไป
 ๗. ต้อง“**การทรงวินัย**” จึงจะบริบูรณ์ขั้นต่อไป
 ๘. ต้องฝึก“**อยู่ป่าเป็นวัตร หรือยินดีในเสนาสนะ**
อันสงัด” จึงจะบริบูรณ์ขั้นต่อไป
 ๙. ต้องสามารถมีคุณวิเศษถึงขั้น“**ได้โดยไม่ยาก**
ได้โดยไม่ลำบากในมานทั้ง ๔” จึงจะบริบูรณ์ขั้นต่อไป
 ๑๐. ต้องมีคุณวิเศษขั้น“**กระทำให้แจ้งซึ่งเจโตวิมุตติ**
ปัญญาวิมุตติ อันหาอาสวะมิได้” จึงจะบริบูรณ์เป็นขั้นที่สุด
- ในข้อที่ ๓ “**พาหุสัจจะ**”เป็นลำดับต่อจาก“**ศีล**”นี้ คือ

“**ผลธรรม**”ที่ได้ปฏิบัติเจริญขึ้นนั่นเอง “**พาหุสัจจะ**”เป็น
“**อารยทรัพย์**”ข้อ ๑ ใน ๗ คือ **ทรัพย์อันประเสริฐ** คุณธรรม
ภายใน ซึ่งก็หมายถึง **จิตบรรลุลหิตธรรม หรือการบรรลุลหิตธรรม**
ชั้นอาริยะนั้นแล และเป็น“**สัทธรรม**”ข้อ ๑ ใน ๗ คือ **ธรรม**
ที่แท้ คุณธรรมภายใน เช่นกัน

“**พาหุสัจจะ**”หรือ“**พหุสัจจะ**”นี้ ไม่ใช่แค่มีความเป็นผู้
ได้ยินได้ฟังมาก หรือได้เรียนรู้มากที่เป็นขั้นปริยัติที่อ่าน
เรียนมาก จำได้มากเท่านั้น ถ้าจะหมายถึงแค่นั้นก็เป็นเพียง
เบื้องต้น แต่ยังไม่ถูกถ้วน เพราะเป้าหมายแท้ เนื้อหาแท้ของ
“**พาหุสัจจะ**”นี้ คือ ความรอบรู้ที่หมายถึง **ความรู้มากที่เป็น**
มรรคผล เป็นความรู้ขั้นบรรลุลหิต ที่เดียว ซึ่งพระพุทธเจ้า
ทรงยืนยันอยู่ชัดเจนๆ เป็น“**อารยทรัพย์**”หรือเป็น“**สัทธรรม**”
ถ้า“**ศรัทธา**”ใด มี“**ศีล**”ที่เป็นอาริยะหรือ“**ศีลสัมปทา**”
แล้วก็มี“**พาหุสัจจะ**”เป็น“**องค์ประกอบ**”เข้าไปอีก ก็เป็น
“**ศรัทธา**”ที่“**บริบูรณ์**”ยิ่งขึ้นๆ

ในข้อที่ ๔ “**เป็นพระธรรมกถึก**” ลำดับต่อไปนี้
ข้อนี้ยังเป็นเครื่องชี้ชัดว่า ผู้ที่มี“**ศรัทธา**”สูงขึ้นอย่าง
ถูกต้องตามแบบพุทธนั้น จะต้องเป็นผู้ที่ทั้ง“**มีความเมตตา**
เกื้อกูลผู้อื่น” ทั้ง“**มีความสามารถที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม**”
และทั้ง“**ทำงานสืบทอดพระศาสนาได้ไม่ให้สูญสิ้นลงง่าย**”
เพราะพระพุทธเจ้าตรัสไว้แล้วว่า ผู้มี“**ศรัทธาที่บริบูรณ์**”ใน
ศาสนาพุทธนั้น ก็จะต้อง“**เป็นพระธรรมกถึก**” ซึ่งหมายถึง
เป็นผู้**แสดงธรรม ผู้กล่าวสอนธรรม** นั้นเอง

ดังนั้น ถ้าปฏิบัติไม่ถูกถ้วน ปฏิบัติเป็นมิจฉาทิฎฐิอยู่
ย่อมไม่มีผลตามที่พระพุทธองค์ตรัสไว้วันี้ คือ **สอนไม่เป็น**
ยังเป็น“**ศรัทธา**”ข้อที่ ๕ ต้อง“**เข้าสู่บริษัท**” ซึ่งแปลว่า
“**การเข้าสู่หมู่ชน**” จึงจะบริบูรณ์ขั้นต่อไป บริษัทคือ หมู่ชน
นี้ยังบ่งชี้ชัดแจ้งแจ่มแจ้งกว่าความชัดช้อก่อนๆอีก ว่า
ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่อยู่กับสังคม อยู่กับหมู่มนุษย์
ไม่ใช่ศาสนาที่..“**ไม่ประกอบด้วยหมู่ หรือไม่คลุกคลีเกี่ยวข้องกับ**
หมู่ชน” ตามที่เข้าใจผิดๆในคำตรัสของพระพุทธองค์ที่
ว่า “**อสังคณิกะหรืออสังสัคคะ**”

“**อสังคณิกะหรืออสังสัคคะ**”นี้ นัยสำคัญคือ ไม่คลุกคลี
หรือไม่ประกอบด้วยหมู่ที่เป็น“**คนชั่ว-ความชั่ว-เหตุแห่งการ**
ทำชั่วคือกิเลส” พระพุทธเจ้าให้**คบคุ่น(อาเสวนา)**กับบัณฑิต

หรือคนดี-ความดี-เหตุแห่งการทำดี คือ กุศลจิต-วิชา ซึ่ง**คบคุ่น**นั้นยิ่งกว่า**คลูกกลี(สังสัคคะ,สังคณิยะ)**ด้วยซ้ำ และที่ลึกซึ้งแน่แท้ก็หมายถึง**ปรมัตถ์** นั่นคือ **ไม่คลูกกลี-ไม่เกี่ยวข้องกับกองกิเลส หรือไม่ประกอบ-ไม่ประชุมด้วยกิเลส**

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า เมื่อเราปฏิบัติธรรมนั้นจะต้องออกไปสู่ป่า หนีสังคม หรือการปฏิบัติจะต้องหลบไปหาที่สงบๆ แล้วนั่งสมาธิเท่านั้นอย่างที่เราเข้าใจผิดสุดโต่งเลยเถิดกันไป ในมวลชาวพุทธส่วนใหญ่พากันเข้าใจผิดกันนั้นไม่

ถ้าเข้าใจ**“หลักสำคัญ”**ในการปฏิบัติของพระพุทธเจ้า เป็น**“สัมมาทิฐิ”**ดีแล้ว แม้แต่หลักการปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“ฌาน”** เกิด**“สมาธิ”** ก็หาใช่**“ฌาน”** หาใช่**“สมาธิ”**ที่ได้จากการนั่งหลับตาสะกดจิตจนเป็นฌาน เป็นสมาธิ ตามแบบฤษีพาปฏิบัติกันมาเก่าแก่แต่โบราณนั้น..ไม่

“สัมมาสมาธิ”ของพุทธนั้น คือ ข้อที่ ๘ ของ**“มรรค อัมมืองค์ ๘”** ซึ่งมีผู้หลงผิด แยก**“สัมมาสมาธิ”**ไปปฏิบัติต่างหากจาก**“มรรค อีกร ๗ องค์”** อันมี **“สัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ”** โดยแยก**“สัมมาสมาธิ”**ออกไปปฏิบัติต่างหาก ไปทำพิธีนั่งหลับตาสำรวมจิต หรือเพ่งกลิ่นอะไรต่างๆซึ่งเป็น**“สมาธิ”**ฤษี หรือ**“สมาธิ”**ที่รู้จักทั่วไปแบบนักปฏิบัติทางจิตทำกันแม่ในทุกวันนี้ ซึ่งเป็น**“สมาธิ”**ที่มีมาแต่โบราณ **“สมาธิ”**โบราณนี้ขอยืนยันว่า**ไม่ใช่**“อริโย สัมมาสมาธิ”** ที่เป็น**“สมาธิ”**แบบของพระพุทธเจ้าแน่นอน**

เพราะ**“สมาธิ”**ของพุทธศาสนาหรือตามคำสอน(อนุสาสนี)ของพระพุทธเจ้านั้น ไม่ใช่**“สมาธิ”**แบบที่เป็นของเก่าทำกันมาแต่ดึกดำบรรพ์อันมีอยู่ทั่วไป คือนั่งสำรวมจิต หรือนั่งเพ่งกลิ่น ซึ่งล้วนเป็นการสะกดจิต และเป็นแบบเดียวกันกับที่อาฬารดาบส อุทกดาบสปฏิบัติ หรือนักปฏิบัติสมาธิทั้งหลายทำกัน ต่างล้วนทำ**“สมาธิ”**นี้ยเดียวกันอย่างนี้ทั้งนั้น รู้กันเป็นสากล เป็นสามัญ ผู้ที่สัมมาทิฐิแล้ว ก็ไม่ได้ปฏิเสธ**“สมาธิ”**ที่ปฏิบัติด้วยการสำรวมจิตแบบนี้ไม่ได้สับสน เพราะในศาสนาพุทธก็ใช้**“สมาธิ”**แบบนี้ด้วย แต่ก็ใช้เป็น**“สมาธิ”**อุปการะเท่านั้น ไม่ใช่**“อริโย สัมมาสมาธิ”**ของพุทธจริงๆแท้ๆ

ชาวพุทธทั้งหลายที่ศึกษาพุทธศาสนามาดีๆ ก็รู้จักทั่วไปว่า **หัวใจศาสนาพุทธคือ **“อารยสัง ๔”**(ก็อริยสัง ๔ นั้นแหละ)**

และ**ทางปฏิบัติอันเอก หรือ**“หลักสำคัญ”**ที่เป็นหลักในการปฏิบัติของพุทธนั้น คือ **“มรรค อัมมืองค์ ๘”****

พระพุทธเจ้าตรัสเรื่องนี้ไว้ใน**“มหาจิตตาริสกสูตร”** พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ เกี่ยวกับความเป็น**“มรรค อัมมืองค์ ๘”** เป็นการยืนยันอย่างชัดเจนที่สุด ว่า**“สัมมาสมาธิ”** เป็นไหน ? อันมีเหตุ(อุปนิสัย) อันมีองค์ประกอบ(สปริกขารัง) อะไรกันแน่? แตกต่างกับ**“สมาธิ”**ที่เกิดจากการปฏิบัตินั่งหลับตาสำรวมจิต หรือเพ่งกลิ่นต่างๆ จริงหรือไม่? เชิญหาอ่านดู ในพระไตรปิฎก ดังกล่าวนั้นเถิด

จะรู้แจ้งชัดจริงๆว่า **“มรรค อัมมืองค์ ๘”** และข้อที่ ๘ คือ **“สมาธิ”**ที่เป็นของพุทธโดยตรง ที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า **“สัมมาสมาธิ”**นั้น พระองค์ตรัสไว้ชัดเจนยิ่ง ว่า เป็น**“องค์รวม”**ปฏิสัมพันธ์กันทั้ง ๘ องค์ **“สัมมาสมาธิ”**ไม่ได้แยกไปปฏิบัติต่างหากจากมรรคองค์อื่นๆทั้ง ๘ นั้นเลย **“สัมมาสมาธิ”**จะเกิด**“ผล”**เป็น**“สมาธิ”**ได้ ก็คือ **“มรรค ทั้ง ๗ องค์”**นั่นเอง ที่เป็นเหตุ(อุปนิสัย) เป็นองค์ประกอบ(สปริกขโร) นั่นก็คือ **“สัมมาสมาธิ”**จะเกิดได้ก็ต่อองค์ของ**“มรรคทั้ง ๗ องค์”** ซึ่งผู้ปฏิบัติตามนี้แล้วจะได้**“อริโย สัมมาสมาธิ”**ทีเดียว **ไม่ใช่ต้องแยก**“สมาธิ”**ออกไปปฏิบัติต่างหาก** นั่นคือ **“สัมมาสมาธิ อันประเสริฐ”**(อริโย สัมมาสมาธิ)

เป็น**“สมาธิแบบเฉพาะของพระพุทธเจ้า”**เท่านั้น ซึ่งเกิดจากการปฏิบัติ**“มรรค ทั้ง ๗ องค์”** คือ สัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ อันเป็นเหตุ เป็นองค์ประกอบในการเกิด**“สัมมาสมาธิ ที่เป็นอาริยะ”**(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓)

“หลักสำคัญ”ในการปฏิบัติเพื่อบรรลुरुธรรม นอกจาก**“มรรค อัมมืองค์ ๘”**แล้ว ก็ยังมี**“หลักสำคัญ”**อื่นอีกมากที่จะพาบรรลู่**“โลกุตระ”**ของพุทธ ซึ่งมีหลักอื่นๆที่สำคัญอีกหลายหลัก ประกอบการปฏิบัติ นอกจาก**“มรรค อัมมืองค์ ๘”**ไม่ว่าจะเป็น**“โพชฆงค์ ๗” ..ก็ใช่** จะเป็น**“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ..ก็ใช่** และ**“จรณะ ๑๕” ..ก็ใช่** หรือ**“ไตรสิกขาอย่าง เป็นองค์รวม** (มีใช่แยกศีล-สมาธิ-ปัญญาไปปฏิบัติกันคนละส่วนคนละเรื่อง)” ..ก็ใช่ เป็นต้น

และ**“หลัก”**อื่นๆอีก **ก็ใช่** ซึ่งยังมีมากมายที่เป็นหลักปฏิบัติอันมีนัยสำคัญของพุทธ แม้แต่**“การนั่งหลับตา**

ทำสมาธิแบบเจโตสมถะ” นี้เอง ก็เป็นอุปการะอย่างยิ่งที่จะ
ทำให้บรรลุลูกุตรด้วย ถ้าเข้าใจพุทธธรรม” สัมมาทิฏฐิ”จริง
ทำไม่เอาตมาจึงต้องพูดย้ำซ้ำซากในเรื่องนี้บ่อยนัก ที่
ต้องพูดย้ำแล้วย้ำอีกก็เพราะมันเป็นเรื่อง**สำคัญที่สุด** หาก
เข้าใจผิด ก็มีฉภาทิฏฐิใน**ทางปฏิบัติ** มันก็**ไม่เข้า”มรรค”**
หรือ”ไม่เข้าทางปฏิบัติ ของ**พระพุทธเจ้า”** เมื่อ**ผิดทางเสีย**
แล้ว มันก็ปฏิบัติ**อยู่นอกทาง**ของ**พระพุทธเจ้า** แล้วมันจะไป
ถึงจุดหมายปลายทาง คือ นิพพานได้อย่างไร? **มันจึงมีแต่**
”มิฉภาผล”อย่าง**ที่เห็นที่เป็นกันอยู่ทุกวันนี้**

ขอยืนยันอีกครั้งว่า **”หลักสำคัญ”**ในการปฏิบัติธรรม
ของพุทธไม่ใช่หนีจากหมู่คน ไม่ใช่.ไม่เกี่ยวข้องกับคนที่
สังคมหรือหมู่คณะ หลบออกไปหาที่หนึ่งหลับตาทำสมาธิ
เพื่อให้”จิตสงบจากกิเลส” ตามแบบที่ฤาษีมีมาเก่าแก่

การปฏิบัติของพุทธนั้นผู้ปฏิบัติก็คงยังอยู่ในสังคม
นี้เอง ยังอยู่กับหมู่มวลชน ยังสัมพันธ์เกี่ยวข้อง หรือคลุกคลี
อยู่กับหมู่ชนสังคมสามัญนี้แหละ ไม่ต้องแยกตนออกจาก
หมู่คณะที่เป็นสังคมมนุษย์ ไม่ต้องหนีออกไปหาสถานที่
เงียบๆ สงบๆ เพื่อปฏิบัติธรรมหรอก แต่ปฏิบัติ**”มรรค อัน**
มีองค์ ๘” ที่ปฏิบัติทั้ง**”สังกัปปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ”**
ให้เกิดผล**”สัมมา”**ให้ได้ ก็จะสั่งสม”ผล”ไปตามลำดับ เกิด
”สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ”แน่นอน

ซึ่งก็คือ ปฏิบัติธรรมในขณะที่มี**”ความดำรินึกคิด”**
(สังกัปปะ) มีการพูดจา(วาจา) มีการกระทำทุกอย่าง(กัมมันตะ)
มีการทำงานอาชีพ(อาชีวะ) ปฏิบัติในขณะ**มีความเป็นอยู่**ของ
ชีวิตประจำวันสามัญนั่นเอง และใช้**”หลักธรรม”**ต่างๆของ
พระพุทธเจ้าอยู่กับหมู่คณะที่เป็นสังคมมนุษย์นี้แล

แต่ก็มีเหมือนกันที่จะต้องปลีกตนออกไปปฏิบัติเดี่ยว
นั่นก็เป็นความเหมาะสมของแต่ละท่านที่จำเป็นในบางครั้ง
บางคราว ผู้ที่เหมาะสมจะปลีกเดี่ยวนั้น ต้องมีภูมิถึงขีดถึงขั้น
อย่างสมควร ซึ่งไม่ใช่เรื่องสามัญ และไม่ใช่เบื้องต้นเลย

ที่พระพุทธเจ้าตรัสกับภิกษุ ให้ภิกษุนั้นออกสู่ป่า เขา
ถ้า กิติ ให้ปลีกเดี่ยว กิติ ในพระไตรปิฎกหลายที่หลายแห่ง
นั้น ล้วนตรัสสำหรับภิกษุผู้เหมาะสมทั้งสิ้น มีใช้ตรัสเป็น
หลักปฏิบัติสามัญ ให้ออกป่า แล้วก็เอาแต่นั่งสมาธิแบบฤาษี
เป็น**”หลักปฏิบัติอันเอก”**ตามแบบลัทธิอื่นเขา โดยไม่เข้าใจ

”อภินนทปฏิบัติ”(หลักปฏิบัติที่ไม่ผิดของพุทธ) ไม่เข้าใจ”มรรค
อันมีองค์ ๘” ไม่เข้าใจ”หลักธรรมสำคัญ”อันๆถ้วนรอบ ก็ยัง
”มิฉภาทิฏฐิ”อยู่แน่แท้

ความเข้าใจผิด ในเรื่องหนีออกไปสู่ป่าแล้วปฏิบัติปลีก
เดี่ยวนี้ ต้องศึกษากันให้ละเอียดลึกซึ้งดีๆ เพราะไม่ใช่
เรื่องสามัญดังกล่าวแล้ว ใน”อุบาลีสูต”เป็นต้น(พระไตรปิฎก
เล่ม ๒๔ ข้อ ๙๙) พระพุทธเจ้าก็ทรงปรามพระอุบาลีอย่าง
ชัดเจนว่า **”...ป่าและราวป่าอันสงัดอยู่ลำบาก ทำความวิเวก**
ได้ยาก ยากที่จะอธิมยในการอยู่ผู้เดียว” เป็นต้น ต้อง
ศึกษากันดีๆ และในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒
พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดเจนว่า **”พระองค์**ไม่ได้บรรลุธรรม****
ด้วยการออกไปอยู่ป่า พระองค์ตรัสชนิด**”พ้นธง”**ด้วยว่า
ออกป่านั้นเป็น”ทางผิด”**** และยังมีคำสอนที่เป็นหลักฐาน
อื่นๆอีก ไปหาอ่านดูตามที่เอาตมาอ้างอิงมานั้นเถิด หรือจะ
ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นก็หาหนังสือ**”ป่ากับศาสนาพุทธ”** ที่เอาตมา
เทศน์เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ ก็ละเอียดดี

ตามปกติคนเราก็มีชีวิตคลุกคลีเกี่ยวข้องกับคน
กับหมู่กลุ่มสังคมที่มีกิเลสอยู่เป็นธรรมดา เมื่อผู้ใดลงมือ
ปฏิบัติธรรมก็ย่อมปรับการคบหา-ปรับการคลุกคลี-ปรับการ
คบคุ่น จากแต่ก่อนที่ไม่เคยมีการสังวร มาปฏิบัติระวังสังวร
ไม่เคยละเคยลด ก็ต้องละต้องลด ไม่เคยเลิกแฟน ก็ต้อง
เลิกแฟน ไม่เคยจำกัด ก็มีกาจำกัดหมู่กลุ่มบุคคลที่ไม่
ควรคบ ไม่ควรคลุกคลี ไม่ควรคบคุ่นยิ่งขึ้น

การอยู่กับหมู่คน พระพุทธเจ้าก็ทรงสอน ให้อยู่กับ
สังคมสามัญนี้แหละ และสอนเป็นขั้นตอนว่า หมู่คนที่ควร
อยู่ด้วย คือหมู่คนดี หรือหมู่บัณฑิต ไม่ใช่ให้คลุกคลีอยู่กับ
หมู่คนชั่ว หรือพาลชน นี่ก็เป็นคำสอนระดับหนึ่ง และที่
ลึกซึ้งขึ้นไปถึงคำว่า **”เข้าสู่บริษัทหรือเข้าสู่กลุ่มคนที่**เป็น****
คณะ เป็นหมู่คนที่ประชุมกันอยู่” ซึ่งเป็นการแสดงถึง
”อินทรีย์”ที่แข็งแรงแก่กล้าสูงขึ้นไปอีกชั้น อันเป็นข้อ
ที่ ๕ ของ**”ความบริบูรณ์ด้วย**”ศรัทธา”**** ที่เรากำลังอธิบาย
ขยายความกันเรื่อยมาอยู่นี้

ข้อที่ ๕ **”เข้าสู่บริษัท”**นี้ ก็มีนัยสำคัญที่เป็นเครื่องชี้
ว่า ผู้ที่ปฏิบัติจนมี**”อินทรีย์ ๕”** ได้แก่ ศรัทธา-วิริยะ-สติ-
สมาธิ-ปัญญา เจริญสูงขึ้นไปอีกจากข้อที่ ๔ คือ **”เป็น**

พระธรรมกลัก” ซึ่งหมายถึง “กำลังของศรัทธาหรือกำลังของความมั่นใจ”(ศรัทธินทรีย์)นั่นเอง ก็จะเจริญเพิ่มประสิทธิภาพ-เพิ่มคุณภาพสูงขึ้น และรวมทั้ง“กำลังของความพากเพียร”(วิริยินทรีย์) ทั้ง“กำลังของความระลึกจำ”(สติในทรีย์) ทั้ง“กำลังของความตั้งมั่นแห่งจิตใจ”(สมาธิในทรีย์) ทั้ง“กำลังของความรู้อย่าง”(ปัญญาในทรีย์) ล้วนมีคุณภาพประสิทธิภาพสูงขึ้น

“กำลังของศรัทธา”เพิ่มคุณภาพสูงขึ้นนี้เอง จึงทำให้มีความสามารถหรือมีประสิทธิภาพที่จะไม่ครั่นคร้ามเมื่อเข้าสู่ที่ประชุมของกลุ่มคน เป็น“ธรรมที่เพิ่มภูมิคุ้มกัน”ให้แก่ผู้เจริญในพุทธธรรมยิ่งขึ้นด้วยประการฉะนี้

นั้นก็หมายความว่า ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธที่สัมมาทิฏฐิเจริญด้วยอารยธรรม ยิ่งเจริญก็ยิ่งจะมีประสิทธิภาพที่จะเข้าสู่ที่ประชุมกลุ่มคนได้เก่งขึ้นๆ ยิ่งจะทำงานกับสังคมได้ดียิ่งขึ้น ยิ่งจะสัมผัสสัมพันธ์กับหมู่มวลมนุษยชาติได้อย่างมีความแข็งแรงกล้าหาญมั่นคงยิ่งขึ้น

ซึ่งต่างกับกับความเข้าใจผิดที่ว่า ยิ่งบรรลุนิพพานสูงก็ยิ่งหึงสังคม ยิ่งหนีมนุษยชนเข้าป่าเข้าถ้ำไปอยู่แต่เดียวดายอันเป็นความเข้าใจผิดไปคนละชั่วกันทีเดียว

ยิ่ง“ความบริสุทธิ์ขององค์ธรรม”ข้อที่ ๖ ก็ยิ่งชัดเจนตามที่อาตมาอธิบายมาเรื่อยๆ

ข้อที่ ๖ “แกลักร้าแสดงธรรมแก่บริษัท” ก็ยิ่งเก่งขึ้น เห็นได้ทันทีที่ใช่ใหม่ว่า ยิ่ง“บริสุทธิ์ด้วยองค์ธรรม”ต่างๆของ“ศรัทธา”สูงขึ้นๆตามลำดับขั้น ก็ยิ่งแสดงชัดว่า ธรรมะของพระพุทธเจ้ายิ่งเจริญ ก็ยิ่งเป็นประโยชน์ต่อสังคม ต่อที่ประชุมกลุ่มหมู่มคนได้มากยิ่งขึ้น เพราะ“ศรัทธา”ซึ่งเป็น“ความเชื่อหรือความมั่นใจ”(confidence,faith) เมื่อเจริญมีกำลังสูงขึ้นมากขึ้นนั้น ก็ยิ่งมีประสิทธิภาพในการทำงานกับบริษัทหมู่มชนกับสังคมได้ดีเยี่ยมทวียิ่งขึ้นๆ

“ศรัทธา”ที่ยิ่งบริสุทธิ์ด้วยองค์ธรรมข้อต่างๆที่สูงขึ้นๆ ก็ยิ่งเป็นประโยชน์ต่อคนต่อสังคมดีขึ้นมากขึ้นฉะนี้เอง

ผู้ปฏิบัติธรรมมีมรรคผลเป็น“โลกุตระ”จริง จะมีของจริงที่ตนเองรู้ความจริงของตนเองที่เป็นเอง เช่น เรามาฝึกฝนตนกระทั่งมี“ความมักน้อย”หรือ“กล้าจน”(อับบิจจะ)และเป็น“คนจน”ได้จริงๆ กระทั่งเป็นคน“สันโดษ”(สันตุฎฐิ)ได้จริง และเป็นผู้“ไม่สะสม”(อปจยะ) ก็อยู่สบาย เป็นสุขที่

วิเศษ(ปรหมังสุขัง,อุปสมสุข) “ในจิตไม่คลุกคลีกับกองกิเลสได้จริงแล้ว”(อสังคณิกะ) แต่ชีวิตยังคงคลุกคลีเกี่ยวข้องกับสังคมบริษัทหมู่มชนอยู่เป็นสามัญ เพราะแข็งแรงสมบูรณ์ด้วย“ปฏินิสัสัคคะ”(สภาพดีกลับ สลัดคืน ล้างจะย่อนสภาพ สูงสุดคืนสู่สามัญแล้ว) เราก็“สงบ-ไม่เดินรน”(ปวิเวก)สุขสบายกายวาจาใจ นี่คือ “คนจนมหัศจรรย์” ที่เป็น“สุขวิเศษ”อยู่ในสังคม

ที่... นี่ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชันธ์ ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ์ ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ์ ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเพิ่มเติมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ”เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด“ความเป็น”(ภาวะ)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง

อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสมณะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラาบ**“ปรีนิพพาน”**ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ฆาตกร”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสพกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”**ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”หรือแม้แต่**“อำนาจของฆาตกร”**ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ฆาตกร-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผล**

บาป”ของผู้หนึ่งๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่างั้นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจฆาตกร”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี่ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานจะนี่เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสมโภท-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสมโภท หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมณะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น**“ชาติสุริย์มดารี”**ขึ้นในใจ(อาร์พกชาติ) หากความดำรินั้นหรือ**“ไปด้วยเจตนา”**นับได้ทันที่ว่า คือ**“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**“ทรัพย์ดีคือสมบัติแท้ของผู้หนึ่งๆ** [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสมณะ”**หรือ**“กัมมัสมโภท”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนี้อาจกล่าวอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสมณะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุสาสนีปฎิหารีย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั้นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย์สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ ลองอ่านเนื้อความเต็มๆ ในสูตรนี้ดูเถิด

ดูกรแก้วมณี ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้สันโดษด้วย จีวรเป็นเครื่องบริหารกาย ด้วยบิณฑบาตเป็นเครื่องบริหาร ท้อง เธอจะไปทางทิศภาคใดๆ ก็ถือไปได้เอง ดูกรแก้วมณี นกมีปีกจะบินไปทางทิศภาคใดๆ ก็มีแต่ปีกของตัวเป็นภาระ บินไปฉันทใด ภิกษุก็ฉันทนั้นแล เป็นผู้สันโดษด้วยจีวรเป็น เครื่องบริหารกาย ด้วยบิณฑบาตเป็นเครื่องบริหารท้อง เธอจะไปทางทิศภาคใดๆ ก็ถือไปได้เอง ดูกรแก้วมณี **แม่ข้อ นี้ก็เรียกว่าอนุสาสนีปฎิหารีย์**

ภิกษุ นั้น ประกอบด้วยศีลขันธ์ อินทรีย์สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษอันเป็นอริยะเช่นนี้แล้ว ย่อมเสพเสนาสนะอันสังัด คือ ป่า โคนไม้ ภูเขา ซอกเขา ถ้าป่าช้า ป่าช้า ที่แจ้ง ลอมฟาง ในกาลภายหลังภัต เธอกลับจากบิณฑบาตแล้ว นั่งคู้บัลลังก์ ตั้งกายตรงดำรงสติไว้เฉพาะหน้า เธอละความเพ่งเล็งในโลก มีใจปราศจากความเพ่งเล็งอยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากความเพ่งเล็งได้ ละความประทุษร้ายคือพยาบาทไม่คิดพยาบาท มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากความประทุษร้ายคือพยาบาทได้ละถิ่นมิถุระแล้ว เป็นผู้ปราศจากถิ่นมิถุระ มีความกำหนดหมายอยู่ที่แสงสว่าง มีสติสัมปชัญญะอยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากถิ่นมิถุระได้ ละอุทธัจจกุกกจะแล้ว เป็นผู้ไม่ฟุ้งซ่าน มีจิตสงบ ณ ภายในอยู่ ย่อมชำระ

จิตให้บริสุทธิ์อุทธัจจกุกกจะจะได้ ละวิจิกิจฉาแล้ว เป็นผู้ข้ามวิจิกิจฉา ไม่มีความคลางแคลงในกุศลธรรมทั้งหลาย อยู่ ย่อมชำระจิตให้บริสุทธิ์จากวิจิกิจฉาได้.

อ่านมาถึงตรงนี้ ก็ขอให้สังเกตลำดับของการปฏิบัติ ดีๆ ตั้งแต่แรกก่อนที่พระพุทธเจ้าจะเริ่มต้นหัวข้อ “ศีล” ท่านก็ตรัสว่า “...สมทานคึกษาอยู่ในโลกิยาบททั้งหลาย” ซึ่งก็คือ อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา ที่ต้องปฏิบัติเป็นองค์รวมไปทั้ง ๓ สิกขา นั้นเอง ไม่ได้แยกกัน

แล้วพระพุทธเจ้าก็ตรัสต่อไปว่า “ประกอบด้วยกายกรรมวจีกรรมที่เป็นกุศล มีอาชีพรวิสุทธิ ถึงพร้อมด้วยศีล คัมภรองทวารในอินทรีย์ทั้งหลาย ประกอบด้วยสติสัมปชัญญะ เป็นผู้สันโดษ”

แล้วพระพุทธเจ้าก็ตรัสถึง “ศีลธรรมบุญ” ทั้งหมด เมื่อจบ “มหาศีล” แล้ว พระองค์ก็ตรัสว่า

“ดูกรแก้วมณี ภิกษุสมบุรณ์ด้วยศีลอย่างนี้ ย่อมไม่ประสพภัยแต่ไหนๆเลย เพราะศีลสังวรนั้น เปรียบเหมือนกษัตริย์ผู้ได้มรุชาภิเษก กาจัตราชาศัตรุได้แล้ว ย่อมไม่ประสพภัยแต่ไหนๆเพราะราชศัตรุนั้น

ดูกรแก้วมณี ภิกษุก็ฉันทนั้น สมบุรณ์ด้วยศีลอย่างนี้แล้ว ย่อมไม่ประสพภัยแต่ไหนๆเพราะศีลสังวรนั้น ภิกษุสมบุรณ์ด้วย “อริยศีลขันธ์” นี้ ย่อมได้เสวยสุขอันปราศจากโทษในภายใน

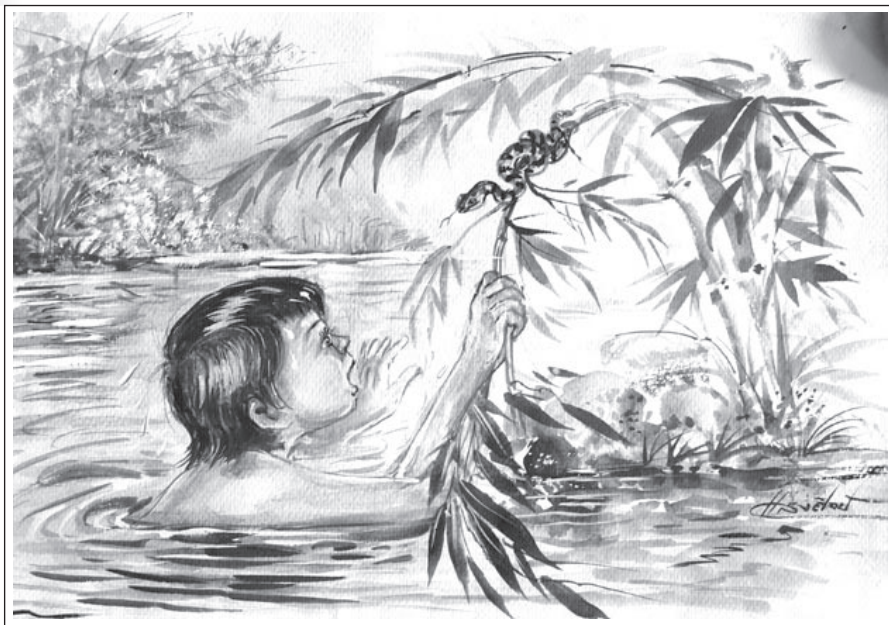
ดูกรแก้วมณี ด้วยประการดังกล่าวมานี้แล ภิกษุชื่อว่า เป็นผู้ถึงพร้อมด้วย “อนุสาสนีปฎิหารีย์”

ต่อจากนี้คำตรัสก็มีว่า “ดูกรแก้วมณี ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เห็นรูปด้วยจักขุแล้ว ไม่ถืออนิมิต ไม่ถืออนุพยัญชนะ เธอย่อมปฏิบัติเพื่อ...” (ปริเฉทนี้จะนำไปอธิบายต่อในข้างหน้า)

ขออธิบายความว่า “ถึงพร้อมด้วยศีล” หรือ “สมบุรณ์ด้วยศีล” นั้น เป็นคำตรัสที่สรุปหรือถึงขั้น “ได้ผลแล้ว” ใน การปฏิบัติ “ศีล” หมายความว่า ได้ปฏิบัติตนตาม “ศีล” ที่ตนสมทานนั้นแล้ว จนเกิด “มรรคผล” คือ “สัมปทา” แปลว่า “ความถึงพร้อมหรือบรรลุ” ซึ่งก็คือ “มรรคผล” นั้นเอง

และคำตรัสก็มีชัดอีกว่า สมบุรณ์ด้วย “อริยศีลขันธ์” นั้นก็ย่อมชัดเจนว่า “ศีล” นั้นบรรลุธรรมถึงขั้น “อาริยะ”

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ตอน ความงำมกั้ความตาบ

โครม! โครม! โครม!

เสียงกระโดดน้ำปนเสียงตะโกนและเสียงหัวเราะอย่างสนุกสนานของเด็กๆ ดังแว่วมาจากคลองตรงกับบ้านของน้อย เธอได้ยินเสียงนั้นแล้วและรู้ดีว่านั่นหมายถึงการที่เด็กจากฝั่งตลาดและอำเภอมารวมตัวกันเล่นน้ำในวันหยุด मामอาจจะอยู่ในกลุ่มนั้นแล้วก็ได้เพราะเมื่อเช้าเขาบอกว่าจะไปบ้านอาของเขาและจะไม่กลับจนกว่าจะบ่ายโน่นแหละ

น้อยหันไปมองพ่อที่กำลังง่วนอยู่กับสมุดบัญชีที่โต๊ะทำงาน เธอไม่ได้พูดอะไรเพราะจะรบกวนพ่อ แต่พ่อก็เข้าใจและพยักหน้าให้ เธอ

จึงออกวิ่งตื้อจากหน้าร้านมุ่งหน้าไปยังคลองตามเสียงนั้น ต้องวิ่งไปตามถนนหน้าบ้านก่อนจนถึงร่องลึกที่ดินทรุดตัวเหมือนจะเป็นลำคลองอีกสายหนึ่งถ้ามีน้ำ แต่บังเอิญคูน้ำหน้าบ้านมันเบี่ยงไหลไปเข้าดงสาकुเสีย ร่องดินทรุดนั้นจึงแห้งผาก ชาวบ้านเอาต้นมะพร้าวมาพาดไว้สำหรับเดินข้าม จากนั้นก็เป็นสวนมะพร้าวและสวนละไม^๑ ไม่ทราบว่าเป็นเจ้าของเพราะไม่เห็นมีรั้วและใครจะเก็บละไมที่ห้อยเป็นพวงระย้าก็ไม่เห็นมีใครหวงห้าม มะพร้าวก็สุกหล่นเกลื่อน พวม^๒ของมันงอกออกมาเป็นต้นมะพร้าวต้นใหม่อยู่เรื่อยจนจะกลายเป็นดงอยู่แล้ว

๑ ทั้งต้นและผลเหมือนมะไฟ อาจจะเป็นผลไม้ชนิดหรือตระกูลเดียวกัน แต่ทางปักขีได้เรียกต่างไป ภาษามลายูว่า บูเวะห์มา มา ๒ พวม เป็นคำใต้ตรงกับภาษาไทยกลางว่า จาว

จากตรงนั้นน้อยวิ่งตรงลงไปในชอกเล็กๆ ที่ริมตลิ่งสู่ห้องคลองที่เล็กๆ กำลังเล่นอยู่เกรียวกราว คลองแห่งนี้มีตลิ่งสูงชันเสียส่วนใหญ่ ก่อนมีสะพานที่เรียกกันว่า ติติ^๓ ชาวบ้านตัดตลิ่งเป็นชอกเล็กพอสวนกันได้ลงไปและตัดพื้นดินที่เป็นโคลนสีเหลืองปนแดงให้เป็นชั้นบันไดสำหรับเดินไวด้วย แต่คลองสายนี้ก็ไม่ได้สูงชันอย่างนั้นโดยตลอด บางตอนก็ลาดและมีหาดทรายขาวสะอาด ล้ำคลองจะคดเคี้ยวไปมาเหมือนงูเลื้อย ทำให้เกิดเป็นค้ำน้ำลึกด้านหนึ่งและตื้นอีกด้านหนึ่ง ฉะนั้นใครต้องการแบบไหนก็เลือกได้ตามใจ ถ้าอยากแค้เดินข้ามคลองก็เลือกตรงที่ตื้น ลุยทรายห้องคลองข้ามไปได้สบาย ถ้าต้องการเล่นน้ำก็เลือกที่ลึกหน่อยหรือลึกปานกลางก็ได้อีกเหมือนกัน

วันนี้ เด็กๆ เลือกเล่นกันที่ค้ำน้ำลึก ตรงนั้นเป็นที่ใช้สำหรับกระโดดน้ำจากตลิ่งสูงลงมาในคลอง เด็กโตหน่อยก็ขึ้นไปสุดตลิ่ง ทิ้งตัวลี้ลงมาอย่างเก่งกาจ เด็กที่ยังเล็กอยู่ก็มีที่กระโดดเฉพาะของพวกตัวต่ำลงมาหน่อย ส่วนมากจะใช้สองนิ้วบีบจมูกไว้ก่อนกระโดด เมื่อไรคิดว่าตัวเริ่มแกงแล้ว ก็เลื่อนระดับขึ้นไปกระโดดกับรุ่นพี่

เด็กๆ ที่กระโดดน้ำนี้จะเป็เด็กผู้ชายทั้งนั้น เปลือยกายกันล่อนจ้อนจนเป็นของธรรมดา เด็กหญิงมุสลิมไม่ค่อยมาเล่นน้ำคลองกันมากนักนอกจากที่ยังเล็ก เพื่อนร่วมชั้นเรียนของน้อยที่เป็นมุสลิมก็ไม่มาเพราะส่วนใหญ่เขาจะอายุมากกว่า เธอหลายปี ถือว่าเป็นเด็กโต อีกไม่นานก็ต้องเตรียมตัวแต่งงานกันแล้ว^๔

น้อยเข้าไปร่วมวงกับเด็กผู้หญิงสองสามคน จากฝั่งตลาด เล่นลาดน้ำกันบ้าง ทำลูกโป่งผ้านุ่งกันบ้าง ความจริงเธออยากปีนตลิ่งขึ้นไปชั้นบนแล้วกระโดดลงมาเหมือนเด็กผู้ชายเหล่านั้น และเคยแอบทำมาแล้วหลายหนเวลาไม่มีคนและ

ไม่มีพี่แม่ เธออยากกระโดดน้ำให้ได้แบบ मामูที่กระโดดเอาเท้าทั้งสองลงได้ตรงโดยไม่มีเสียง ฟาดน้ำดังโครมและน้ำก็ไม่แตกกระเพื่อมกระจายเหมือนเด็กคนอื่น แต่วันนี้เธอรู้ดีว่าทำไมได้จึงได้ แต่เล่นกับเพื่อนผู้หญิง ลักพักก็เบือ ค่อยๆ วายเตร่เข้าไปร่วมวงกับเด็กผู้ชายที่ मामูเล่นอยู่

พวกเด็กมักชอบดำน้ำแข่งกัน เริ่มตั้งแต่เด็กเล็กที่ก่อนด่าลงไปต้องบีบจมูกด้วยสองนิ้วไว้แน่น กลัวล้าล้า น้ำ นานเข้าก็รู้วิธีกลั้นหายใจโดยไม่ต้องบีบจมูก แต่กว่าจะดำให้นานได้ก็ต้องค่อยๆ หัดไปที่ละน้อย เวลาจะแข่งดำน้ำกันก็ยีนเข้าเป็นวงนับ หนึ่ง สอง สาม แล้วด่าลงไปพร้อมกัน ใครโผล่จากน้ำหลังสุดก็เป็นผู้ชนะ ถึงจะตั้งกฎไว้ อย่างนี้แล้วก็มักจะโกงกันเสมอ คือ จะมีคนที่ด่าลงพร้อมคนอื่น พอสุดกลั้นก็โผล่ขึ้นมาดู ถ้าเห็นคนอื่นเขายังดำอยู่ก็แอบหายใจเข้าอย่างรวดเร็วแล้วด่าลงไปใหม่ กลโกงอย่างนั้นรู้กันดี จึงต้องใช้กรรมการคนหนึ่งคอยดูว่าใครโผล่ก่อน โผล่หลังกันแน่ เรื่องดำนานี้่น้อยทำได้ค่อนข้างดี แม้ไม่เท่า मामู

บางทีพวกเด็กก็ดัดแปลงเอาการเล่นไอ้เข้ ไอ้โขงที่เล่นกันได้ถุนโรงเรียนมาเล่นกันในคลองด้วย น้อยไม่ค่อยชอบการเล่นอย่างนั้นในคลอง เธอเล่าให้แม่ฟัง และแม่ก็ห้ามไม่ให้เล่นกันอีก แม้ว่าคนแก่สอนไว้ไม่ให้พูดถึงเสียเวลาเข้าป่าและไม่ให้พูดถึงจะระเข้เวลาอยู่ในน้ำ การเล่นอย่างนั้นจึงไม่เหมาะ

การว่ายน้ำแข่งกันก็เป็นอีกอย่างที่ชอบเล่นกันมาก ทำว้ายก็แค่ว้ายวากับกรรเชียงหางยกรรเชียงคว่า เท่านั้นเอง ถึงจะไม่ได้แข่งกันเป็นระยะยาวๆ เพราะว้ายไปได้นิดเดียวน้ำก็เริ่มต้น แต่ก็เป็นการช่วยให้เด็กแว่งว้ายน้ำเป็นกันส่วนใหญ่ น้อยนั้นขอให้ मामูสอนให้เธอว้ายไต้น้ำแบบเขาบ้าง

๓ ติติ ใช้เรียกสะพานที่ทำขึ้นง่ายๆ โดยการใช้ต้นมะพร้าวมัดติดกันให้ยาวพอที่จะข้ามคลอง ส่วนมากจะมัดติดกันเป็นคู่เพื่อความกว้าง แล้วทำราวสำหรับเกาะ สะพานแบบนี้จะเรียกว่า ไต้ข้ามคลอง มากกว่าเดินข้ามคลอง ถ้าเป็นสะพานใหญ่ชนิดรถข้ามได้จะเป็นสะพานไม้หรือคอนกรีตเรียกว่า กือเตาะ ไม่ใช่ ติติ

๔ สมัยที่ผู้เขียนยังเล็ก คนไทยมุสลิมยังนิยมประเพณีขุสุมรสกันอยู่มากและนิยมมากกว่าส่งให้ลูกหญิงเรียนต่อชั้นมัธยมในจังหวัด

แต่เธอทำไม่ได้สักที มามอบอกว่า

“เธอนึกถึงลีเตาะห์ (ปลิง) ไว้ซี มันอยู่ใต้น้ำ เหมือนเวลาเราดำน้ำ แล้วมันก็ว่ายเอาทางขึ้นๆ ลงๆ เราก็อบายขาขึ้นลงให้เหมือนมันเข้าซี”

“ฉันเกลียดลีเตาะห์จะตาย เธอก็รู้ ให้ไป นึกถึงมันกะตึ๊บบๆ เวลาว่าย ฉันทำไม่ได้หรอก”

น้อยตอบ
เวลามามูว่ายใต้น้ำมองเห็นแขนทั้งสองข้าง ของเขาแนบลำตัว ขาทั้งสองข้างก็แนบชิดกัน แล้วเขาก็ว่ายเคลื่อนกะตึ๊บบๆ ไปได้เหมือนปลิงจริงๆ น้อยยอมแพ้ แน่ใจว่าชาตินี้เธอทำแบบมามู ไม่เป็นแน่

พ่อแม่ของเด็กๆ ไม่ห้ามปรามอะไรเรื่องว่ายน้ำและเล่นน้ำคลองเพราะรู้ว่าคลองสายนี้ไม่มีอันตรายอะไรเลย นอกจากในฤดูน้ำพะที่มี น้ำหลากลงมาจากภูเขาสมกับน้ำฝนที่ตกไม่หยุด ทำให้คลองแวงน้ำล้นตลิ่งจนเจิ่งไปหมด เมื่อนั้น คลองแวงที่แสนปลอดภัยก็จะกลายเป็นคลองอันตรายไปทันที ครอบครัวที่อยู่อีกฝั่งรวมทั้ง บ้านท่าฝั่งคลองของน้อยก็จะถูกตัดขาดจากฝั่ง ตลาด ต้องอยู่กันแต่บนบ้านเท่านั้น เด็กๆ จะ ถูกห้ามไม่ให้ไปใกล้คลองจนกว่าน้ำจะลดแล้ว

น้อยเคยถอดสลักหน้าต่างบ้านมองดูท้องทุ่ง ป่าสาคร ที่มีน้ำท่วมเต็มไปหมด มันเว้งเว้งน่ากลัวจนเธอรู้สึกแปลกๆ ยิ่งมามูเล่าว่ามีคนเคย เห็นจระเข้ในวังของมันแถบอัยโยโก^๖ และหน้าน้ำ พวกมันจะว่ายขึ้นมาทางคลองแวงได้ ทำให้เธอยิ่งกลัวจนต้องถามพ่อว่าที่มามูว่านั่นจริงหรือไม่ พ่อบอกเธอว่า

“พ่อไม่คิดว่าคลองแวงจะมีจระเข้หรอกนะ เพราะน้ำตื้นเกินไป ไม่มีน้ำลึกพอให้มันอยู่ แถมท้องคลองก็เป็นทรายและน้ำก็ใสยงกับแก้ว ถ้ามีจระเข้คนก็จะเห็นมันได้ง่าย”

“แต่แม่เคยโดนตะโขงไล่เอาแล้วนี่คะพ่อ” พี่แม่แย้ง

“นั่นมันในป่าสาคร มีน้ำขังเป็นโคลน เป็นที่ขึ้น และ จึงมีตะโขงอยู่ได้ แต่ก็คงไม่มากนักหรอก เพราะป่าสาครตรงที่แม่ไปตามเปิดนั้นก็ไม่ได้กว้างนัก น้ำในคูสองข้างถนนหน้าบ้านเรานี่แหละ ที่ไหลลงไปขังอยู่ตรงนั้น” พ่ออธิบาย

“แล้วพวกจระเข้มันสร้างวังอยู่กันหรือคะ? แม่เคยเล่าว่าพวกมันมีวังใต้น้ำด้วย” น้อยถามต่อ ในความคิดเห็นภาพวังของพวกจระเข้ที่แม่เล่า

“ก็แม่เล่าแล้วไงน้อยว่าพวกจระเข้มีวังเป็นถ้ำแก้วใต้น้ำ พวกมันเป็นจระเข้เวลาขึ้นมากินคน พอ มันกลับลงไปถ้ำมันก็กลายเป็นคนได้อีก” พี่แม่พูดต่อตามที่พี่แม่เล่ามา

“แต่มามูเขาเคยดำดูใต้น้ำในคลองแวงแล้วไม่เห็นมีถ้ำแก้วอย่างที่แม่ว่าเลย” น้อยแย้ง

“แม่เขาเล่านิทานให้ลูกฟังเล่นนะซีวังที่จระเข้ มันอยู่กันนะ เป็นวังน้ำ คือแ่งที่น้ำลึกจนดำมืด ส่วนเรื่องแม่เล่าเนี่ยเป็นนิทานไทยเรื่องไกรทองลูก” พ่อขยายความให้เด็กทั้งสองฟัง

“พ่อเล่าต่อได้ไหมคะ?” น้อยขอร้อง

“ไปให้แม่เล่าเถอะนะ” พ่อว่า

“แม่เล่าสนุก” พี่แม่พูด

“แต่พ่อก็อ่านหนังสือสนุกๆ เหมือนกัน” น้อยเริ่มเถียงกับพี่สาวอีก พ่อจึงตัดบทว่า

“ไว้ให้แม่เขาวางก่อนแล้วค่อยขอให้เขาเล่าให้ฟัง ตอนนี้อยู่ก่อน ดีแล้วที่ลูกรู้สึกกลัวความไม่ปลอดภัยไว้บ้าง เขาเรียกว่าไม่ประมาท ถึงคลองแวงจะปลอดภัยและน้อยชอบไปเล่น แต่ต้องจำที่พ่อสอนไว้เนาะว่า อย่าคิดว่าทุกแห่งที่ดูปลอดภัยจะไม่อันตราย อย่าคิดว่าอะไรที่ลูกเห็นว่าสวยจะไม่มีพิษปนอยู่ จำไว้ให้ดีเทียว” พ่อสอน

“แม่แต่คลองแวงหรือคะ?” น้อยถาม

“ทุกแห่งแหละลูก เอาละ พ่อจะทำงานต่อ”

๖ อัยโยโก เป็นคลองอีกสายหนึ่ง อยู่ระหว่างทางแวงกับสุโขทัย ไหลลงสู่น้ำโขงไปออกทะเลที่ตากใบเหมือนกัน

พ่อสรุป

วันนั้น เมื่อน้อยเล่นน้ำกับเพื่อนจนเหนื่อยเธอก็เริ่มเร่เข้าหาสิ่งที่เคยชอบดู เริ่มตั้งแต่เริ่มกอบเอาทรายท้องคลองขึ้นมาด้วยสองอุ้งมือ วางมือลงให้ปริ่มน้ำแล้วค่อยๆ ร่อนมือเหมือนที่เคยเห็นเขาร่อนทองด้วยกระบะไม้แบนกันเป็นกรวยทรายจะค่อยๆ ออกไปที่ละน้อยจนเหลือแร่อะไรบางอย่างที่มันอัดตัวกันแน่นเป็นชั้นๆ แร่อย่างนี้เองที่ส่องแสงวิบวับทำให้ท้องคลองแว้งเป็นประกาย แม้แต่เวลาลงไปเล่นพอขึ้นมาผงแร่นี้ก็

จะติดตามตัวทำให้ตัวเป็นประกายไปด้วย^๗ น้อยเล่นแร่วิบวับนั้นไปสักพักก็เปลี่ยนเป็นเร่ไปริมผนังตลิ่งที่เป็นโคลนสีเหลืองอัดตัวกันแน่นตรงนั้นจะมีพืชน้ำชนิดหนึ่งที่เธอไม่เคยเห็นมันบนดินที่ไหนเลยตลอดชีวิตที่อำเภอแว้งชายเขตประเทศไทยแห่งนี้ มันเป็นพืชน้ำเมื่อดกลมๆ เหมือนไข่มุกขนาดสาकुเม็ดกลาง สีเขียวอ่อนใสน่ารักน่าเล่นเป็นที่สุด เธอจะค่อยๆ ซ้อนมันขึ้นมาด้วยสองมืออย่างระมัดระวังเพราะพวกมันค่อยแต่จะลื่นหลุดลงน้ำอยู่รำไป ไม่มีใครบอกเธอได้ว่ามันมีชื่อเรียกว่าอะไร และเอาไปทำอะไรได้บ้าง เธอเคยคิดว่าจะเก็บมันใส่ขวดไว้ดูเล่นที่บ้าน แต่พอบอกว่ามันคงจะมีชีวิตอยู่กับน้ำคลองและมันคงต้องอยู่ติดกับผนังโคลนอย่างนั้น

“อย่าไปพรากรมันมาจากธรรมชาติของมันจะดีกว่า” พ่อว่าและน้อยก็เชื่อและทำตาม

น้อยเดินเล่นในคลองนั้นอย่างเพลิดเพลินห่างกลุ่มเพื่อนออกไปทุกทีอย่างแทบไม่รู้ตัวหยิบก้อนแร่ขึ้นมาเล่น ซ้อนพืชน้ำเหมือนไข่มุกขึ้นมาเชยชม ตรงไหนที่มีกิ่งไผ่ตกลงมาขวางลำคลองและมีใบไผ่ติดตามกิ่งตามง่ามตามตาไผ่จน

อึมน้ำ เธอก็จะใช้สองมือเซาะซอนเข้าไปอย่างเบาและเงียบที่สุด กิ่งน้ำจืดตัวน้อยเปลือกใสจนมองเห็นข้างในมันตลอดทั้งตัว ก็จะไปติดมือขึ้นมาให้ชื่นชมกับความสามารถของตอนที่จับกิ่งจืดด้วยมือเปล่าได้ก่อนที่จะปล่อยลงน้ำไปอีก

อากาศตอนบ่ายวันนั้นแสนสบาย ยิ่งอยู่ในน้ำด้วยแล้วยิ่งสบายมากขึ้นไปอีก ริมคลองทั้งสองด้านก็ร่มรื่นด้วยเงาต้นไม้ในสวนบ้าง ในป่าที่ขึ้นเองบ้าง ทุกหนทุกแห่งเงียบสงบ ได้ยินแต่เสียงน้ำไหลรินดังจ๊อกๆ และเสียงนกร้องตามต้นไม้สองฝั่งคลองดังจ๊ิบๆ จนเสียงกลองใหญ่ที่มัสยิดตีบอกเวลาละฮอร์^๘ ดังขึ้นน้อยจึงรู้ว่าได้เดินเล่นน้ำคลองมาจนถึงท่าบ้านน้ำกิมด้านหลังของสวนที่บ้าน

“ไอ้โฮ มาเสียไกลแะเรา” น้อยบอกกับตัวเอง “ตั้งละฮอร์แล้วด้วย มีน้ำถึงได้หิวข้าว นี่มากองกลับไปนั่งกินข้าวกับโต๊ะซารีแล้วซี กลับบ้านมั่งดีกว่าเรา”

คิดแล้วน้อยก็ลงนั่งแช่ในน้ำคลอง ตั้งใจจะอาบน้ำขัดสัตัวให้เป็นเรื่องเป็นราวก่อนกลับบ้าน คิ่งน้ำตรงนั้นเป็นคิ่งใหญ่ อีกฝั่งมีหาดกว้างที่สุดของคลองแว้งในเขตอำเภอ ไม่มีตรงไหนตลอดเส้นคลองจะนำนั่งนอนแช่น้ำเล่นเท่าที่นี้

“เหอะน่า ขอนั่งเล่นในน้ำนี้ อีกนิดเดียว นิดเดียวแหละน่า ร่มสบายจะตายได้ต้นไผ่นี้” น้อยแก้ตัวให้ตัวเองอีกก่อนนอนแช่น้ำเล่นต่อไปคนเดียว

ลมพัดผ่านไปมาทำให้ไผ่บางลำโอนเอนเสียดสีกันดังเอี้ยดอ้าดๆ น้อยรู้สึกเหมือนอะไรบอกเธอว่าต้นไผ่ลำที่เธอนั่งแช่น้ำอยู่ข้างใต้นั้นดูจะโอนเอนน้อยกว่าลำอื่น แล้วก็คงไม่ได้เสียดสีกับลำอื่นด้วยเพราะไม่เห็นได้ยินมันดังเอี้ยดอ้าดแถมใบแฉกตรงปลายกิ่งของมันเมื่อต้องลมก็เอน

๗ ผู้เขียนไม่แน่ใจว่าเป็นแร่อะไรหรือเคยมีการศึกษากันหรือไม่ แต่ที่เล่าเป็นเรื่องจริง อาจารย์เสรี ลาซโรจน์ อดีต ผอ.ร.ร.สามเสน วิทยาลัยก็เคยเล่าว่าสิ่งที่ท่านติดใจมากที่สุดเกี่ยวกับอำเภอแว้งที่เคยอยู่ในวัยเด็กก็คือคิ้วหน่งที่ระยิบระยับเมื่อขึ้นจากคลองนี้

๘ เวลาสวดมนต์ตอนบ่ายของศาสนิกมุสลิม

ลงมากกว่าลำอื่นจนเรียกน้ำ เหมือนมีน้ำหนักกดทับหรือไม่มันก็แกจนจะหักลงน้ำคลองแล้วกระมัง “แปลกแฮะ!” น้อยคิด

เร็วเท่ากับความคิदनั้นเธอค่อยๆ เงยหน้าขึ้น มองง่ามไผ่เหนือศีรษะตนเองเพราะรู้สึกว่ามันจะหนักกว่าตรงอื่น แล้วหัวใจของน้อยก็เย็นเฉียบเมื่อเห็นลิ่งนั้นสูงขึ้นไปกว่าหัวของตัวไม่เกินสองสามนิ้ว มันเป็นสิ่งที่เธอเกลียดกลัวที่สุดในชีวิตอย่างไม่มีอะไรเปรียบได้

งูตัวใหญ่ขนาดเท่าลำแขนพอมแห่งของเธอขดเป็นกองอยู่บนง่ามไผ่ตรงนั้นพอดีพอดี

ลำตัวของมันสีดำมะเมื่อมสลับกับสีเหลืองสดใส สีสดกกันอย่างนั้นน่าจะสวยงามยิ่งนัก

แต่มันเป็นความงามที่หมายถึงความตายได้!

หัวใจที่เย็นเฉียบของน้อยบอกให้เธอทำเสมือนไม่สะดุ้งสะเทือน เธอนิ่งเหมือนไม่เคลื่อนไหว รู้สึกเหมือนจะได้ยินเสียงตัวเองร้องเพลงอะไรสักเพลงอยู่ในลำคอด้วยซ้ำไป อย่างไม่รู้ตัวว่าทำ น้อยทรุดตัวลงต่ำในน้ำอย่างแผ่วเบาที่สุด มุดตัวลงใต้น้ำได้เหมือนมามูทำเวลากระโดดลงน้ำแล้วน้ำแทบไม่กระเพื่อม ไม่มีเสียงด้วยซ้ำไป

ข้างใต้น้ำนั้น น้อยเคลื่อนไหวตัวกระตือรือร้นเหมือนที่มามูทำเวลาว่ายและดำน้ำไปด้วยได้เหมือนกัน เธอทำเช่นนั้นจนรู้สึกว่าไปไกลที่สุดเกือบถึงชายหาดอีกฟากหนึ่งแล้ว จึงโผล่ขึ้น

เหนือน้ำ คราวนี้หัวใจที่เหมือนหยุดเต้นไปแล้วนั้นกลับเต้นโครมคราม ภายที่คิดว่านิ่งสนิทนั้นออกวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต เสียงในลำคอที่หูได้ยินเหมือนเสียงร้องเพลงนั้นกลายเป็นเสียงตะโกนขอความช่วยเหลือไปตลอดทาง ความรู้สึกสบายเนื้อสบายใจในขณะเล่นน้ำคลองนั้นก็กลับไม่มีหระกับหนามไหนที่เกี่ยวเป็นทางเลือดไหลซิบๆ

ฝูงหมาบ้านน้ำก็ออกมาเฝ้าชม น้อยเคยหลีกพวกมัน แต่คราวนี้เธอเรียกชื่อมันทุกตัวตามที่จำได้อย่างจะขอความช่วยเหลือพวกมันด้วยน้ำกิม น้ำเสียง กับลูกๆ ของเขา โผล่หน้าต่างปรามหมากันสลอน ปากก็ถามไปด้วยว่าเกิดอะไรขึ้น น้อยวิ่งไม่ยอมหยุดมองแม้แต่ลิ่งที่เขาใส่ห่วงคอติดกับเสาไม้ไผ่จะทำหน้าทำตาหลอกเธอก็ไม่มองมัน ปากร้องบอกครอบครัวนั้นว่า “งู มันอยู่ข้างบนหัวน้อยๆ”

น้อยอยู่ในอาการนั้นจนกระทั่งมาถึงบ้านและโผล่เข้าไปหาพ่อที่นั่งอยู่กับแม่และพี่เมะ

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมาอาการกลัวงูไม่เคยหายไประยะเลย **๒**

หมายเหตุ เขียนเสร็จเวลา๑๕.๕๐ น. วันพฤหัสบดี ที่ ๒๓ ก.พ. พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่บ้านซอยไสวสุวรรณ ก็สิบปีผ่านไป แล้วสัญญาเก่าเรื่องงูสามเหลี่ยมหรือปล้องทองตัวนั้นก็ยังชัดเจนอยู่ จะทำอย่างไรกับสถานการณ์ทางใต้ดีหนอ นับวันแต่ยิ่งร้ายแรงขึ้นทุกวัน ที่จริงพวกอย่างเรา ที่เคยอยู่ที่นั่นอย่างมีความสุข มีพี่บ้าน้ำอาเป็นไทยมุสลิมแม้มีเชื้อสายสายเลือดก็น่าจะมีส่วนช่วยบ้านเมืองได้บ้าง แต่ทางไหนเล่า? - ชบาบาน

เบิกบาน
อารมณ์ สวรรค์ทันที
ไม่ दिनรททันตา

ไม่ลดก็เลส
กูประเทศไม่ได้

ตัวอย่างสติกเกอร์ ๒๐ คำคม
ฝากใจในข้อคิด
ติดต่อ
สำนักพิมพ์กลิ่นแค้น
๐๒-๗๓๓-๖๒๔๕ กด ๑

ทกฏมฐัันมม้ง

๒ ม.ค.๕๐ ไ้จุดในหมู่บ้าน เฝ้าเลี้ยง
น่ากลัวมาก ทำท่าจะกัดเราหลายครั้ง เฝ้า
ที่ไร ใจเราแป้ว

๔ ม.ค.๕๐ เราโยนขนมปังให้ มันดม
ทำท่าหยิ่งแต่สุดท้ายก็กิน

๕ ม.ค.๕๐ วันนี้ไ้จุด มองเราเฉยๆ
ไม่เท่าเหมือนก่อน แต่ก็ดูน่ากลัว ต่างคน
ต่างเดินคุมเชิง เราโยนไปให้อีกก้อน

๗ ม.ค.๕๐ ไ้จุดกระดิกหางแล้ว เรา
โยนให้ ๑ ก้อน

๑๐ ม.ค.๕๐ วันนี้เราลูบหัวมัน แต่มัน
ทำท่าถอยเหมือนไม่ไว้ใจ แกจะมาไม้ไหน?

๑๓ ม.ค.๕๐ ขนมปังที่โยนให้ทุกวัน
ซื้อใจไ้จุดได้แล้ว

๑๔ ม.ค.๕๐ ไ้จุดกระดิกหางแต่ไกล
เห็นหน้าเราได้แต่แลบลิ้นไปมา เหมือนถาม
ว่ามีอีกมัย

๑๖ ม.ค.๕๐ ชนะใจหมาไม่ยาก ทำดี
กับมันบ่อยๆ แต่กับคนคงต้องอดทน
กว่านี้!

๒

ชี้โลกตะกละตะกลาม
มิตรปรามไม่ยอมเชื่อ
อมิตรถอนขนทาเกลือ
ไม่เหลือสุขใดไว้เลย

โลเลและชี้โลก

ภิกษุทั้งหลายได้นำภิกษุโลเลรูปหนึ่ง
เข้าไปกราบทูลกับพระศาสดาว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ภิกษุรูปนี้มีนิสัยโลเล
เอาแน่นอนอะไรไม่ได้ มักเกียจคร้านและชี้โลก
พระเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับเช่นนั้น ก็
ตรัสถาม

“จริงหรือภิกษุ เธอมีนิสัยเป็นอย่างนั้น”

“จริง พระเจ้าข้า”

เมื่อได้ยินการยอมรับแล้ว ก็ทรงพิจารณา
ตรวจดูภิกษุนั้น เห็นเป็นผู้มีบารมี (คุณความดีที่
เคยกระทำสั่งสมมา) จึงทรงกล่าวเตือนสติว่า

“ดูก่อนภิกษุ แม้ในครั้งก่อน เธอก็เคย
เป็นคนโลเล ชี้โลกมาแล้ว จนต้องสิ้นชีวิต เธอ
รู้หรือไม่”

แล้วทรงนำเรื่องราวในอดีตมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล ณ นครพาราณสี ชาวเมืองพากัน แขนงกระเช้าหญ้าเอาไว้ เพื่อให้นกทั้งหลายมีรัง เป็นที่อยู่อาศัยอย่างสุขสบาย ด้วยความเป็น ผู้ใคร่ในบุญในกุศลนั่นเอง

พ่อครัวของเศรษฐีแห่งนครพาราณสี ก็ได้ แขนงกระเช้าหญ้าไว้ในโรงครัวเหมือนกัน แล้วก็**มีนกพิราบตัวหนึ่ง**ได้เข้าไปอาศัยอยู่ใน กระเช้านั้น ยามเช้านกพิราบก็จะบินออกไปเที่ยว หาอาหารกิน ตกเย็นจึงบินกลับมาหลับนอนที่รัง กระเช้าในโรงครัว เป็นอยู่เช่นนี้ทุกๆ วัน

อยู่มาวันหนึ่ง **มีกาตัวหนึ่ง**บินข้ามโรงครัว ไป ได้สูดกลิ่นตลบอบอวลของอาหาร ทั้งปลา และเนื้อ ก็บังเกิดความโลภขึ้นมาทันที

“เราจะอาศัยใครดีหนอ จึงจะได้กินปลาและ เนื้อเหล่านี้”

คิดแล้วก็คอยดักรู้อยู่ในบริเวณนั้น สอด สายตาลู่อ่างอย่างอดทน พอถึงเวลาเย็นแลเห็น นกพิราบบินกลับสู่รังที่ในโรงครัว จึงคิดว่า

“เราต้องอาศัยนกพิราบตัวนี้แหละ ถึงจะได้ กินปลาและเนื้อในโรงครัว”

รุ่งเช้าของวันใหม่ การิบมาแต่เช้า พอเห็น นกพิราบบินออกไปหากิน ก็คอยบินตามไปข้าง หลังตลอดเวลา นกพิราบเห็นอย่างนั้นก็อดไม่ได้ที่ จะถามว่า

“สหาย เหตุใดท่านจึงคอยบินตามเรา”

“ก็เพราะข้าพเจ้าชื่นชอบกิริยาอาการอัน สง่างามของท่าน จึงติดตามมาหมายปรนนิบัติ รับใช้ท่าน”

“จะเป็นไปได้ได้อย่างไร ในเมื่อพวกเรากิน อาหารต่างกัน ท่านกินอย่างหนึ่ง เรากินอีกอย่าง หนึ่ง ไม่เหมือนกันเลย การปรนนิบัติของท่าน กระทำได้ยากยิ่งนัก”

“จะไปยากอะไร ก็เวลาที่ท่านบินไปหากิน ข้าพเจ้าก็บินไปกับท่านด้วย ก็เท่านั้นเอง”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว ขอให้ท่านเป็นผู้ไม่ ประมาทเถิด”

นกพิราบกล่าวเตือนกาแล้ว ก็เที่ยวแสวงหา อาหารต่อไป ประเภทเมล็ดพืชพันธุ์ธัญญาหารต่างๆ ส่วนกาก็บินไปพบกองขี้วัวขี้ควายเขี่ยหาตัวหนอนกิน แล้วรีบบินมาหานกพิราบโดยเร็ว พร้อมกับกล่าวว่า

“สหาย ท่านอย่าได้เที่ยวหากินจนเกิน เวล่านักเลย ไม่ควรกระทำตนเยี่ยงเดียวกับผู้ ตะกละตะกลาม ควรกลับกันเถิด”

แล้วทั้งสองก็ร่วมกันบินกลับโรงครัว เมื่อพ่อ ครัวเห็นนกพิราบบินนำกาไปด้วย จึงแขนง กระเช้าหญ้าอีกอันให้แก่กา ตั้งแต่นั้นมา ทั้งนก พิราบกับกาต่างมีรังหญ้าอยู่กันในโรงครัวนั้น

กระทั่งวันหนึ่ง มีผู้นำเอาปลาและเนื้อ จำนวนมากมายให้แก่เศรษฐี พ่อครัวจึงเอามา แขนงไว้ในโรงครัว กาได้เห็นอย่างนั้น ก็เกิดความ โลภขึ้นมาทันที คิดในใจว่า

“พຽ່ງนี้เราจะไม่ออกไปหากินละ เราจะกิน ปลาและเนื้อในที่นี้แหละ”

คืนนั้นก็ทำที่เป็นนอนแฉ่วเหมือนเจ็บป่วย จนกระทั่งรุ่งเช้า นกพิราบจะออกไปหากิน ก็ ร้องเรียกว่า

“ไปหากินกันเถิด สหายกา”

“ไม่ละ ท่านไปเถิด ข้าพเจ้ากำลังปวดท้อง”

นกพิราบได้ยินข้ออ้างอย่างนั้น ก็รู้ได้ในทันที จึงกล่าวเตือนกาว่า

“สหายเอ๋ย ธรรมชาติแล้วโรคปวดท้องไม่เคย มีเกิดขึ้นแก่พวกกาเลย มีไข้หรือ แต่ไหนแต่ไรมา ตลอดทั้ง ๓ ยามแห่งราตรี กายอ้อมทิวทูกๆ ยาม (ยามหนึ่งมี ๔ ชั่วโมง) ถึงจะกลืนกินไส้โคมไฟเข้าไป กาก็จะอ้อมอยู่ได้ชั่วคราว เดียวก็ทิวอีก แสดงว่าท่าน หมายจะกินปลาและเนื้อเหล่านี้ ไข้หรือไม่ **ไป กันเถิด ขึ้นชื่อว่าอาหารของมนุษย์ เป็นของที่**

ไม่ควรกิน ท่านอย่าทำเช่นนั้นเลย ไปหากินด้วยกันกับเราเถิด”

กายังคงไม่ยอมเปลี่ยนใจ ยืนยันว่า

“ข้าพเจ้าไม่สามารถจะไปได้

นกพิราบหมดทางเกลี้ยกล่อม จึงปรามว่า

“ถ้าเช่นนั้น ท่านต้องระวังกรรมสนอง จงอย่าลู่แก่อำนาจความโลภ จงเป็นผู้ไม่ประมาทเอาไว้”

แล้วนกพิราบก็บินไปหากินตามประสาของตน ส่วนพ่อครัวของเศรษฐีก็ปรุงอาหารตามปกติ ด้วยปลาและเนื้อเหล่านั้น อาหารปรุงร้อนๆ เปิดภาชนะไว้หน่อยหนึ่ง เพื่อให้ไอระเหยไปให้หมดเสร็จแล้วก็ไปยืนเซ็ดเหงื่ออยู่ที่นอกโรงครัว

ขณะนั้นเอง กาเห็นได้ช่องได้โอกาส คิดในใจว่า

‘บัดนี้ความปรารถนาของเราจะสำเร็จผลแล้ว เราน่าจะกินเนื้อชิ้นใหญ่ก่อน หรือกินเนื้อชิ้นเล็กก่อนดี อืม! เนื้อชิ้นเล็กๆ กินแล้วอึดเต็มกระเพาะ ข้าสู้เนื้อก้อนโตๆ ไม่ได้ เราคาบเอามาไว้ที่กระเช้านี้ นอนกินได้อึดมากกว่ากันเยอะเลย’

คิดอย่างนั้นแล้วก็โผล่ออกจากกระเช้า ตรงไปยังหม้อเนื้อ ทำเหยียบถูกฝาหม้อร้อนๆ ฝาก็หล่นสู่พื้นเกิดเสียงดัง ยังไม่ทันที่กาจะคาบชิ้นเนื้อไปกิน พ่อครัวก็กลับเข้ามาดู พอเห็นอย่างนั้น พ่อครัวก็โกรธขึ้นมาทันที ตวาดว่า

“ไอ้การะยำ เจ้าหมายจะกินอาหารของท่าน เศรษฐีเซียวหรือ ข้าอยู่ได้ก็เพราะท่านเศรษฐีเลี้ยงไว้ ไม่ใช่อาศัยเจ้าเลี้ยงไว้ เจ้ากาพาลเห็นที่จะเอาไว้ไม่ได้เสียแล้ว”

จากนั้นก็ปิดประตู ไล่จับกาจนได้ตัว แล้วก็จัดการถอนขนกาหมดทั้งตัว เอาชิงสดโขลกคลุกเกลือกกับเนยเปรี้ยว นำมาทาจนทั่วตัวกา แล้วจึงไปเหยียดทิ้งลงในกระเช้าหญ้าของกา

กาได้รับความเจ็บแสบแสนสาหัส หมดสิ้นเรี่ยวแรงนอนหายใจระรวยอยู่ จนกระทั่งถึงตอน

เย็น นกพิราบบินกลับคืนรัง ได้เห็นกาดกอยู่ในสภาพน่าอเนจอนาถใจยิ่งนัก ออดไม่ได้ที่จะกล่าวว่า

“ดูก่อนกาผู้โลเล ท่านไม่ยอมเชื่อฟังคำเตือนของเรา และเพราะความโลภของท่านเป็นเหตุ จึงทำให้ต้องประสบทุกข์หนักหนาปานนี้”

กล่าวจบแล้วก็ส่ายหน้า พร้อมกับคิดว่า

“แม้ตัวเราเอง ก็ไม่อาจอยู่ที่นี้ต่อไปได้แล้ว”

นกพิราบจึงออกจากที่นั้น บินไปหาที่อยู่ใหม่ ส่วนกาที่เจ็บหนัก ได้สิ้นชีวิตอยู่ในกระเช้านั้นเอง พ่อครัวเอามันไปทิ้งกระเช้าหญ้า ทิ้งเสียที่กองขยะนอกบ้านของเศรษฐี

.....

จบชาดกนี้แล้ว พระศาสดาทรงกล่าวเตือนสติแก่ภิกษุทั้งหลายว่า

“บุคคลใด เมื่อมีผู้หวังดีคอยเอ็นดูก็อู้อี้กล่าวสอนอยู่ แต่เขาไม่ทำตามคำสอนของผู้ปรารถนาดี บุคคลนั้นย่อมเข้าถึงความฉิบหาย ต้องเศร้าโศกอยู่ เหมือนกาไม่เชื่อฟังคำของนกพิราบ ตกอยู่ในเงื้อมมือของอมิตร (ผู้ไม่ใช่เพื่อน) ฉะนั้น”

แล้วทรงย้ำกับภิกษุรูปนั้นว่า

“ดูก่อนภิกษุ มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น ที่เธอเป็นคนโลเลและขี้โลก แม้ในกาลก่อนเธอก็เคยเป็นมาแล้ว ทั้งยังทำให้นกพิราบผู้เป็นบัณฑิต ต้องพลอยออกจากที่อยู่ของตนไปด้วย

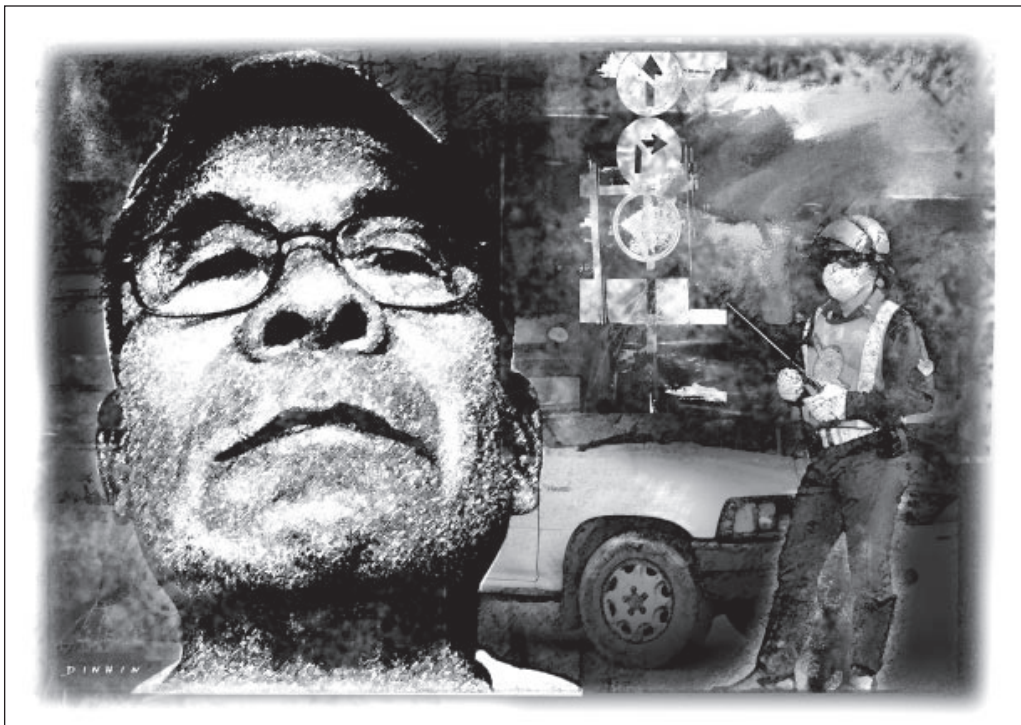
ซึ่งกาในครั้งนั้น ก็คือเธอในบัดนี้นั่นเอง ส่วนนกพิราบนั้น ก็คือเราตถาคตในบัดนี้”

ครั้นจบพระธรรมเทศนา ทรงประกาศอริยสัจให้รับรู้ ในเวลาที่จบการแสดงอริยสัจแล้ว ภิกษุโลเลนั้นก็เกิดดวงตาเห็นธรรม กระทั่งได้บรรลุอนาคามีผล ณ ที่ตรงนั่นเอง ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๔๒
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๑๖)

เรื่องสั้น

• วรยุทธ •

ที่ถนนสายดินลูกรัง

เสียงเครื่องยนต์ของรถเกี่ยดิน รถบดถนนแผด
ลั่นกระหึ่มก้อง คลุมไปทั่วหมู่บ้านมาตั้งแต่เช้า
สงบลงเมื่อได้เวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา ละอองฝุ่น
ดินที่ฟุ้งกระจายว่อน ลอยจับหลังคาบ้าน กิ่ง ใบไม้
แลเห็นเป็นปื้นดินสีชมพูเคลือบอยู่ กังวานเสียง
อู้อี้ยังดังกังอยู่ในโสตประสาท คงอีกไม่กี่วันหรือ
ถนนหน้าร้านค้าประจำคุ่มสี่ของบ้านโนนกุ่มก็จะ
เปลี่ยนจากผิวทางลูกรังขรุขระ เป็นหน้ายาง
มะตอยเรียบดำเมื่อม แล้วรถราจะวิ่งผ่านได้ฉลุย
ไม่ต้องคอยแตะเบรค ชะลอหลบหลุมบ่อตั้งที่เคย
ประสบมาจนคล้ายจะชินชา

ลมแล้งพัดอู้อูบผ่านเข้ามาพร้อมไอร้อนผ่าวใน
ยามโพล้เพล้ แดดส่องประกายจ้าแทงนัยน์ตา

หลายคนกลับจากโรมันล่าปะหลัง ไร่อ้อย พร้อม
ย่ามล้มภาระ มารอซื้อของใช้บางอย่างติดมือ
กลับบ้าน หรือเตรียมหาสำหรับมือเย็น

กลิ่นยาฉุนโรยละอองควันเคล้ากลิ่นเหม็น
สาบชื้น เสียงแก็วกึ่งเหล้าบริการปลดคลาย
ความเมื่อยล้าของบางคน ขณะที่*ครูยืนยง*ชะลอ
เครื่องรถกระบะตรงหน้าร้านแล้วหักเลี้ยวขวา
เลียบไปตามทางดินแคบๆ เบียดยอดน้อยหน้า
เข้ามาจอดไต่ริมสังกะสี แก่เดินหน้าละห้อยมา
นั่งพักตรงม้าหินอ่อนของร้านค้าที่ผู้คนยังจ่อแจอยู่
นางสง, พี่สาวของแกเองที่เปิดบ้านโล่งกว้าง
เป็นร้านขายของชำ ขณะนั้นนางสงยังง่วนกับ
การทอนสตางค์พร้อมกับดึงถุงพลาสติกเตรียมใส่

หมุสามชั้นขึ้นเท่าฝ่ามือให้ลูกค้า มีเสียงเข้าที่ นางหยิบของขายยังไม่ได้หยุดมือว่า จะหาเงินหาทองไปถึงไหนกัน ลูกเต๋ารักก็ไม่มีให้เป็นภาระไว้รารักครอบครองไว้เสียมากมาย แต่เมื่อยอดคิดคำน้อย่างนางดูจะไม่ติดใจจะต่อความ บางหนก็เพียงเปรยว่า ขยันหาเงินหาทองเก็บไว้ดีกว่านอนงอมืองอเท้ารอวาสนา พร้อมปรายตามองอดีตกำหนดนั้น, สามิผู้ไม่อินขงชอบต่ออะไรทั้งสิ้น นอกจากรอแต่ป้ายคล้อยลงเมื่อใดเถอะ เป็นอันต้องตั้งวงเหล้า ไม่มีเพื่อนฝูงร่วมด้วย ก็นั่งกระดกเบียร์อยู่ลำพัง ไม่เมาไม่เลิกรากันละ ว่าไปแล้ว แก่เคยเลิกเด็ดขาดมาหลายปี คราวนั้นกว่าจะกลับมาเป็นผู้เป็นคนกับเขาได้ ก็ต้องเอาตัวไปสาบานกับหลวงปู่นิลท่าน บางคนที่เคยบอกไว้ว่าเลิกแล้วก็ดี แต่หากกลับไปกินใหม่ละก็ มันจะหนักขอกว่าเดิม เห็นท่าจะจริง ขณะที่เมียก็ได้แต่การาบด้วยสายตาเท่านั้น ไม่เคยเห็นจะห้ามจริงจังสักที

ครูยีนยงนั่งฟังหนุ่มขับรถบดถนนคุยโวในมาดคาบมวนบุหรีพันควันฉุนฉวย สำเนียงพูดแบบคนบ้านอื่นในทำนองว่า ถนนราดยางเส้นนี้ จะใช้งานกันได้ทนทานกว่าของคุ่มสามที่อยู่ถัดไป เพราะอะไรรู้ไหม.. เจ้าหนุ่มออกมาดยิวแวมเต็มที ขณะที่ครูยีนยงจุดบุหรีสูบพันควันให้เย็นใจอีกมวนดังจะพยายามให้ละอองควันลอยกลับคำคุยโตของเจ้าหนุ่มนั้น

“ก็เพราะว่า” ว่าพลาทั้งปรายตาหวานยิ้ม ล้อไปทางสาวอ้อย

“ก็ฉันจะมาขอสาวบ้านคุ่มสี่ใจเล่า..” สาวอ้อยได้ยีนเจ้ายิ่งอายม้วนตัวนอนอยู่นั่นเอง

สำหรับครูยีนยง เสมือนจะเป็นหน้าที่... ทุกวันหลังกลับจากสอนนักเรียนประถม แก่ต้องแวะมาถามดูอาการของแม่เฒ่า พร้อมไปนั่งฟังคำสนทนาของคนละแวกนี้ ชวนหัวไร้สาระบ้าง เป็นการเป็นงานบ้าง ตั้งแต่ย้ายจากโรงเรียนในตัวอำเภอมาสอนยังหมู่บ้านเกิดนั้น ดูจะมีหลายเรื่องที่เปลี่ยนไป... เรื่องเหล่านี้ก็หยุดมาได้นาน

เนด้วยหวงแหนชีวิต ถนนมล้างขารระบบโรคไว้หาเงินส่งเสียลูกสาวเรียน ยิ่งแต่บุหรีเท่า่นั้นที่อดไม่ได้

ถ้านับไปถึงสมัยเป็นครูหนุ่ม ถือได้ว่าแก่เป็นครูยอดนักพัฒนาเลยทีเดียวก แก่สร้างโรงเรียนให้ตัวอาคารแข็งแรงมั่นคงด้วยฝีมือช่างที่มีอยู่ล้นเหลือ นำเด็กนักเรียนปลูกผักสวนครัว และอะไรต่อมิอะไร แก่เป็นครูชนิดเรียกได้เต็มปาก ขณะที่แก่เองยังเคยพูดด้วยซ้ำว่า ให้เป็นครูแบบไม่มีเงินเดือนยังยอมเลย กระทั่งวันหนึ่งแก่ถูกสั่งย้ายไปสอนโรงเรียนที่ใหญ่กว่าเดิมในอีกอำเภอหนึ่ง และก็อีกหลายสิบปีทีเดียว ที่แก่ได้ชมชานชอย้ายกลับมาสอนยังโรงเรียนบ้านเกิดนี่อีกครั้ง ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลประการใด คนที่นี้ก็ยังนับถือในอธยาศัย น้ำใจไมตรีของแก่อยู่เช่นเดิม

เย็นวันนั้น แก่นั่งอยู่คุยกับแม่เฒ่าได้ไม่นานนัก ก็หยุดลุกขึ้น พร้อมคะเนเวลาไม่เกินชั่วโมงเมียและลูกสาวคงเดินทางจากตัวเมืองกลับถึงบ้าน แก่ก้าวท่อม ๆ เลี้ยววงเหล้าของพี่เขย เดินขึ้นบันไดบ้านหายเงียบไป

อาชีพราชการครูของแก่ที่เหลื่อรอให้ปฏิบัติหน้าที่อีกไม่กี่ปีนั้น แม้นจะพึงพิงในด้านการเงินได้ไม่สะดวกนัก แต่ลูกสาวกลับมาเยี่ยมบ้านคราวนี้ ต้องตระเตรียมเงินไว้เป็นค่าตำราเรียน หอพัก และอีกจิปาถะสำหรับนิสิตมหาวิทยาลัย หากตอนนี้เงินห้าพันของแก่จะไม่พอให้ แก่จะหันไปพึ่งอาศัยใครได้อีกหนอ แม่เฒ่าหรือก็สองหนแล้ว พี่สวงก็สีหนเข้าไปแล้ว เตียวผัวแก่ได้ค่อนแคะให้อ่อนใจอีก เป็นครูบาอาจารย์ประจำอะไร ลูกคนเดียวยทำไม่ส่งเสียไม่ได้วะ !

เสียง ร้องอันคุ้นเคยลอยแทรกผ่านฝากระดานไม้เข้ามาถึงห้องทับและห้วงคิดของครูยีนยง ตามด้วยเสียงกตแดตรรถลั่น แก่ค่อยๆ เดินออกมาตรงนอกชานผูกเกา มองจากบ้านไม้ใต้ถุนสูง สมบัติเก่าแก่ของแม่ที่แก่อาศัยอยู่ ตรงลานดินหน้าบ้านนั้นมีรถกระบะสีแดงเลือดหมู

คันใหม่เอี่ยมจอดดับเครื่องรออยู่ แม้นยามเย็น
จะโรยแสงรางแล้ว แต่ความเอี่ยมอ่องของ
สีล้นรูปทรงรถยังสะท้อนทะเลเข้าสู่มาถึงอารมณ์อัน
ฟุ้งซ่านของแกด้วย

นายฉลองพาร่างอ้วนอ้ายแบกแผ่นไม้รูปทรง
กลมรีเดินขึ้นบันไดบ้านมา แล้วกระหืดกระหอบ
ลงไปยกอีกแผ่นซึ่งใหญ่กว่าเดิม โบกหน้าพราว
ด้วยเหงื่อแต่ดูจะชุ่มชื่นใจเอามาก

“เฮ้อ ! แผ่นนี้กันให้นายนะ เห็นว่าชอบ”

ครูยืนยงมองอย่างนึกขอบอกขอบใจเพื่อนที่
คบหาารู้ใจกันมาตั้งแต่เด็ก

“กันซื้อจากลุงบอดได้ห้าสิบ ไม้มะค่า.. หา
ยากอยู่นาเพื่อน”

“อิม... กันว่าจะทำโต๊ะไว้เขียนหนังสือ ต่อขา
เหล็กสวยๆ” ครูยืนยงละลายตาจากแผ่นไม้ใหญ่
มาสู่อีกแผ่น ยกขึ้นวางบนตั่งไม้เตี้ยๆ แล้วเดิน
หายเข้าเรือนไป ปล່อยให้เพื่อนเดินเข้าครัวหา
น้ำทำเองตามสะดวก

ดลัมเมตร ไม้บรรทัด ดินสอ พร้อมใช้งาน
ครูยืนยงจัดการวัดและบรรจงขีดเส้นคู่ขนาน
ร่างตัวอักษรลงไปว่า “น้ำมันไร้สาร 91-95” และ
อย่างจะหักใจไว้ไม่ได้ แก้โพล่งหัวเราะจนจุกแน่น
หน้าอก เกือบจะพร้อมกับนายฉลอง

“กันมันสมองที่บจจริงๆ อะ เรียบจบ ป.สี่ แต่
เขียนอ่านไม่แตก” หยุดหัวเราะชนิดหนึ่ง “เขียนไป
ได้ยังไง น้ำมันไร้สาร ถ้านายไม่ไปเห็นเข้าซะก่อน
ปานนี้ลูกชายกันกลับจากมหาลัยเป็นได้เล่นนอก
พ่อแม่สนุกปากกันล่ะ” นายฉลองเอ่ยถึงป้าย
หน้าปั้มน้ำมันของตัวที่เขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง
กระทั่งครูยืนยงผ่านมาเห็นเข้า และอาสาทำ
ป้ายให้ใหม่

แล้วจากหลอดไฟสว่างจ้า ส่องสาดไล่ความ
มืดถอยไกลออกไป ครูยืนยงวาดตัวอักษรเสร็จแล้ว
ก็พักมือจะจุดบุหรี่ ประจวบเหมาะกะเสียง
ของนายวินัย ช่างจับฉ่ายประจำหมู่บ้าน เดิน
ตุ่ปัดตุ่เป่ใกล้เข้ามา หยุดเมียมองรถกระบะคัน

ใหม่

“หวัดดีครับครู อ้าว.. ! พี่หลง บ๊ะ .. !
ถอยรถป้ายแดงมาแต่เมื่อไรเนี่ย เปิดปั้มได้ไม่ถึง
ปีมีกะตั้งค์มากหยั่งจั้งเซียว โอ้โห... ครูครับ ผมว่า
เราสองคนลงขันเปิดปั้มแข่งพี่หลง เอ๊ย..เสีย
หลงดีกว่า ปีหน้าครูได้ออกรถใหม่ แล้วเอา
อีแก่คันนี้ยกให้ผม เอาไว้รับจ้างกะทุกมัน กะทุก
ข้าวโพด” นายวินัยดูท่าจะยังไม่ได้ที่

เสียงรถกระบะสีขาวคันกลางเก่ากลางใหม่
ของตำรวจ ลูกพี่ลูกน้องของครูยืนยงแว่วลอย
เข้ามาพร้อมเบาะเครื่องจอด เมียและลูกสาวของ
ครูทยอยกันลงมาจากรถ เจาสลัวนั้นทำให้หัวใจ
ของผู้เป็นพ่อพองโต นานเดือนแล้วที่ไม่ได้เจอ
หน้าลูก นิสิตแพทย์คนเก่ง ไม้รู้ไปเรียน ไปอยู่ไป
กินอย่างไร

ลูกสาวผมยาว หน้าตาคมขำเหมือนพ่อ ยก
มือไหว้พ่อและนายฉลอง รวมถึงนายวินัย พร้อม
ขอตัวไปหา ยา ป้าและญาติๆ ฐานที่ไม่ค่อยได้
กลับบ้านเหมือนลูกหลานคนอื่นเขา แต่เมื่อ
เหลือบเห็นของบุหรี่ปุ่ตรงข้างขาพ่อเท่านั้น นิสิต
แพทย์ก็ค้อนขยับ ทำปากเบ้ใส่

“พ่อนะพ่อ บอกไม่เชื่อกันบ้างเลย เลิกซะที่
พ่อ เขาเลิกสูบกันหมดประเทศแล้ว”

“พอก็อยากเลิกหรือลูกเอ๊ย แต่กลัวว่าพอ
ลูกได้เป็นหมอแล้วจะไม่ได้รักษาพ่อ พอก็เลยต้อง
หาโรคมาใส่ตัวรอไว้...” นายวินัยเปิดบทสนทนา
ยียวน หยอกหลานจนน่าหมั่นไส้ บางทีคำนี้อาจ
ได้ลืบใครตกเรือนให้เข็ดทราบบเสียบ้าง ครูยืนยง
นึกรำคาญใจนัก

แล้วสีหม่นภายในร้านค้าที่เริ่มคลายความ
พลุกพล่าน นางสาวกำลังจดรายการของที่ต้อง
เข้าตลาดไปซื้อหามาไว้ขาย ขณะนายจำปา
อดีตกำนันนอนเอกเขนกดูข่าวโทรทัศน์ วันนี้ดี
หน่อยกินแต่พออารมณ์ดี ผิดจากเมื่อวาน นาง
ไม่ยอมทำหน้าอะไรสัก เป็นเรื่องที่พอจะทำใจ
รับได้... ก็ตั้งแต่ครั้งที่แกได้วางแผนลงสมัครชิง

ตำแหน่ง อ.บ.ต. เมื่อปีกลายนั้น

นายจำปาเตรียมซื้อรถบรรทุกทุกสิบล้อใหม่ เอี่ยมเอาไว้รับจ้างบรรทุกทุกมันสำปะหลังจากไร่ไปขายในตัวจังหวัด เพราะนอกจากแกไม่ต้องจ้างรถคนอื่นมาบรรทุกทุกมันของแกไปขายแล้ว ยังหารายได้จากงานรับจ้างอื่นอีกด้วย แต่นอกเหนือจากเรื่องเงินแล้ว แกยังคิดหวังไปว่า งานนี้จะทำให้คุ้นเคยกับชาวบ้านอีกทอดหนึ่งด้วย ครั้นแล้วแกก็พลาดท่าและพลาดหวังในที่สุด เงินทองที่ลงทุนทุ่มล้มหล่อมั่วเลี้ยงแขก และอีกหลายรายการจ่ายร่วมสองล้านบาท คงเหลือไว้แต่บัญชีตัวเลข หากเรียกกลับคืนมาได้ นางสงวนคิด คงจะมีเงินเก็บไว้ช่วยค่าเล่าเรียนหลานสาวคนสุดท้ายได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยกว่านี้

“พี่สวาง เบียร์กระป๋อง” ตำรวจหนุ่มที่เพิ่งกลับจากอำเภอรอบแวงมารับลูกเมียของครูยืนยงมาด้วย ร้องลั่นพลางทรุดตัวลงนั่งตรงมาหินอ่อน บนอะไرنิดหนึ่งก่อนรับเบียร์เปิดกระป๋องยกขึ้นดื่มอึกๆ

“เออ พี่สวาง พรุ่งนี้เขาจะมาจับแล้วเด้อ ร้านไหนขายยากระจายเส้นนะ เลิกขายซะเดี๋ยวนี้เขาเอาจริงนะ ...” ตำรวจหนุ่มเอ่ยเสียงเครียดถึงยากระจายเส้น ซึ่งมันช่วยให้คลายปวดเมื่อยได้ชะงัดนัก และบางคนถึงกับต้องกินทุกเช้า

“ถ้าไม่มาซื้อที่นี้ คนกินเขาก็ไปหาซื้อที่อื่นจนได้แหละ คนมันติดแล้ว” นางสงวนว่าพลางเดินออกมาดูประตูเหล็กให้เหลือช่องแง้มไว้ชนิดหนึ่ง เป็นจังหวะเดียวกับที่ลูกสาวครูยืนยงเดินเข้ามายกมือไหว้

คืนนี้นายฉลองอยู่ร่วมวงข้าวมือเย็นกับครูยืนยงและลูกเมีย พร้อมกับนายวินัย เมื่อป้ายไม้ นั้นรอกคอยเพียงแต่ให้สเปร์ยเคลือบมันแห่งหมาดเท่านั้น พรุ่งนี้คงได้ติดแผ่นป้ายใหม่ ที่เขียนสะกดถูกต้องและดูสวยงามเอาไว้ใช้ประจำปิ่นน้ำมันเล็กๆ ที่อยู่ใตงดล็อกโน่น

“น่า... เสียหลอง ขอลักยี่สิบเถอะ ไม่ได้รี..

โอ้.. ฉันทุส่าห์ช่วยพนสเปร์ยนา...” นายวินัยกำลังเล่นแง่อะไรสักอย่างกับนายฉลอง

“พากันเป็นเถ้าแก่ เป็นอาเสี้ยกันไปหมดคุ่มหมดบ้านแล้ว หยั่งจี้ก็ขี้ตืดเหมือนกันหมดนาซี เออ.. จั้นฉันทอดตายรีใจ หยั่งไ้อ้ไหลอีกคน ครูจ่าไ้อ้ไหลได้ใหม่.. มันเปิดร้านปะยางตรงแยกบ้านโคกกระชายนะ” นายวินัยเล่าถึงเรื่องเมื่อตอนเที่ยงวัน ที่ได้คุยกับนายไหล ผู้กำลังจะได้เป็นเถ้าแก่จากเงินกองทุนหมู่บ้านเปิดร้านซ่อมมอเตอร์ไซค์ พอเล่าถึงตอนนี้ก็ตบหัวเข้าฉลาดใหญ่

“ปะ! ไ้อ้ไหลนี้ทาจะไปกันอีกคน มอเตอร์เสือกมอเตอร์ไซค์มันยังขี้ไม่เป็นกับเขา รือ่านจะเปิดร้านซ่อมเสี้ยแล้ว”

“แต่กว่า ซ่ง่ายกว่าซ่อมนาไว้อ ไ้อ้นัย” นายฉลองแทรกขึ้นบ้าง

“ก็จริงอยู่หรอก แต่ไ้อ้ไหลนี้ลิมมากกระชิบกระซาบให้ฉันทช่วยหัดขับให้มัน ฉันทละข่าไม่หาย” นายฉลองติหน้าง ขณะครูยืนยงกั้นหัวเราะจนหน้าแดง

“แล้วเอ็งว่าไ้อ้นัย”

“อิ ๆ ฉันทก็บอกมันไปว่า ซ่ง่ายกว่าซ่อม นะซีครู” มีเพียงนายวินัยกับครูยืนยงเท่านั้นที่รู้ว่านายวินัยเองก็ขี่มอเตอร์ไซค์ไม่เป็นเหมือนกัน

เมื่อ แยกกลับกันหมด ครูยืนยงกับลูกเมียก็นอน खेलดูละครโทรทัศน์กัน ขณะในหัวงคิดหนึ่งนั้น ครูยืนยงยังคำนวณรายจ่ายไม่ลงตัวอยู่ดี เนื่องจากเรื่องเป็นไปดั่งที่แกนึกกลัวเสี้ยแล้ว-- ยังขาดเงินอีกสามพัน จะไปหาที่ไหนเล่า พรุ่งนี้แล้ว--

“เออละ พรุ่งนี้พ่อจะหาเงินให้ครบนะ ไม่ต้องห่วงไม่ต้องกังวลหรอกลูก... ตั้งใจเรียนให้จบแล้วกลับมาเป็นหมอยู่บ้านเราเนี ทำงานเพื่อสังคมเพื่อประเทศชาติ ไม่ต้องกลัวอดกลัวจน ”

เป็นคำสอนของผู้เป็นพ่อมาตั้งแต่ลูกพอจะจำความได้แล้ว และเมื่อเอ่ยถามถึงเงินทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาที่ลูกสาวทำเรื่องขอไป ก็ได้คำตอบว่า

“อาจารย์บอกว่า เงินเดือนพอกับแม่รวมกันตามบัญชีอะไรนะ มันเกิน... มันมากเกินไป ไม่อยู่ในข่ายคนจนหรือจะพอ”

“เออ... ก็จริงอยู่ แต่เขาก็เป็นครูบาอาจารย์เหมือนกัน ก็น่าจะรู้ว่าเงินเดือนตามบัญชีกับเงินที่รับจริงนะ มันคนละเรื่องกันเลย” ครูยืนยงเหม่อมองไปนอกหน้าต่าง ความมืดที่โอบล้อมคืนวันไว้ดูอับแน่นเสมือนปัญหาที่ไร้ทางออก แกลบถอนหายใจเฮือกใหญ่ ขณะนี้ก็อยากบุหรี แต่ก็ตัดใจเสีย

แดดดีสายของวันรุ่งขึ้นสะท้อนระอองอุ่นอาบไล้ดวงหน้าของครูยืนยงตลอดเส้นทางที่รถกระบะคันใหม่มุ่งหน้าเข้าสู่ตัวเมือง แกไม่อาจคาดเดาถึงเหตุผลของนายจำปา พี่เขย ที่ให้ยืมรถคันใหม่ขับมาส่งลูกเมียได้เลย พร้อมกันนั้นก็ยังไม่ให้เงินลูกสาวแถมจนครบที่ต้องการอีกด้วย พี่สว่นนั้นยังมีแกลใจจะส่งค่าน้ำมันรถให้อีก หัวใจแกลพองโตด้วยปลื้มปิติ รู้สึกโปร่งใจกระทั่งลืมความหนักอกที่กดทับมาตลอดคืน อีกใจหนึ่งนั้น แกลเตือนตัวเองว่า ต่อแต่นี้ต้องมองหาแผนการบางอย่างเพื่อจะป้องกันไม่ให้เงินขาดมือเช่นคราวนี้อีก

รถราพลุกพล่าน บางทีก็ติดเป็นแพอยู่ตามสี่แยกไฟแดง ครูยืนยงเปิดแรงความเย็นภายในตัวรถอีกนิด เจตนาแรกนั้น แกลอยากให้ลูกสาวนอนค้างอีกวัน แต่ข้ออ้างเรื่องเรียนของลูกนั่นเองที่จำต้องปล่อยวางความคิดถึงลง ความคิดอ่านในตอนนี้จะยุ่งเหยิง แกลยังเผลอคิดไปถึงเรื่องขอกู้เงินสักก้อน แบ่งใช้หนี้สักครึ่ง อีกส่วนก็เก็บไว้ให้ลูกเรียน หรือจะลาออกมาทำเฟอร์นิเจอร์ไม้ขายกับเขาดูบ้าง เครื่องมือก็มีครบแล้ว ขาดแต่ทุนเท่านั้น แต่จะด้วยเหตุประการใดก็ตาม หรือจะด้วยแกลไม่ค่อยได้ขับรถเข้าเมืองนานแล้ว จึงไม่ทันจะเหยียบเบรกชะลอเครื่องจอดได้ทันทีสัญญาณไฟเหลืองเปลี่ยนเป็นสีแดงวาบ จึงปล่อยตามเลย และอย่างไรก็ต้องไปติดแหงกตรงแยกไฟแดงข้างหน้า

“ใช้เงินประหยัดนะลูกพอไม่ยากให้ฟังเพื่ออย่างเพื่อนเขา เรามั่นคนจน” ลำที่บลูกอีกรอบขณะเหลือบมองใบหน้าที่กึ่งหลับกึ่งตื่นของลูกนิกสงสารที่ต้องอ่านหนังสือจนตึกตื่นไม่เว้นแต่ละคืนวัน

แวบหนึ่งนั่นเอง ที่เสียงเคาะกระจกรถข้างคนขับดังแทรกเข้ามา แกลดกระຈกลงครึ่งหนึ่งพลันลุ่มเสียงจากบุรุษนั้นก็ลอยเข้ามาถึงข้างในหัวใจแกล

“สัญญาณไฟแดงแต่ไม่แตะเบรกเลยนะ จะรีบไปไหนกันละเนี่ย ขออุไบนุญาตด้วย”

“อ้อ... ขอโทษทีครับ ผมจะรีบไปส่งลูกสาวขึ้นรถกลับมหาวิทยาลัย” ครูยืนยงเอ่ยพร้อมยื่นบัตรประจำตัวข้าราชการครูส่งให้ดูก่อน ความรู้สึกหลายอย่างประดังเข้ามาครุ่นอยู่

เส้นทางราดยางมะตอยสีดำสนิททอดตัวยาวเหมือนเลื้อยหายเข้าไปในหุบเขา แดดแรงเหมือนแรงเผาสรพหลังให้ไหม้มอดไปดั่งเช่นหัวใจของครูยืนยงในขณะนี้ เครื่องยนต์ใหม่ของรถกระบะคันนี้ดูจะตอบสนองอารมณ์พลุ่งพล่านของแกลได้รวดเร็วทัน

เลี้ยวพวงมาลัยทางขวาจากผิวทางราดยางมะตอยนั้นเข้าสู่ทางดินอันคุ้นเคย ฝุ่นดินม้วนเป็นสายตัดม่านแดดจัด คงอีกไม่กี่วันหรือหกฝุ่นละอองคงจางหายไป รถราคงวังกันฉิว ก็รถบดถนนยังแรงเกลี่ยหน้าดิน ฟันเสียงทึม ๆ อยู่ทุกวันไม่มีหยุดหย่อน ยิ่งขับใกล้ถึงทางเลี้ยวเข้าบ้านเท่าใด ครูยืนยงก็ยิ่งจะระงับอาการหัวเสียไม่ได้

“ฝ่าไฟแดงโดนตัด ๔๐ แต้ม ไปเสียค่าปรับก็สี่ห้าร้อยนะ” ตำรวจจราจรรถปลายปากกาลงตรงปีกกระดาด นิกได้แค่นั้นแกลก็ยิ่งแค้นใจขึ้นอีก --เวลาไม่มีเงินนี้ ทำไม่ต้องมาเสียให้กับเรื่องพรรคนี้ด้วย-

ถึงแม้ว่าแกลจะขอให้ตำรวจนั้นเขียนใบสั่งให้เพื่อไปจ่ายค่าปรับที่โรงพักเอง อย่างที่ชื่อตรง

กับความคิดตัวเองแล้ว แต่ในที่สุด แยกกลับรู้สึกถึง ความปราชัยที่ทิ้งเอาเกียรติยศของครูอย่างแก ออกไปจนสิ้น เมื่อ...

“เอาใบสั่งมานี่ ฉันจะให้พี่น้องไปเอาให้ เสียแค่ร้อยเดียว มา ๆ เอามา...” เป็นเมียครูแกเองที่ปรารถนาดีไม่อยากให้ต้องเสียเงินห้าร้อย

“พี่พี่น้องแกเป็นผู้กองฯ”

ฟุ้งฝุ่นดินปลิวคว้างเลื่อนพรวดต่อม่านตา ขณะเลือดในอกคล้ายจะเดือดผ่านอีกครั้งเมื่อแกแลเห็นนายวินัยกับนายไหล เดินกอดคอเมาแอ่

อยู่ตรงสี่แยกหน้าร้านก๋วยเตี๋ยว พอทวนนึกถึงเรื่องเล่าเมื่อคืนแกก็คาดเดาได้ คงเป็นฝ่ายช่างจับฉ่ายอย่างวินัยแท้ๆ ที่หาเรื่องหลอกนายไหลให้เลี้ยงเหล้าจนเมาตั้งแต่บ่ายเช้านี้ อึดใจนั่นเอง...

ครูยืนยงหักเหลี่ยมพวงมาลัยรถกลับตั้งเป้าหมายจะเข้าเมืองอีกครั้ง หักใจเรื่องเสียตายเงินค่าปรับจราจร แล้วเหยียบคันเร่งนำรถทะยานไปยังบ้านพักของเมีย ตั้งใจจะเอาใบสั่งตรงดิ่งไปยังโรงพัก คว้าเงินก้อนกระเป๋ากำจ่ายค่าปรับโทษฐานที่ผลอชัรบรถฝ่าสัญญาณไฟแดง ๒

คำ
Song
คำ

ชีวิตกับทางโลก

ชีวิตคนต้องมีที่เคลื่อนไหว
แลคนเป็น “อัมพาต” ตื่นตาชตา
เป็น “อัมพฤษ์” นึกวาดภาพปรารถนา
เขียนข้อความใต้ภาพซาบอารมณ์
นอนดูฟ้าเพดานสะท้อนสะทก
คิดต่างต่างนานาน่าหวั่นเกรง
เมื่อเกิดแล้วแววตานิ่งซาเฉย
ตายทั้งเป็นเห็นกันอยู่รู้ทั้งบาง
ปลงสังเวชเหตุปัจจัยหลากหลายนั้น
หนีความจริงไม่พ้นเล็กสนใจ
จักไม่ท้องต่อภัยมารายกล้า
คงยืนหยัดดลัจะสู้ฝ่าฟัน

อยู่กับที่เมื่อไรไร้คุณค่า
ยังหาญกล้าเคลื่อนไหวขยับตราปลิ้นลม
แต่มีลีลันงามตาสง่าสม
ขมวดปมตามที่ชอบปลอบตัวเอง
ในหัวอกมีหัวใจมิไว้เฟง
เจียบวังเวงจนมือเย็นเหมือนเป็นกลาง
อนาคตถูกสังเวชสุดเอ๋ยอ้าง
ญาติรอบข้างแบกภาระกระอักกระอ
ให้รู้สึกกดดันพานร้องไห้
จึงคิดใหม่ยอมรับกับโทษทัณฑ์
แม้รู้ว่า “อยู่ดีธรรม” จำได้มัน
ทางโลกมันเป็นทางอย่างมันเป็น...

▶ สมบัติ ตั้งก่อเกียรติ

● นายนอก ทำเนียบ

เริ่มเห็นจริงกับคำกล่าวที่ว่า “ความรักทำให้คนตาบอด”

คนเราลงได้ปักใจเชื่อแล้ว มักจะเปลี่ยนแปลงยาก ถ้าเป็นผู้หญิงก็ถูกผู้ชายหลอกหลายครั้งกว่าจะรู้ว่าเขามีคนอื่นแล้ว แต่แม้รู้ก็ยังคงตัดใจยาก เพราะเหมือนกับว่า เขายังเข้าใจเรา มีใจให้เรา เคยป้อนข้าวให้กิน อะไรทำนองนั้น

ความดีเล็กๆ น้อยๆ ของผู้ชายที่เป็นเสียผู้หญิง ก็อาจทำให้ผู้หญิงใจอ่อน ตัดใจจากได้ยาก หรือขนาดผู้ชายทั้งขี่มา ชี้ขโมย ตีตการพนัน เอาเปรี๊ยะ สารพัด ผู้หญิงบางคนยังตัดใจจากได้ยาก

ตาบอด เพราะรัก (ทักษิณ) ?

พระท่านบอกว่า กามคุณ เป็นสิ่งที่ละได้ยาก ผู้หลงกาม จะทำให้ธรรมะเลอะเลือน หลายคนอาจไม่รู้ตัวถึงเหตุที่ตัดรักไม่ได้ว่า ความจริงก็อาจเป็นเพราะกามนี้แหละ!

ทำให้ผมนึกถึงอดีตนายกฯ ทั้งๆ ที่เอาเปรี๊ยะ สารพัด มีกลวิธีสารพัด เอาเงินภาษีราษฎรสร้างลัทธิประชานิยมให้ชาวบ้านรัก (ที่จะฟังคนอื่นมากกว่าตัวเอง) ที่น่ากลัวก็คือ โกงอย่างบูรณาการ หรือโกงอย่างถูกกฎหมาย ที่ชาวบ้านธรรมดาตามจับผิดได้ยาก แต่คนบางคนก็ยังมองไม่ออก

ก็น่าประทับใจที่ทางช่อง ๑๑ มีความกล้าหาญ นำรายการที่คุณสนธิ ลิ้มทองกุล จัดมาเผยแพร่

เพราะคุณสนธิกล่าววิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล และยิ่งน่าประทับใจเมื่อนายธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีที่บอกผู้สื่อข่าวว่า

“... ที่สบายใจคือคุณสนธิสามารถวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลได้” นี่เป็นคำพูดที่ไม่ค่อยได้ยินในฝ่ายรัฐบาล

นอกจากนี้นายธีรภัทร์ ยังตอบคำถามที่ผู้สื่อข่าวถามแบบมีวุฒิภาวะ เมื่อถูกถามเรื่องความสมานฉันท์ และอาจถูกต่อต้านจากฝ่ายรักดร.ทักษิณ อดีตนายกฯ ว่า “ความสมานฉันท์ต้องอยู่บนข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง หากสมานฉันท์โดยที่ฝ่ายหนึ่งสร้างความเสียหายแก่ประเทศแล้ว บอกว่าไม่ต้องการให้คนรับรู้พฤติกรรมดังกล่าว จะไปสมานฉันท์เพื่ออะไร ความสมานฉันท์ต้องทำให้คนมีสติปัญญา รู้ข้อมูลข่าวสารเพื่อจะให้ตัดสินใจว่าอะไรเป็นอะไร... ผมทำด้วยความถูกต้อง อะไรที่ทำด้วยความถูกต้อง ผมไม่กลัว บอกไปแล้วว่าต้องการสร้างปัญญาให้สังคม”

เมื่อ รมว.ธีรภัทร์ ถูกผู้สื่อข่าวซักถามว่ามั่นใจหรือไม่ว่าจะควบคุมนายสนธิได้ ก็ได้รับคำตอบว่า “เพราะคุณไม่ได้ ถึงให้มาจัดรายการในถ้าคุณได้ก็กลายเป็นว่ารัฐบาลไปกำหนดให้มีคนจัดรายการมาเชียร์รัฐบาล”

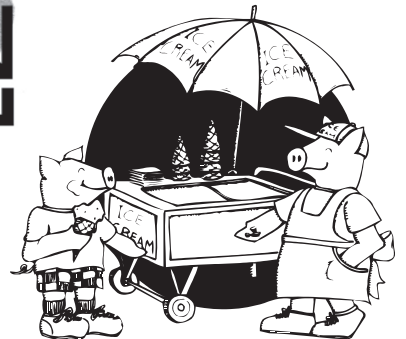
ผมฟัง รมว.ธีรภัทร์ ตอบคำถามผู้สื่อข่าวที่ซักอย่างถึงพริกถึงขิงเช่นนี้ ก็รู้สึกประทับใจตามประสานกที่กลัวรัฐบาลชุดที่แล้วจะใช้อำนาจรัฐมาดำเนินการกับพวกผมอย่างไม่ถูกต้อง หรือเห็นใครคุมไม่ได้ ก็หาวิธีปลดรายการนั้นออก

นี่แหละซะ ความรักทำให้คนตาบอด แต่ก็ต้องมีอดคนดังเช่น นายธีรภัทร์ ที่กล้าให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นจริงแก่ประชาชน เมื่อคนที่หลงงมงายจนตาบอดเพราะความรักแบบผิดๆ จะได้เกิดสติ หูตาสว่างขึ้นบ้างสักนิดก็ยังดี

๒

ปีหม อย่าคิดว่าหม

ถึง ๒ ม.ค.๕๐) มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นรวม ๔,๐๗๔ ครั้ง เทียบกับปีก่อน มากกว่า ๒๓๐ ครั้ง มีผู้เสียชีวิตรวม ๔๐๗ คน เทียบกับปี ๒๕๔๙ มากกว่า ๗ คน ผู้บาดเจ็บ ๔,๕๔๖ คน เทียบกับปี ๔๙ มากกว่า ๒๑๐ คน ต้องใช้เจ้าหน้าที่ในการทำงานทั้งหมดในเรื่องนี้ ๙๑,๑๑๔ นาย ฯลฯ

เป็นบรรยากาศศรธรรมดาสามัญในเมืองไทย ผู้คนไปต้อนรับปีใหม่ตามสถานที่ต่างๆ สถานีขนส่งแน่นขนัดทุกที่ ผู้เดินทางต้องนั่งรอนอนรอ แต่ไม่มีใครย่อท้อต่อการเดินทาง

แม้เทศกาลอื่นที่จะมาถึงในเดือนถัดไป คนไทยต้องดำเนินวิถีชีวิตอย่างนี้อีก คงไม่ลดน้อยถอยลง เพราะนิสัยธรรมชาติดั้งเดิมของคนที่ดีอยู่ในรสอร่อยของแสง สี เสียง รสสัมผัสต่างๆ

ล่วงเข้าเดือนมกราคม ปี ๒๕๕๐ ได้ ๓-๔ วัน **ลิ** ขาวบีม ! ในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๐ ยังคงคุกรุ่น เพราะเป็นอุบัติเหตุระเบิดที่ส่งท้ายปีเก่า ที่คนไทยคงจดจำไว้ตราบนานเท่านาน

รายงานข่าวจากหนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก ฉบับวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ จากปากคำของนายพงศ์โพยม วาศภูติ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ในฐานะกรรมการศูนย์อำนวยการความปลอดภัยทางถนน แถลงสถิติผู้เสียชีวิต บาดเจ็บ ช่วงเทศกาลต้อนรับปีใหม่ มกราคม ๒๕๕๐ ว่า

จากจำนวนอุบัติเหตุสะสม ๖ วัน (๒๔ ธ.ค.๔๙

ยังไม่ได้ชะล้างให้เบาบางออกไป คงจะละแ่วไม่ได้ หรือขีดหลาบต่อสิ่งไม่พึงปรารถนาที่ติดพ่วงมากับความอโรยท่ามกลางแสง สี เสียง เหล่านี้ด้วย ดังจะเห็นได้จากโรคเอดส์เพิ่มปริมาณมากขึ้น แต่แหล่งเที่ยวกลางคืนก็ไม่ได้ลดน้อยลง อาชีพที่จะเป็นพาหะแพร่เชื้อเอดส์หรือคนที่เกี่ยวข้องความเสี่ยงต่อการติดเอดส์ก็ไม่ได้ลดลง ฉะนั้นเรื่องที่ร้ายแรงน้อยกว่าเอดส์ มีหรือคนจะเช็ดขยาย?

ปีใหม่น่าจะมีสิ่งดีใหม่ๆ เกิดขึ้น แทนที่จะมัวหลงประมาท เช่น เลี้ยง ดื่ม กินอย่างฟุ่มเฟือย ฟุ้งเฟ้อ ได้เงินพิเศษเพิ่มขึ้นก็กินเที่ยว เล่น เพิ่มขึ้น

ดูได้จากแหล่งศูนย์การค้าใหญ่ๆ คนหนาแน่นยิ่งกว่าวันธรรมดา ไม่ว่าจะซื้อให้ตัวเองหรือคนอื่น โดยไม่ได้คำนึงนักว่าจะซื้อที่มีอยู่เดิมมากเกินไปหรือไม่ เพราะปีใหม่ก็ต้องซื้อ ได้เงินพิเศษเพิ่มจากเงินเดือน โบนัส เงินตอบแทนเป็นของขวัญ ค่าน้ำใจ หรืออื่นใดก็ตาม ก็ต้องสนองตามที่ได้รับเสนอมาให้สมน้ำสมเนื้อไปด้วยกัน มิฉะนั้นอาจโดนหาว่าขี้เหนียวก็ได้

สถานที่ท่องเที่ยวหรือแหล่งซื้อแหล่งอาหาร การกิน ต้องเตรียมพนักงานเพื่อต้อนรับผู้คนที่หลั่งไหลไปเที่ยวในช่วงเทศกาล เพราะ**หัวใจคนไม่เคยกันดารจากกิเลสานิยมเลย**

ความรู้สึกธรรมดา ปกติจะไม่อยากทนร้อน ทนหนาว ดูได้จากเวลาทำงาน ความร้อน ความหนาวมักถูกยกขึ้นมาเป็นข้ออ้างในการไม่ทำงาน แต่การเดินทางไปได้ลมหนาว ทนลมร้อนข้ามจังหวัด ข้ามประเทศ ตอนเทศกาลต่างๆ ยังคงได้รับความนิยมอยู่ สายการบินเพิ่มขึ้นเท่าไร ตัวเครื่องบินก็ยังไม่พอ บริษัทเดินรถเพิ่มขึ้นอีกมากมาย ตัวที่นั่งก็ยังไม่พอ

การไปเที่ยวช่วยอ้อมค้อมไปกับการกิน การนอน ร้านอาหารเพิ่มขึ้นเท่าไร โรงแรม รีสอร์ทเพิ่มขึ้นอีกเท่าไร ก็ไม่พอเหมือนกัน แน่แน่นอนว่าอัตราเงินค่าแลกเปลี่ยนกับบริการเหล่านี้ก็ไม่พอด้วย แล้วจะสอดคล้องกับยุคเชิดชู ส่งเสริมเรียกร้องให้คนหันมาใส่ใจเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงอย่างไร?

ฤดูท่องเที่ยวอย่างนี้ เหล้าก็คงผลิตไม่พอขาย ไก่ เป็ด หมู ฯลฯ ก็คงฆ่าไม่ทันกิน แม้เงินจะสะพัดไปตามสถานที่ดังกล่าวที่คนไปซื้อแลกรับบริการเพื่อความสุข สนุกสนาน ก็ไม่พอแก่ความต้องการเช่นกัน

พร้อมๆ กับการต้อนรับปีใหม่ อาชญากรรมใหม่ๆ ก็เกิดขึ้นด้วย โรคภัยใหม่ๆ ก็คงไม่หยุดยั้ง เพราะพฤติกรรมบริโภคที่ผิดศีลธรรม คือสาเหตุ

ของโรคทุกชนิด เมื่อคนไม่หยุดผิดศีลธรรม มีหรือจะไปยับยั้งโรคร้ายต่างๆ ทั้งหลายแหล่งได้

โดยเฉพาะโรคความหลง หลงทุกอย่างที่รับ กระแทบสัมผัส และหลงว่าใหม่ รสชาติใหม่ ทั้งๆ ที่คือของเก่าเดิมๆ เคยไปเที่ยวแหล่งกิน แหล่งดู แหล่งนอน ฯลฯ ที่ไหน ก็ยังไปที่นั่น เช่น เคยไปดูหมอก ดูพระอาทิตย์บนดอยตอนปีใหม่ ปีไหนๆ ก็ยังไป เคยไปกินภัตตาคารที่ไหน ก็ยังไปกิน เคยไปต่างประเทศทวีปไหน ก็ยังไป ไม่เคยคิดเปลี่ยนใหม่กันเลย เช่น

ปีใหม่เคยใช้เงินมากกว่าเวลาปกติ น่าจะใช้เงินให้น้อยลง เคยเที่ยว เคยกินเท่าไร น่าจะเที่ยว กินให้น้อยลง แล้วเอาส่วนที่เราลดลงนั้น แหะไปล้างบาป ไปเป็นต้นทุนในการทำความดีใหม่ๆ ดังตัวอย่างข่าวจากหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ที่ว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งในนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา เอาเงินดอลลาร์อเมริกาใส่ซองซองละ ๕๐ ดอลลาร์ ขึ้นไปแจกผู้โดยสารและคนขับรถประจำทาง พร้อมกับกล่าวว่าเมอร์คริสมาสต์กับทุกคน แล้วก็เดินลงจากรถไป โดยไม่มีใครรู้จักว่าเธอคือใคร ชื่ออะไร บ้านช่องอยู่ที่ไหน ทำอาชีพอะไร คิดเป็นเงินไทยของละ ๑,๘๐๐ กว่าบาท และไม่ใช้รถประจำทางสายเดียวด้วยการทำทานของเธออย่างนี้ ใครจะกล้ากล่าวว่ามีบุญทาน” ที่บริสุทธิ์ใจแท้จริง และเป็นกรณีฉลองปีใหม่ของเธอที่น่าชื่นชม

คนไทยที่ถือโอกาสในช่วงปีใหม่ เทศกาลดีๆ ไปวัด สถานธรรม ศาสนสถานต่างๆ แล้วเอาเงินหยอดตู้ หรือแลกใบอนุโมทนาบัตรกลับมา ผู้อ่านคิดว่าจะมีสักกี่คนที่ไม่ “อริษฐาน” (ขอ) ให้แล้วให้เลย ให้แล้วไม่ต้องการแสดงตัวว่าเป็นใคร ให้แล้วไม่หวังผลตอบแทนคืนให้ขาดให้เพื่อให้จริงๆ แม้จะกำหนดเวลาทำงานเฉพาะเทศกาลพิเศษเท่านั้น ก็จะมีสักกี่ราย นอกจากจะคิด ทำ โดยส่วนมากว่าจะต้องไปเสพสุข สนุกสนานมากขึ้น

กว่าธรรมดา

ตราบิตที่ยังเร้าร้อนไปด้วยความอยากได้มากขึ้น อยากรู้ได้พิเศษกันอยู่แทบทุกคน แม้จะมีการให้เป็นพิเศษ ก็อดที่จะคิดหวังผลตอบแทนกลับมาเป็นพิเศษด้วยอยู่ ลังคมจะร่วมเย็นได้อย่างไร

เพราะลัทธิธรรมมีอยู่ว่า **ในขณะที่คนกำลังผลิตผลิตบันเทิงกันอยู่ ย่อมตกอยู่ในความประมาท และเปิดช่องให้เคราะห์ร้ายแทรกแฝงตัวเข้ามาได้** เช่นเหตุการณ์ระเบิดตามจุดต่างๆ ๘ แห่งในวันสงกรานต์ปีเก่าต้อนรับปีใหม่ เพราะเป็นระยะเวลาที่คนไม่ได้คิดเลย จะกล่าวไปไปกับคำว่า คิดไม่ถึง

เพราะเป็นระยะเวลาที่คนคิดแต่แสวงหาความเสพ แสวงหาความสุข แม้แต่เพียงลมปากเฉยๆ ที่ใครๆ เอ่ยอวยพรให้ก็หลงปลื้ม ทั้งๆ ที่เหตุแท้มาจากแต่กรรมของแต่ละคน การเอ่ยคำอวยพรให้ดี มีสุขนั้นเป็นความปากดีของคนใจดีเท่านั้น

ในขณะที่เดียวกันคนที่พูดคำจริง เช่น คำเตือนสติ บอกให้รู้ตัว บอกให้ระมัดระวัง กลับจะถูกมองว่าเป็นคนขวางโลก เป็นคนไม่รู้จักรงวอนปากสงวนคำ เพราะคนส่วนใหญ่ชอบแต่คำพูดดี โดยลืมหบทวนความดีของตน ตรวจสอบความไม่ดีที่มีอยู่ เพื่อปรับปรุง เปลี่ยนแปลงแก้ไขให้เหมาะสม

ดังนั้นเมื่อเกิดสิ่งที่ไม่ดีระเบิดขึ้น ความคิดที่หลงว่าดีแต่อย่างเดียว ก็จะทำให้ยังหลงประเมินความจริงผิดพลาด จนถึงอาจติดกับอยู่แค่เฉพาะวังวนแห่งความหวาดระแวง กังวลผลที่สะท้อนกลับมาจากทวาริตกรรมของตน จนเป็นเหตุให้สร้างเหตุใหม่ที่ยังเป็นการผูกเวรเพิ่มขึ้นไปอีก ยิ่งจะกลายเป็นกับดักของกงเกวียนกำเกวียนที่หมุนเวียนไปไม่สิ้นสุด

เฉกเช่นกับการกระทำของคนที่มีงูแต่เรื่อง

สนองความปรารถนา พยายามไขว่คว้าให้สมความปรารถนา เมื่อไม่บรรลุความประสงค์ ก็ยิ่งจะผลักดันให้กระทำการรุนแรงเพิ่มขึ้น เข้าในทำนองชิงช้าแข่ง ชนมจีนเหมาะสมกับน้ำยา คู่เวรคู่กรรมจึงยังคงเกิดเป็นคู่กันไม่อาจตัดขาดจากกันได้ กระบวนการปฏิบัติการจ้องแวงจึงยังคงมีอยู่ยืดยาว

กระบวนการผู้ก่อการร้ายจึงมีอยู่ทุกประเทศทั้งในชาติ และข้ามชาติ ทั้งที่เป็นคนชาติเดียวกัน และต่างชาติ เนื่องจากทั้งสองฝ่ายล้วนมีเจ้านายคนเดียวกัน คือนายพยาบาทจ้องแวง ที่คอยออกคำสั่งให้กระทำความเลวร้ายเหล่านี้

จำนวนของอาชญากรเยาวชนก็เพิ่มปริมาณขึ้น ท่านนายกรัฐมนตรีนพพลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ จึงมอบคำขวัญสำหรับวันเด็กในวันเสาร์ที่ ๑๓ มกราคมนี้ว่า **ให้คุณธรรมกำกับอยู่ที่ใจ ใช้ชีวิตอยู่บนความพอเพียง พยายามหลีกเลี่ยงอบายมุข** เพราะความฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยที่เห็นตามห้างร้านจำหน่ายข้าวของเครื่องใช้ที่เป็นของเด็ก เยาวชน ล้วนราคาแพง ผลิตจากต่างประเทศ เป็นที่นิยมมากกว่าของที่ผลิตในเมืองไทย แม้ว่าเด็กๆ จะยังหาเงินเองไม่ได้ ก็ต้องรบกวนผู้ปกครอง โดยไม่ได้คำนึงถึงว่าท่านจะยากลำบากในการทำมาหากินอย่างไร กระทั่งมีผู้ปกครองบางประเภทที่ประกอบอาชีพผิดศีลธรรม ผิดจารีตประเพณี ผิดวัฒนธรรมที่ดีงาม ไม่อยากเปิดเผยให้ลูกรู้ เพราะเพียงเพื่อให้ลูกมีความสุข ให้ตั้งใจเรียน พ่อแม่จะทำอาชีพที่ต้องปกปิดซ่อนเร้น หรือผิดกฎหมายก็ต้องยอม ด้วยหวังว่าลูกเติบโตใหญ่ขึ้นแล้วจะสามารถเงยหน้าอ้าปากอยู่ท่ามกลางสังคมคนด้วยกันได้ อาจกล่าวได้ว่ายอมตกนรกเพื่อลูกก็มีอยู่ไม่น้อย โดยลูกหาล่วงรู้ถึงความอกตรมขมกลืนดังที่กล่าวมานี้ไม่ หากลูกตั้งใจเป็นคนขยัน เป็นคนดีก็ดีไปอย่าง พ่อจะบรรเทาความบาปกรรมของพ่อแม่ลงไปได้บ้าง แต่ถ้าลูก

มีพฤติกรรมตรงกันข้าม ก็ยิ่งจะเป็นการซ้ำเติม
เพิ่มบาปเคราะห์ให้พ่อแม่เข้าไปอีก

ฉะนั้นเพื่อความไม่ประมาทในชีวิต แม่ลูก
จะรู้หรือไม่ว่าพ่อแม่เป็นอย่างไร ก็น่าที่ลูก
จะควรดำรงตนอยู่ในทิศทางที่ดี ซึ่งจะเป็นผล
ดีโดยส่วนเดียว อย่างน้อยความเหนื่อยยากที่
พ่อแม่ได้รับอยู่ ก็ยังพอเป็นกำลังใจให้ท่านบุก
ป่าฝ่าฟันต่อไปจนกว่าลูกจะปีกกล้าขาแข็งพอ
ที่จะบินไปสู่โลกกว้างในอนาคต

ผู้ใหญ่ทุกระดับพยายามที่จะช่วยกันคิด ช่วย
กันวางแผนการ เพื่อที่จะให้เยาวชนมีทิศทางที่
ราบรื่น งดงามทั้งสิ้น เพื่อชดเชยความผิดพลาด
ที่ผู้ใหญ่เคยผ่านมาแล้ว จึงหวังว่าจะเป็น
บทเรียนให้เด็กที่จะก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำสังคมต่อไป
จะรอดพ้นจากวงจรเลวร้ายที่เคยเกิดขึ้นนั้น นับ
เป็นคุณงามความดีที่ผู้เกิดก่อนพึงกระทำไว้

ตามหลักพระพุทธศาสนายกย่องผู้ที่เกิดมา
เพื่อทำความดี ตั้งแต่เกิด เรียกว่าดีในเบื้องต้น
และดีในขณะที่ดำรงชีวิตอยู่ เรียกว่าดีใน
ท่ามกลาง และดีจนกระทั่งสิ้นลมหายใจ เรียก
ว่าดีในที่สุด หากใครทำดีทั้งสามระยะนี้ได้
ตลอดรอดฝั่ง ก็น่าที่คนนั้นจะมีความยินดีใน
การได้เกิดมาเป็นคนของตนๆ แล้ว

แม้ว่าในช่วงชีวิตของเราบางครั้งบางคราว
จะต้องพบกับอุปสรรค ความยากลำบากเพียงใด
เราก็ยังได้ใช้สติปัญญา ความรอบคอบ ความ
ศรัทธาในคุณงามความดีเป็นอุปกรรมในการแก้
ปัญหา ย่อมดีกว่าคนประเภทที่เกิดมาเพียงเพื่อ
กอบโกย เสาะหาทุกสิ่งทีตัวเองต้องการอย่างไม่
คำนึงถึงความทุกข์ของคนอื่น มีหน้าซ้ำยัง
เลี่ยมสอนเด็ก เยาวชนให้มีแนวคิดไปในทางเดียวกับ
ตนด้วย เด็กที่มีบุญปัญญาหน่อย ก็จะต้องตก
หลุมพราง ตกเป็นเหยื่อ เครื่องมือรับใช้ผู้ใหญ่
เลวๆ ดังที่มีข่าวว่าผู้ใหญ่ค้าของเถื่อนอาศัยเด็ก
เป็นสะพานส่งถ่ายสินค้า ทั้งที่เป็นสินค้าวัตถุ

และเอาตัวเด็กมาเป็นสินค้าโดยตรงก็มี จน
กระทั่งมีการถกเถียงในวงการนักวิชาการ นัก
สังคมสงเคราะห์ว่าเด็กดีเด็กเลวเพราะเลือดเนื้อ
จิตใจ การอบรม หรือสิ่งแวดล้อม

แท้จริงแล้วทุกอย่างที่กล่าวมานั้นคือส่วนประ
สมที่ทำปฏิกรรมมีฤทธิ์ ส่งผลให้เป็นอุปนิสัยด้วย
กันทั้งสิ้น เพียงแต่ส่วนไหนมากกว่ากัน หรือส่วน
ไหนจะแสดงออกก่อน จะด้วยเหตุปัจจัยบีบคั้น
โอกาสจะเปิดให้ก็ตามที ล้วนเป็นไปได้ทั้งสิ้น

ถึงจะเป็นมาเป็นไปอย่างใดก็ตาม สิ่งที่ต้อง
ช่วยกันก่อนก็คือการอบรมบ่มนิสัยทั้งการกระทำ
การพูดแนะนำควรดำเนินไปพร้อมๆ กัน ผู้ใหญ่
อยากให้เด็กเป็นคนซื่อสัตย์ ผู้ใหญ่ต้องไม่คดโกง
ก่อน อยากให้เด็กเป็นคนสุภาพเรียบร้อย ผู้
ใหญ่ต้องทำนำ อยากให้เด็กมีศีลธรรม ผู้ใหญ่
ต้องเดินหน้า ฯลฯ ลำพังเพียงการส่งเข้าสถาบัน
การศึกษาอย่างเดียว ด้วยหวังให้สถาบันเหล่านี
นั้นรับผิดชอบ โดยลืมนำถึงหน้าที่พ่อแม่ที่
เป็นผู้ให้กำเนิดโดยตรง ย่อมเป็นความหวังที่
ผิดขั้นตอน

สมัยโบราณกาล ปราชญ์เคยบอกกล่าวไว้ว่า
ผู้ใหญ่ที่จะเป็นหลักเป็นฐานสร้างครอบครัว
จะต้องถือศีลก่อนเข้าห้องหอ สืบเนื่องไปจน
กระทั่งการมีเพศสัมพันธ์ยังวางกติกากัน
ให้ละ วันพระให้เว้น ให้สมาทานศีลพรหม
จรรย์แม้คู่สามีภรรยาแท้ๆ เพื่อว่าบุตรที่จะ
เกิดต่อมาจะได้เป็นคนดี มีศีลธรรม จะกล่าว
ไปโยถึงยามคลอด การเลี้ยงดูจนกว่าจะเติบโต
เป็นผู้ใหญ่สืบวงศ์ตระกูลต่อไปจากตน การมอบ
กิจการ ทรัพย์สินสมบัติให้ครอบครอง ก็ต้องมีการ
ทดสอบความดีงามก่อน หาใช่เพียงแต่ว่าเป็น
บุตรธิดาแล้วจะมีสิทธิเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ยามทนายทนายในวงศ์ตระกูลใดไป
กระทำความผิดที่ร้ายแรง โดยเฉพาะผิดกฎหมาย
ก็มักจะถูกตัดออกจากวงศ์ตระกูล เพราะผู้ใหญ่

ให้ความสำคัญกับการรักษาความดี มากกว่ารักษาหน้าตา เพราะหน้าตานั้นคนยุคก่อนนั้นถือว่าจะเกิดภายหลังความดี หากไม่มีความดี หน้าตาจะมีมาแต่ไหน ผู้เกิดทีหลังจึงต้องเจริญรอยตามในทิศทางที่บรรพบุรุษกำหนดไว้แบบนี้

หากช่วยกันหยิบยกเรื่องอารยธรรมทำนองนี้ขึ้นมาขัดสีฉวีวรรณกันใหม่ พร้อมเพรียงกันดำเนินชีวิตดั่งที่เล่ามานี้ เชื่อแน่ว่าสังคมเมืองไทยจะอยู่เย็นเป็นสุข เป็นปีหมูร่ำรวย หมูเบิกบาน หมูกล้าหาญ แม้เรื่องที่ถูกกล่าวมานี้จะไม่ใช่เรื่องใครจะอาจด่วนตอบรับว่าเรื่องหมูๆ ก็ตาม ผู้มีวาสนาบารมีที่เกิดมาเพื่อชักชวนให้คนทำความดี ก็คงจะกล้าเป็นผู้นำในการดำรงชีวิตเช่นนี้

บทความนี้มอบเป็นข้อคิดวันเด็ก ๑๓ ม.ค. ๒๕๕๐ แต่คนไทยทุกวัย เพราะพระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

อันว่าเด็กนั้นไซ้จำเพาะเจาะจงนับจากอายุวัน เดือน ปีที่ล่วงผ่าน แต่ทรงหมายถึงจิตวิญญาณอันธรรมอบรมแล้วหรือไม่เป็นสำคัญผู้ใดสนใจธรรมะ (กุศลธรรม) และทำกรรมดี (กุศลกรรม) ผู้นั้นแหละคือผู้ที่มีวุฒิภาวะผู้ใหญ่

คนต้องใหญ่ด้วยกรรมดี ทำกรรมดีให้ใหญ่ๆ เพื่อกระจาย แจกจ่ายกรรมดีๆ นั้นๆ ไปสู่คนส่วนใหญ่ให้ได้มากที่สุด วิธีนี้เป็นหนทางเดียวที่จะช่วยคลี่คลายสถานการณ์อันเลวร้ายต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาแล้ว ทั้งช่วยป้องกันไม่ให้ความเลวร้ายนั้นเกิดขึ้นอีก

หากใครซาบซึ้งในปีหมูทอง ร่วมใจช่วยกันฉลองให้เป็นปีหมูทองที่แท้จริงด้วยการหยุดบริโภคหมูทุกชนิดก็ยิ่งจะเป็นมหากุศลกรรมเพื่อบรรดาหมูทั้งหลายจะได้ลดจำนวนความเป็นหมูอย่างลงบ้างย่อมดียิ่ง ๕

คำสอง คำสองคำ

คลองคือลำน้ำที่
บางแห่งคนก็พา
คลองคดลดเลี้ยวหา
นอกจาก “คลองธรรม” ไชรั นอกล้นไปมี

แม่น้ำอัมวาริมิต์ไหน
เปรียบเหมือนใจคนหนอ “ไม่พอ”
นี่“นัตถิ ตัณหา สมา นที”
เป็นคำที่พระสอนนิกรชน

ทะเลลึกเพียงไหน
ความลึกน้ำใจคน
ลำคลองและแม่น้ำ
ทะเลนั้นควรพึง

คนยังได้พอรู้ผล
ช่างยากแท้จะหยั่งถึง
คุณค่าล้ำควรคำนึง
ระวังภัยให้จงดี

► บุญรอด ปาณปณัง

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา
นักเรียนผ้าถุงไทย
● อ้นติมะ

● นักเรียนสัมมาสิกขาร่วมรับผิดชอบงานล้างภาชนะ ในงานพุทธาภิเษกฯ ที่ศาลอโศก

ตอน

เราคือผู้ลิขิตกรรม

● ต่อจากฉบับ ๑๙๙

ยายชอบไปวัดทำบุญตักบาตร ฉันก็ชอบตามยายไปวัดเสมอ ไม่ว่าจะเป็นงานทางศาสนาอะไรก็ตามที่ทางหมู่บ้านจัด ยายจะไม่พลาดเลยสักครั้ง

ตอนเย็นหลังจากทำงานเสร็จแล้ว ยายจะเล่านิทานให้ฟังทุกวัน ในบ้านมีเพียงตะเกียงน้ำมันกับวิทยุ ๑ เครื่อง ดังนั้นกิจกรรมตอนเย็นจึงไม่มีอะไรน่าสนใจเท่านิทานของยายอีกแล้ว ยายชอบเล่านิทานชาดก แต่ละเรื่องก็จะกล่าวถึงพระศรีอาริยมะตไตรยและพระพุทธเจ้า จนฉันอดแปลกใจไม่ได้ว่า ทำไมยายมีนิทานเยอะจัง

แม้ว่ายายจะเรียนแค่ ป.๔ แต่ความสามารถในการฟังตนเองของยายดีมากทีเดียว อาจจะได้ดีกว่าดีดอกร์ที่ฆ่าตัวตาย ยายไม่เคยปลุกฝังสิ่งไม่ดีแม้แต่ชนิดเดียว ทุกคำสอนจะมีแต่คำพูดอิงศาสนาทั้งนั้น

ชีวิตนักเรียน จากอนุบาลถึง ป.๒ นับว่าเป็นช่วงที่รุ่งเรืองอำนาจ (เล็กๆ น้อยๆ) ที่สุด การเลือกหัวหน้าห้องฉันมักจะได้รับเลือกแทบทุกปี ไม่แปลกเลยว่า อำนาจทำให้คนติดมันขนาดไหน เพราะขนาดยังเด็กอยู่แท้ๆ ก็ยังอดหลงระเริงกับอำนาจไม่ได้ ตอนนั้นทำดีเขาไปทั่ว แถมทำตัวเป็นหัวหน้าแก๊งอีกต่างหาก

ด้วยเหตุที่ยายมีลูกถึง ๑๐ คน ดังนั้นลูกคนสุดท้ายของยาย หรือน้ำของฉันจึงมีวัยไล่เลี่ยกัน น้ำชายคนเล็กมีนิสัยขี้ใจร้อน เอาแต่ใจ เอะอะอะไรก็ทุบตีข้าวของ ถ้าฉันอยู่ด้วย ก็มักจะพาลมาตบตีฉันไปด้วย การได้อยู่ร่วมชายคาเดียวกันก็ตีไปอย่าง อย่างน้อยก็ฝึกให้ฉัน “ยอม” เป็น และทนมือทนเท้าด้วย

ในบ้านมีผู้หญิงเพียง ๒ คน คือฉันกับยาย ชีวิตของฉันจึงต้องปรับให้เข้ากับผู้ชาย เพื่อว่าจะ

ได้มีเพื่อนเล่น แต่จริงๆ แล้วก็ไม่ได้ร่วมเล่นอย่าง สันติเท่าไรหรอก เพราะเขาชอบแกล้ง ในตอน นั้นฉันอยากจะเป็นผู้ชายมากๆ เพราะรู้สึกว่าการเป็นผู้หญิงนั้น ทำอะไรก็ลำบากไปหมด อยู่ได้ ๒ ปี ก็เกิดปัญหาขึ้นอีกครั้ง สาเหตุมาจากสิ่งเดียวกับที่ทำให้ฉันต้องย้ายมาอีสานนั่นก็คือ“เหล้า”

ถ้าให้จัดลำดับคอเหล้าประจำหมู่บ้านละก็ คุณตาน่าจะติดอันดับหนึ่งในสิบ ถ้าเมาแล้วไม่ อาระวาดก็คงไม่เกิดปัญหาอะไร แต่พอเหล้าเข้า ปากที่ไรเป็นเรื่องทุกที

หลายต่อหลายครั้ง ที่ย้ายกับฉันต้องเดิน ตามหาคาทั่วทั้งหมู่บ้านเพราะกลัวว่าตาจะถูก พวกวัยรุ่นซ้อมเอา (เมาแล้วควบคุมวใจไม่ได้)

แต่ฉันไม่เคยคิดว่าตาเป็นคนไม่ดีเลย เพราะ ตาเป็นกำลังหลักสำคัญของครอบครัว ถ้าใครมา พบตอนที่ตาไม่ได้เตะเหล้า ก็จะทำให้ตาเป็นคน ขยันและเข้มแข็งสุดยอดจริงๆ

เพราะตาค็มเหล้าบ่อย ยายจึงตัดสินใจ เด็ดขาดและแน่วแน่ว่า ต้องย้ายบ้าน

ฉันต้องย้ายบ้านใหม่อีกครั้ง คราวนี้ต้องมา อยู่กับป้าซึ่งเป็นลูกคนที่ ๒ ของยาย ป้ามีลูกอยู่ แล้ว ๒ คน คือพี่โต้งกับพี่ต้อม และการที่ฉันก้าว เข้าไปในชีวิตพวกเขา ย่อมก่อให้เกิดความรู้สึก บางอย่างต่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งแน่นอน แม้ว่ายาย กับตาจะย้ายบ้านมาแล้ว แต่เราก็ไม่มีอำนาจ วิเศษพอที่จะยกที่ดินมาได้ ดังนั้น ตากับยาย จึงต้องกลับไปทำนาในฤดูฝน แล้วค่อยกลับมาอยู่ กับฉันตอนฤดูร้อน ความรู้สึกที่มีต่อบ้านใหม่ช่าง อึดอัดลึ้นดี

แม้จะเป็นบ้านของป้าแท้ๆ ก็เถอะ เราก็ไม่ สามารถที่จะลืมได้ว่าเราคือผู้มาขออาศัยเท่านั้น

ฉันต้องทำงานมากขึ้นเป็น ๒ เท่าเพื่อ ช่วยลดภาระของป้าและพี่ต้อมลงบ้าง ไม่ว่าจะ กรอกน้ำเข้าตู้เย็น ล้าง กวาดบ้าน ต้องทำหมด ไม่มีใครบอก แต่ฉันตั้งใจทำเองตามสุภาษิตที่ว่า “อยู่บ้านท่านอย่านิ่งดูตาย ปั่นวัวปั่นควายให้ ลูกท่านเล่น”

อยู่กับป้าต้องประหยัด รู้จักอดออมเก็บหอม รอมริบ ฉันได้เงินไปโรงเรียนเพียงวันละ ๑ บาท ถ้าหากรู้ล่วงหน้าว่าจะมีการเดินทางไปแข่งกีฬาที่ โรงเรียนอื่นที่ไร ฉันจะงดค่าขนมตั้งแต่เนิ่นๆ เพื่อ ที่จะสะสมเงินไว้เป็นค่าเดินทาง อย่างมากสุดคง จะเป็น ๑๐ บาท

โดยพื้นฐานที่เป็นคนค่อนข้างสมองดี จึง ทำให้ฉันเรียนรู้อะไรต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะวิถีชีวิตของชาวชนบท เมื่อใดที่ไปป่า เมื่อนั้นจะต้องมีอาหารเย็นติดไม้ติดมือกลับมา เสมอๆ จนชาวบ้านมักจะพูดจาเย้าแหย่ว่า “ขยัน อย่างนี้ น่าจะมาเป็นลูกสะใภ้บ้านนะ” เฮ้อ! ลังคม อีสานก็เป็นอย่างนี้แหละ เป็นกันเอง มีน้ำใจ มี มนุษย์สัมพันธ์กัน และเป็นสายศรัทธาด้วย แต่ ชอบแซวแรงๆ ไปหน่อย (ด้วยความเอ็นดู)

หลายต่อหลายครั้ง ป้าบอกว่าฉันทำงาน เหมือนผู้ใหญ่ เพราะปรกติเด็กๆ ในหมู่บ้านจะไม่ ค่อยช่วยพ่อแม่ทำนา หรือถ้าช่วยก็จะช่วยตาม อັตภาพของเด็ก ผิดกับฉันที่จะเริ่มและเลิกงาน พร้อมผู้ใหญ่เสมอ โดยไม่ปริปากบ่นว่าเหนื่อย ลักครั้ง บางครั้งก็เป็นลมในขณะเกี่ยวข้าว แต่ ไม่มีใครเห็น เพราะตอปางสูงท่วมตัว ขนาดป้า ก็ยังฟังจะมารู้เอาตอนหลังๆ นี้เอง

สิบสองปีเต็มๆ กับชีวิตเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง หลายครั้งที่รู้สึกน้อยใจในชีวิต แต่สุดท้ายก็ต้อง ยอมรับว่า หากไม่มีวิกฤตก็คงไม่มีโอกาสที่จะ ผักฝนและเรียนรู้อะไร ฉันคิดว่าตัวเองเข้มแข็งขึ้นและ รู้จักอะไรที่เกี่ยวกับชีวิตมากขึ้นหลายสิ่งหลายอย่าง รวมทั้งหลายๆ คนที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ล้วนแล้ว แต่มีส่วนร่วมในการหล่อหลอมและฝึกฝนฉันมา โดยตลอด

ขอขอบคุณสภาพสังคมและแรงบีบแแห่งวิบาก กรรมที่ทำให้ฉันมีประสบการณ์ที่หลายคนอาจ ไม่เคยพานพบ

นอกจากยายแล้วไม่มีใครสอนให้รู้จักคิด ๕ ไม่เคยมีใครปลุกฝังให้เป็นโสัดไม่มีใครกล่าวถึงบาป บุญคุณโทษให้ฉันฟัง ไม่มีใครหาหนังสือดีๆ มาให้

อ่าน จะมีก็แต่คำสอนที่ว่า ทำอย่างไรจึงจะได้เงินมาใช้เยอะๆ ก็เท่านั้นเอง แต่สุดท้าย ฉันก็ต้องเป็นฉัน ทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับเราเท่านั้น แม้ไม่ได้มีองค์ประกอบเลิศหรูครบพร้อม แต่เราก็สามารถที่จะเลือกในสิ่งที่คิดว่าเหมาะสมและดีได้

ฉันเลือกที่จะเดินมุ่งหน้าสู่ดินแดน “อโศก” เพียงเพราะคำพูดไม่กี่คำของน้าว่า **“อโศกเป็นที่ของคนถือศีล ๕ กินมังสวิรัต และปฏิบัติธรรม”**

เท่านี้ก็เกินพอแล้วในการตัดสินใจ ฉันไม่สามารถตัดเกรดให้ตัวเองได้ว่าตั้งใจมาอโศกมากเท่าไร รู้แต่เพียงว่าไม่มีความลังเลใจแม้แต่บ่อยในการมาสมัครเป็น**นักเรียนสัมมาสิกขา**ของชาวอโศก

ฉันไม่ทราบหรอกว่า อนาคตข้างหน้าจะเป็นเช่นไร แต่ตอนนี้ฉันยังตั้งใจที่จะพัฒนาตัวเองอยู่ตลอด ก็น่าจะบ่งชี้แนวทางเบื้องหน้าได้บ้างแล้วละ...

ตอน

ฉันมาเพื่อหาความหมาย

ระยะทางจากบ้านถึงราชธานีอโศกไม่ไกลกันมากนัก แต่ระยะทางของโลกที่ฉันเคยอยู่กลับดูห่างไกลกันนักกับโลกใบใหม่แห่งนี้

เมื่อมาอยู่ที่นี้ไม่ยากอะไรนักในการปรับตัว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกินอาหารมังสวิรัต การถือศีลห้า ถอดรองเท้า ฉันทำได้โดยไม่ลำบากกายหรือแม้แต่ใจก็ไม่มี แม้แต่กฎระเบียบของโรงเรียน ฉันก็ปฏิบัติตามได้โดยไม่รู้สึกรัดอึดขัดเคือง ไม่รู้สึกว่าจะต้องอยู่ในกรอบแต่อย่างใด กลับรู้สึกว่าเป็นอิสระมากกว่าอยู่โรงเรียนข้างนอกเสียอีก

ฉันยังจำได้ วันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๐ เป็นวันที่ฉันมาเข้าโรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีอโศก รุ่นนี้มีแค่ ๑๒ คน เป็นผู้ชาย ๑๐ คน เป็นผู้หญิง ๒ คน คืออ้อย และตัวฉันเอง พวกเราเป็นรุ่นที่ ๒ มีชื่อรุ่นว่า **“ข้อยแน่นใน”** ส่วนรุ่นที่ ๑ มี ๖ คน เมื่อรวมกันจึงมีสมาชิก ๑๘ คน และตั้งชื่อใหม่ว่า **“สิบแปดอรหันต์”**

คงเป็นปรกติของรุ่นบุกเบิกที่ทำอะไรหลายๆ อย่างได้มากกว่าโรงเรียนสัมมาสิกขาที่พุทธสถานอื่นซึ่งตั้งมาก่อน เพราะการจัดวางกฎระเบียบยังไม่ลงตัวและมักเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ จนฉันรู้สึก

เวียนหัว แต่ถึงแม้วิธีการยังไม่ลงตัวก็ตาม เรายังมีแนวทางการปฏิบัติของโรงเรียนที่ที่เป็นต้นแบบให้อยู่

ฉันพยายาม**สำรวมสังวรศีล ๕** ให้ได้มากที่สุดตามประสาเด็ก ม.๑ นำแปลกที่ฉันมีทุนในศีลข้อ ๑ มาพอสมควร “ฉันไม่ชอบฆ่าสัตว์” ดังนั้นเมื่อเข้ามาอยู่ในสังคมอโศก จึงไม่ค่อยผิดศีลข้อนี้โดยเจตนาเลยสักครั้ง ส่วนศีลข้ออื่นก็พยายามสำรวมสังวรให้ได้มากที่สุด ฉันชอบสถานที่แห่งนี้นับแต่เริ่มแรกที่ก้าวเข้ามา พบป้าย **“ที่นี่มีแต่เพื่อน”** พอเข้าเขตชุมชนผู้คนก็จะต้อนรับขับสู้ย่างดี นำแปลกมาก ที่คนในภาคต่างๆ มาอาศัยอยู่รวมกันเป็นหมู่ เพื่อลดละ ปฏิบัติธรรม ทั้งๆ ที่บางคนออกจะร่ำรวย มียศถาบรรดาศักดิ์ แต่สุดท้ายก็ทิ้งสิ่งเหล่านั้นเพื่อจะมาเอาสิ่งนี้ ตอนนั้นฉันได้แต่สงสัยหากมิได้ใครจะรู้ ถ้าหากเป็นตอนนี้ละก็จะขอตอบให้ตัวเองได้เข้าใจเลยว่า ตัวลาม ยศ สรรเสริญ มันเป็นเพียงภาพมายาหลอกตา หลอกใจให้คล้อยตามว่าสิ่งนี้แหละคือ **“ความสุข”** แต่แท้จริงกลับเป็นตรงกันข้าม

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

เมืองไทยมีเรื่องตลกมุกๆ หลายเรื่อง
6 เมื่อเธอได้เป็นนางงามสวยเป็นที่หนึ่ง เธอก็จะ
บอกประชาชนว่า “รักเด็ก”

ประกาศเป็นเมืองพุทธ แต่กินเหล้ากันแทบ
ทุกตารางนิ้ว

มีผู้เชี่ยวชาญความดีเยอะเยอะ แต่พอจะพูด
ถึงความดีว่าควรมีอะไรบ้าง

ประชุมทั้งวันยังหาคำตอบไม่เจอ!

“มันยากนะครับ...มันไม่ใช่พูดกันง่ายๆ”

เครื่องมือตรวจต้นทุนความดี (ด้วยตัวเอง)

เมื่อความดีไม่ยอมเปิดเผย เพราะไม่รู้หรือ
เพราะไม่กล้าก็ตาม

ความดีจึงต้องมุดอยู่ในรูต่อไป

เราบ่นมานาน ทำไมสังคมตกต่ำ สังคมเลว

คำตอบก็คือ สิ่งดีๆ ได้แต่**เชยชวน** แต่สิ่ง
ร้ายๆ มันเอาแต่**ช่วย**

พอเรื่องไม่ดี จะห้ามจะหยุดก็ไม่กล้า เป็นสิทธิ
เป็นเสรีภาพของเธอ

อย่าว่าแต่ระดับปัจเจก แม้ระดับประเทศ
ต่างชาติเขาก็ขูมา

....เป็นเสรีภาพทางการค้า

เมื่อธุรกิจครองโลก ลัทธิกั๊กชาติจึงกร่อนจางลง
ถูกกัดเซาะ

อ้างเหตุผลสารพัด แม้จะทำร้ายทำลายสังคมก็
ต้องปล่อยเขาไป

หมองตายเพราะงู ประชาธิปไตยก็อาจตาย
ประชาธิปไตยจำ

ระบบการเมืองการเลือกตั้ง ที่ไปลอกแบบ
เขามา เป็นกับดักหรือไม่

เดินทางไกลมาก จึงอาจกลายพันธุ์!

กับข้าวเปลี่ยนเป็นกับดัก!

ประชา-ธิบ-ไป-ตาย!

วันนี้ได้เครื่องพัฒนาคุณธรรมมา ๑ ชิ้น เขา
เรียกแบบสำรวจความดีเบื้องต้น (ด้วยตนเอง)

**ความจริงก็คือ การตรวจต้นทุนความดีของ
ตัวเรา**

กรอกเสร็จ ก็คงจะพอเห็นภาพความเป็น
คนดีของเราได้พอสมควร

ใครอยากรู้ เตรียมปากกาลูยได้เลย

แบบสำรวจความดีเบื้องต้น ด้วยตนเอง (ฉบับทดลอง)

กรุณาขีดเครื่องหมาย “x” ลงข้อที่ท่านเห็นควร (ท่านไม่จำเป็นต้องเติมทุกหมวด)

หมวดที่ ๑ แต่ก่อนบวชพร่อง เดียวนี้แก้ไขแล้ว

หมวดที่ ๒ เศรษฐกิจพอเพียง-เศรษฐกิจพึ่งตน

- เข้าตลาดซื้อของน้อยลง ทำบัญชีรายรับรายจ่าย มีการลดละอบายมุข ขุดบ่อน้ำไว้ทำเกษตร ปลูกผักกินเอง
 ทำปุ๋ยอินทรีย์ใช้เอง ไม่ใช้ปุ๋ยเคมีเลย ไม่ใช้ยาฆ่าแมลง ไม่ดูทีวีเกมโชว์ ดูทีวีเฉพาะข่าว
 ที่บ้านไม่มีทีวี เลี้ยงสัตว์กินเองเช่น..... พยายามพึ่งตนเองเช่น..... อื่นๆ มีอะไรอีก.....

หมวดที่ ๓ ประโยชน์ต่อสังคม

- ช่วยเหลืองานของเพื่อนบ้านเป็นประจำ ช่วยเหลืองานของหมู่บ้านสม่ำเสมอ ประชุมทุกครั้งที่ทางการเรียกประชุม
 บริจาคร่างกายช่วยส่วนรวมเสมอ บริจาคทรัพย์หรือสิ่งของช่วยส่วนรวมเสมอ มีจิตใจชอบรับใช้ชอบบริการผู้อื่น
 อื่นๆ มีอะไรอีก.....

หมวดที่ ๔ ประโยชน์ต่อศาสนา

- สืบบาตรทุกวัน ไปวัดทุกวันพระ ถือนศีล ๕ ทุกวัน ถือนศีล ๘ ทุกวัน พาลูกหลานเข้าวัดเป็นประจำ
 สวดมนต์ประจำ พระมีพฤติกรรมไม่ดี จะต้องรายงานผู้ใหญ่บ้าน ไม่ถวายหมากพลู บุหรี่ ยาสูบกำลังแก่พระภิกษุ
 ปฏิบัติบูชาอะไรบ้าง..... อื่นๆ มีอะไรอีก.....

หมวดที่ ๕ ประโยชน์ต่อครอบครัว

- ขยันทำมาหากิน ใช้จ่ายอย่างประหยัด ช่วยงานบ้านเป็นประจำ ไม่เป็นคนขี้บ่น ไม่ตีเมียสาธยาย
 หลีกเลี้ยงการทะเลาะวิวาท ไม่ตีลูกด้วยอารมณ์โกรธ ไม่บดขยี้ภรรยา-สาม ตื่นเช้าเวลา.....
 หลีกเลี้ยงการแสดงอารมณ์โกรธต่อสมาชิกในบ้าน เก็บเงินใส่ออมสินได้ทุกวัน ไม่เล่นการพนันแม้หยวนบนดิน-ใต้ดิน

คนในบ้านยอมรับว่าเราเป็น

- พ่อบ้าน แม่บ้าน ลูก...ที่ดีที่บ้าน
 เมื่อมีเรื่องทะเลาะกัน เราจะเป็นผู้จ้อก่อน ทุกครั้งที่เราอยู่บ้าน ทุกคนก็มีความสุข อื่นๆ มีอะไรอีก.....

หมวดที่ ๖ หมวดกตัญญู

๖.๑ สำหรับลูกวัยรุ่น

- ตั้งใจเล่าเรียน ขยันช่วยงานบ้าน ไม่เกรง ไม่ได้เลี้ยงพ่อแม่ ไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า
 ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย เหลือเงินค่าขนมทุกวัน มีมอเตอร์ไซด์ไม่ขี่หวาดเสียว พ่อแม่เยาะปากให้ทำอะไรไม่เคยรีรอ
 อื่นๆ เพิ่มเติม..... มีแฟนแล้ว

๖.๒ สำหรับลูกที่โตทำงานแล้ว

- กลับมาเยี่ยมบ้านเสมอ ส่งเงินให้พ่อแม่ทุกเดือน เลี้ยงดูพ่อแม่ที่บ้านของเรา ไม่มีพฤติกรรมชอบดูคำท่าน
 ไม่มีพฤติกรรมชอบโต้เถียงท่าน พ่อแม่ตายตาหลับเมื่อคิดถึงเรา พาลูกหลานไปเยี่ยมท่านเสมอ (กรณีไม่ได้อยู่ด้วยกัน)
 อื่นๆ เพิ่มเติม.....

หมวดที่ ๗ หมวดสุภาพ

- ไม่สูบบุหรี่-ดื่มเหล้า ไม่เที่ยวกลางคืน ไม่นอนดึก กินมังสวิวัติทุกวัน ชอบทำบุญ-ทำทาน
 อารมณ์ดีเสมอ ไม่ชอบนินทาใคร เป็นคนยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แม้มันจะเป็นอาหารของเรา
 อื่นๆ มีอะไรอีกที่อยากบอกหรือตกหล่น.....

หมวดที่ ๘ หมวดความดีทั่วไป

ท่านมีความดีมากๆ ในเรื่องต่อไปนี้ (หรือเป็นที่ยอมรับในชุมชน)

- สะอาด ขยัน ประหยัด ซื่อสัตย์ เสียสละ กตัญญู อดทน มีวินัย
 อื่นๆ มีอะไรอีกที่ตกหล่น

หมวดที่ ๙ ท่านคิดว่าตัวท่านมีคุณธรรม มีความดีอะไรบ้างที่น่าภาคภูมิใจ

.....
.....
.....

บ้านเมืองต้องมีผู้นำใครๆ ก็รู้ดี แต่ที่สำคัญคือ เมืองเราจะรุ่งโรจน์หรือเสื่อมทราม มันขึ้นอยู่กับผู้นำคุณภาพคุณธรรมเป็นตัวแปรใหญ่

อย่างประชาธิปไตยไทยๆ เกิดมา ๗๕ ปีแล้ว ยังไม่ยอมก้าวไปถึงไหนดังฝัน มันเพราะอะไร... เช่น แม่บทกฎหมายสูงสุดคือรัฐธรรมนูญ ไม่ยกย่องตัวสักที ใช้ไม่ทันไรก็ต้องฉีกทิ้งเป็นว่าเล่น ถึงจะร่างให้วิเศษยังไง คงไม่มีวันสมบูรณ์แบบได้ง่าย ในเมื่อมันอยู่ที่คนใช้มีคุณภาพแค่ไหนมากกว่า

ดังที่มีคำกล่าวว่า ประชาชนเป็นแบบไหน ประชาธิปไตยก็เป็นแบบนั้น

แม้ว่าเราจำเป็นต้องร่างรัฐธรรมนูญ ให้เป็นกรอบหลักยึดถือ เพื่อประโยชน์สุขของมหาชน เป็นสำคัญมากที่สุด ถึงอย่างไร ก็ไม่ยอมยกให้หลงประเด็น เช่น มั่วมั่งมยะงาหารละเลียดกับกตึกาตัวหนังสือ จนมองข้ามตัวคนไปเสียฉิบ

โดยเฉพาะตัวคนผู้มีอำนาจถือกตึกาบังคับใช้ **นี่แหละตัวดีนัก**

โคลกกรรมหนึ่งของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์... **สังคมเลว เพราะคนดีท้อแท้**

ประหลาดไหม แทนที่จะกล่าวโทษคนเลวทรามสามัญเป็นต้นเหตุใหญ่ ท่านกลับกล่าวโทษคนดี? อย่างเราๆ ท่านๆ นี่แหละ

คิดให้ลึก น่าจะตรงเป้าหมายเพื่อการแก้ไข เพราะจะไปมั่วคอยให้คนสารเลวสำนึกดี กลับตัวเสียใหม่ อาจต้องรอหลายชาติสำหรับหลายๆ คน บ้านเมืองคงล่มจมก่อนแล้ว

ทางออกจึงจำเป็นต้องลุ้นคนดีให้ขึ้นมามีอำนาจ พร้อมสกัดพวกชั่วชาติอโยให้มีฤทธิ์เดช คนดีที่เสียสละแท้ๆ ทั้งกล้าหาญเพียงพอด้วย ถึงจะเหมาะเพื่อรับใช้งานการเมืองได้ดี

รัฐธรรมนูญซึ่งกำลังร่างอยู่ขณะนี้ เมื่อตระหนักชัดถึงปัญหาภารกิจการเมือง กระทั่งประชาธิปไตยทุนนิยมสามัญเป็นบทเรียนไม่เคยมีในประวัติศาสตร์บรรดา ส.ส.ร. น่าจะต้องหาช่องทางเอื้ออวยคนดี พึงเข้าสู่อำนาจการเมืองโดยง่ายเต็มที่ได้อย่างไรบ้าง...ไม่เช่นนั้น ชินปล่อยให้พวกเลื้อลิ่งห้กระทั่งแรด เข้ามาทำการเมืองน้ำเน่าดังที่เป็นมาตลอดซ้ำซากอีก ปฏิวัติ ๑๙ ก้นยากก็เสียเวลาเปล่า ต่อไปใครจะเอาด้วยนะ

ชนส่วนน้อยผู้นำความชอบธรรม เป็นตัวสำคัญกว่าเพื่อน...

● วิมุตตินันทะ

กติกาก็ต้องคิดกันห้ววม เป้าใหญ่เพื่อความคุ้มครอง
ผู้ใช้อำนาจรัฐซึ่งเป็นชนส่วนน้อย แต่เป็นต้นตอ
ปัญหายิ่งใหญ่เมื่อทำวิปริตผิดคลองธรรม

อะไรๆ อยู่ที่บนส่วนน้อย

เรามักจะได้ยินประชาธิปไตยเป็นเรื่องของชน
ส่วนใหญ่ อะไรๆ ต้องแล้วแต่เสียงข้างมาก หลัก
กว้างๆ เป็นอย่างนี้คงไม่น่าสงสัย

จากเหตุวิกฤติการเมืองที่ผ่านมา รัฐบาล
ทักษิณมีปัญหาโกงชาติโดยไทยรักไทยเป็น
พลพรรคพายเรือให้โจรนั่ง ในขณะที่ชนส่วนใหญ่
ไม่รู้ทันทักษิณโคตรโกง สถานการณ์ค่อยเปลี่ยนไป
เมื่อเกิดปรากฏการณ์เมืองไทยรายลับดาหส์สัญจร
กระทั่งกลายเป็นคณะพันธมิตรกู้ชาติ คลื่น
มหาชนประท้วงนับหมื่นแสนเป็นแรมเดือนตั้งครึ่ง
ก่อนปี โดยสันติ อหิงสา อโหสิ ทำให้
ประชาธิปไตยเบ่งบาน สง่างามไม่มีใดเหมือน

อย่างไรก็ตาม เมื่อวิกฤติการเมืองถึงทางตัน
จนหมดปัญญาที่จะขับไล่รัฐบาลอันขาดความ
ชอบธรรมให้พ้นไปได้ ปฏิวัติ ๑๙ กันยายน กลายเป็น
ทางออกที่จำเป็นและงดงามพร้อมเสียงขาน
รับของมหาชนส่วนใหญ่อย่างไม่เคยมีมาก่อน

เลยอยากลำดับให้เห็นว่า ปัญหาเกิดจากชน
ส่วนน้อย ตั้งแต่เผด็จการทักษิณพร้อมพรรค
ไทยรักไทย มีพวกรับใช้เช่น กกต.และองค์กรอิสระ
ช่วยเป็นมือไม้เปิดไฟเขียวให้สะดวกโกงกิน

ขณะเดียวกัน สถานการณ์ค่อยๆ ดีขึ้น เมื่อ
เกิดชนส่วนน้อยลุกขึ้นต่อสู้ขอความชอบธรรม
นับตั้งแต่สนธิ ลิ้มทองกุล จนถึงพลเอกสนธิ
บุญยรัตกลิน ระหว่างนั้นก็มีการพันธมิตรฯ มี
ตุลาการศาล คณะอาจารย์ ทนาย แพทย์ ปัญญา
ชนทุกวงการ กลุ่มชาวไร่ชาวนากรรมกร รวม
พลังช่วยกันคลี่คลาย

ยิ่งหลัง ๑๙ กันยายน มี คมช. และรัฐบาล
สุรยุทธ์เข้ามาสะสางบ้านเมือง ได้องค์กรอิสระ
ชุดใหม่มากมาย เช่น คตส. ปปช. กกต. สนช. และ
ส.ส.ร. เป็นต้น ขึ้นมาฟื้นฟูประชาธิปไตยมิติใหม่

ข้าราชการโดนไล่ออกบ้าง ผลงานชนส่วนน้อย
กลุ่มผู้นำเหล่านี้ ต่างช่วยให้สถานการณ์ค่อยๆ ดีขึ้น

กรณีล่าสุด เพียงเปลี่ยนตัวผู้บัญชาการตำรวจ
แห่งชาติ เป็นพล.ต.อ.เสรีพิศุทธ์ เตมียาเวส
ปัญหาตำรวจที่น่าเบื่อเริ่มดีขึ้นทันตาเห็น มีการ
ไล่ออกทันที นายตำรวจที่ใช้อำนาจเถื่อนพา
อันธพาลทำร้ายคนประท้วงทักษิณโดยสันติ

ทั้งหมดที่ไล่เรียงเหตุการณ์ให้ดู จะเห็นชัดว่า
บ้านเมืองเดือดร้อนขนานใหญ่ ต้นตอจากคณะ
ผู้ปกครองเพียงหยิบมือเข้ามาถืออำนาจฉลาด
แกมโกง โดยทำลายประชาธิปไตยให้เหลือเพียง
สิทธิ์ลงคะแนนไม่กี่นาที ระบอบทักษิณใช้ประชา
นิยามเป็นเหยื่อถูกปล่อยตกปลากระพงจนสำเร็จผลได้
รากหญ้าเป็นพวกมากลากไปตามใจผู้เผด็จการ

เสร็จแล้ว ด้วยอำนาจสงส์น้ำใจน้ำแรงเสียสละ
ของปัญญาชนคนส่วนน้อย จุดประกายการต่อสู้
ใช้ความจริงให้คนรู้ทัน เมืองไทยมาถึงวันนี้ เป็น
ฝีมือของชนส่วนน้อยกล้าหาญเสี่ยงภัยเพื่อทำ
ประโยชน์แผ่นดิน ในที่สุดชนส่วนใหญ่สาธุ
ถ้วนหน้า เหลือแต่่นักวิชาเกินเจ้าที่รัฐหรือพวกไม่รู้
จริงเท่านั้นยังไม่ยอมรับ คมช.กับประชาธิปไตยแบบ
ไทยๆ ซึ่งก้าวหน้าขึ้นมาถึงขนาดนี้ดีกว่าเก่าตั้ง
เท่าไรแล้ว

รัฐบาลทักษิณในอดีต แอบอ้างตลอดว่า เป็น
รัฐบาลโดยชอบธรรมเต็มๆ ตามกฎหมาย เพราะ
ผ่านเลือกตั้ง แต่การเลือกตั้งที่เห็นๆ และผ่านๆ
ล้วนฉ้อฉลโกงด้วยประชานิยม และซื้อเสียง
ข้ออ้าง ๑๙ ล้านเสียง กลายเป็นหมาเอาประชา
รากหญ้าเสียงส่วนใหญ่เป็นเหยื่อ ร้องรับความ
ชอบธรรมของตนเอง

ระบอบทักษิณชี้ให้เห็นว่า ลำพังความชอบ
ธรรมตามกฎหมายโดยไม่คำนึงความชอบธรรม
ตามจริงนั้น มันใช้ได้ทีไหนกัน รัฐบาลไร้คุณธรรม
สังคมใดเขาจะยอมเป็นทาสให้ปกครอง

ดังนั้น แม้จะเชื่อถือกันว่า ประชาธิปไตยนั้น
เป็นของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน
ครั้นเจาะลึกลงไป การใช้อำนาจของปวงชน

ประชาชนมอบผ่านตัวแทนการเลือกตั้งให้ขึ้นไป เป็นชนผู้นำปกครอง แน่แน่นอนว่า ผู้นำทั้งหลาย ล้วนเป็นชนกลุ่มน้อยทั้งสิ้น

ข้อเท็จจริงอันปฏิเสธไม่ได้ก็คือ ในสังคม ย่อมมีคนฉลาดโง่ต่างชั้นกันมากมาย คนฉลาด รอบรู้ทุกๆ แน่แน่นอนว่า ย่อมเป็นกลุ่มน้อย คนส่วนใหญ่ ต่อให้ฉลาดศึกษาดีอย่างไร มันก็ฉลาดเท่าที่ จะมีปัญญาตามภูมิปัญญา ยิ่งพวกมีข้อมูลข่าวสาร น้อยยิ่งด้อยปัญญาจะตัดสินใจเป็นธรรมดา

ด้วยเหตุนี้ เสียงของบัณฑิตนักปราชญ์กับพาล ชนหรือคนสามัญ มันไม่เหมือนกัน การฟังเสียง ประชาชน จึงต้องให้น้ำหนักว่า เป็นเสียงพวก คุณภาพมีคุณธรรมดีลึกหนาบางอย่างไรบ้าง จะถือดีแต่พวกมากลากไปตามใจกูเท่านั้น เรา เลยเห็นผลกระทบทันตา รัฐบาลทักษิณแทนที่จะ ไปถึงดวงดาว กลับก้าวลงนรกอย่างช่วยไม่ได้

ฉะนั้น โดยกฎหมาย ประชาชนทุกคนมีสิทธิ์ เสียงเท่ากัน แต่โดยความจริงเราต้องยอมรับว่า ประชาชนมีพวกผู้นำกับพวกผู้ตาม ตามหลัก รัฐศาสตร์ จำเป็นต้องฟังเสียงส่วนใหญ่ด้วยเสมอ ขณะเดียวกันก็ต้องมีนิติธรรมพร้อมกุโลบายด้วย วิสัยทัศน์ปฏิบัติโดยชนผู้นำซึ่งเป็นเสียงส่วนน้อย

ถึงตรงนี้ ใครสรุปว่า เสียงส่วนน้อยของ ปัญญาชนแนวหน้า น่าจะถูกต้องชอบธรรมเป็น ส่วนใหญ่มากกว่าเสียงของมวลชนทั่วไป แม้จะ เกิดปัญหาไม่ลงตัวหรือยังไม่เป็นที่ยอมรับของ มหาชนทันทีอย่างไร สังคมจำต้องรับฟังให้สิทธิ์ เต็มที่ในการแสดงออก เพื่อให้โอกาสทุกสิ่งพิสูจน์ ความจริงกันไปตามเวลา ตัวอย่างคนไม่เอาทักษิณ เริ่มแรกน้อยนิด ถึงวันนี้ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า คนรอยไม่เสร็จหรือรอยฉิบหายนั้นไม่ชอบธรรม เพียงพอดังที่หลงเชื่อและเสียรู้มโหฬารกันไป ทั้งเมือง

หาเสียงทำไม สูเสียงมาเองดีกว่า

ประชาธิปไตยต้องมีเลือกตั้ง คนสมัครก็ต้อง หาเสียง เป็นที่รู้จักันดีว่า ทักษิณขึ้นมาเป็นใหญ่

โดยใช้ทุน ใช้การตลาด หาเสียงหาพวกกระตังซื้อ พรรคก็เอา การที่เขากล้าทุ่มทุนเท่าไรเท่ากัน เพราะหวังใช้อำนาจการเมืองผลกำไรทับซ้อนต่อไป

ประชาธิปไตยแบบทุนนิยมดังที่ทักษิณทำ มัน ไม่จริงและไม่น่าศรัทธา มีแต่พวกขี้โลกเข้ามาสู่อำนาจ การเมืองเลยพวยเรือในอ่างน้ำเน่ามาตลอด รัฐธรรมนูญที่กำลังร่าง เชื่อว่าคงไม่มีปัญญา แก้ปัญหาชื่อเสียงได้นัก แล้วเมื่อไรการเมืองมัน จะดีขึ้นจริงจัง

ประเด็นนี้ แนวคิดการเมืองบุญนิยม ทวน กระแสประชาธิปไตยทั่วโลกเช่นพรรคเพื่อฟ้าดิน จะไม่หาเสียงเลยและจะลงสมัครต่อเมื่อมีเสียง หนุนพอเพียงแล้ว โดยท่านเห็นว่า การหาเสียง ไม่เป็นประชาธิปไตย เพราะมันชัดเจนว่า ไม่ ยุติธรรม ทั้งไม่เปิดกว้างให้คนดีมีน้ำใจเสียสละ เข้าสู่การเมืองโดยไม่เปลืองทุน

ประชาธิปไตยแท้ๆ จึงไม่ต้องหาเสียงอะไรเลย การเลือกตั้งที่ถูกต้องควรเรียบง่าย ประหยัด ไม่ต้องฆ่าคู่แข่ง ใครมีเสียงดีอยู่แล้ว น่าจะเสนอตัว ให้เลือกกันได้เลย

เมื่อเสนอว่า ประชาธิปไตย ไม่ต้องหาเสียง คนส่วนมากมักค้าน อ้างว่าแก้ปัญหาชื่อเสียงไม่ได้ ยิ่งทำให้พวกทุ่มซื้อเสียงอย่างเดี๋ยวสบายไปเลย ไม่ต้องยุ่งหาเสียงให้เหนื่อย เจ้าบุญทุ่มยิ่งชอบใจ

อย่างไรก็ดี แม้ไม่ให้หาเสียง การซื้อเสียงจะไม่หมดไปทันทีในระยะแรกๆ แต่น่าเชื่อว่าน้ำเน่า การเมืองย่อมจะเน่าน้อยลงเมื่อเปิดกว้างให้เหล่า น้ำดีมีโอกาสเข้ามาโดยสะดวก เพราะไม่ต้องหา เสียงให้วุ่นวาย สภาจะได้ ส.ส.ตัวจริงมีคุณภาพ สูงขึ้น

นอกจากนี้การหาเสียงมันหลอกคนได้ง่าย ต่อให้ใครหาเสียงโดยบริสุทธิ์ มันก็เอาชนะพวก ซื้อเสียงได้ยากเหลือเกินวันแต่จะมีชื่อเสียงดีมากๆ จนลอยลำนอนมา อันนี้แน่แท้ละจำเป็น คนเด่นดัง ทั้งดีพร้อมพอเพียงด้วยนำช่วยบูรณเชษฐเข้าเต็ม สภาไปเลย การเมืองถึงจะมีวันดีขึ้น

ปัญหาชื่อเสียง แก่ที่ใคร

การเมืองเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่าย เมื่อมันวุ่นวายสิ้นดี โดยพวกมีจิตวิญญูคิดว่า การเมืองเป็นเรื่องของผลประโยชน์ อันต้องยื้อแย่งแก่งชิง

โดยเฉพาะการเมืองที่แล้วๆ มา มันเลอะเทอะจนเกิดวิกฤติ ตรงนี้จะโทษใคร ถ้าไม่ใช่ นักการเมืองทั้งหมด ล้วนโกงกินแทบทั้งสิ้น ขณะนี้กำลังมีคดียุบพรรคไทยรักไทยและประชาธิปัตย์ อันที่จริงมันน่าจะยุบทั้งทุกพรรคที่เคยมี ส.ส.น้ำเน่าให้มันหมดๆ ไป น่าจะเข้าทำดีเหมือนกัน

ยิ่งถ้าเป็นไปได้ น่าจะกล่าวโทษบรรดา ส.ส.เก่าๆ ทั้งหมดว่าเป็นต้นเหตุต้องรับผิดชอบกับความยุ่งเหยิงจนแก้ปัญหาการเมืองไม่ตก นอกจากล้มเวทีวิธีเดียว เมื่อจะเปิดฉากเลือกตั้งใหม่ ควรมีบทเฉพาะกาลห้ามอดีต ส.ส. ลงสมัครให้เฉพาะหน้าใหม่ดูบ้าง จะดีกว่าไหม ออกโพลล์ โยนหินถามทางน่าจะไม่วุ่นวาย ใจอยากจะให้ล้างบางจริงๆ เพราะ ส.ส.เก่าส่วนใหญ่ใช้ไม่ได้ ไม่น่าเอาไว้

ข้อพิสูจน์สำคัญอันหนึ่งคือ ส.ส. มีกี่คนที่เข้ามาโดยไม่เกี่ยวกับการชื่อเสียง ใช้งบบทเสียงในกำหนดของกฎหมาย ส่วนใหญ่ใช้เงินชื่อเสียงแทบทั้งนั้น แล้วเมื่อไหร่ประชาธิปัตย์มันจะรุ่งเรื่อง การเมืองจะใสสะอาด....

ปัญหาชื่อเสียง มักได้ยินว่า ต้องแก้ที่ประชากรหกญ่าไปให้เขาใช้เงินหวานจูงจุมูกเพราะมีการศึกษาน้อย

มันจริงหรือที่ควรโทษชาวบ้านคนขายเสียงก่อน ในเมื่อเพราะมีการชื่อเสียงถึงเกิดการขายสิทธิ์ คนชื่อเสียงถ้าไม่ใช่ว่าที่ ส.ส. แล้วเป็นใคร!

บรรดานักการเมืองพันธุ์ทรามทั้งหลายนี้แหละตัวร้าย การศึกษาสูงถึงปริญญา โทเอกเป็นเชิง เสรีแล้วใช้เงินพาดหัวตาสีตาสา คนที่อ้างว่าต้องรอรากหกญ่ามีการศึกษาดี ประชาธิปัตย์ค่อยเต็มใบ คนที่ฝันแก้ปัญหาด้วยการศึกษาที่พาเลื่อติดปีกดังที่เป็นอยู่ คงไม่ทันคิดดอกว่า ต้นตอชื่อเสียงเลอะเทอะนั่นมันคือพวกศึกษาสูงบรรลัยสิ้นดีแล้วจะมีตบอดถึงไหนอีก...จริงไหมครับ ท่านที่เคารพ!

ฉะนั้น มันแสนซัดแจ๋งเรื่องชื่อสิทธิ์ขายเสียง แม้ต้นเหตุจะอยู่ที่คนซื้อทั้งคนขาย พวกขายเสียงคือชาวบ้านมวลชนส่วนใหญ่ทั้งประเทศ แต่คนชื่อเสียง เป็นพวกนักการเมืองเลวชาติ และเป็นชนส่วนน้อยหยิบมือเดียว พวกไหนมันน่าจะจัดการก่อนให้สำคัญ ชาวบ้านหรือผู้สมัคร ส.ส.?

สรุปเรื่อง ประชาธิปไตยต้องมีคุณธรรมนำการเมือง เฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อจำต้องใช้ตัวแทนผู้นำหน้าในบทบาทบ้านเมือง โดยผู้นำในทุกภาคส่วนเหล่านั้น ล้วนเป็นชนส่วนน้อยทั้งสิ้น แผ่นดินจะทุกข์สุขจึงขึ้นอยู่กับชนส่วนน้อยผู้มีอำนาจ เป็นผู้นำกลุ่มหัวหน้าหมู่เจ้าคณะน้อยใหญ่ สุดแต่ผู้นำปัญญาชนเหล่านี้จะมีคุณธรรมหรือต่ำช้า สามีานย์ประการใด

ประชาธิปไตยถึงจะต้องฟังเสียงส่วนใหญ่อย่างไร แต่ที่มองข้ามไม่ได้ ต้องให้ค่าน้ำหนักสูงไว้ก่อนกับปัญญาชนเสียงส่วนน้อยผู้นำคุณธรรมอย่าให้พลาดท่าเหมือนระบอบทักษิณ ซึ่งล้มเหลวสิ้นดี เพราะไม่ฟังเสียงผู้ใหญ่ผู้น้อยให้ดีๆ

ด้วยเหตุเช่นนี้แหละความชอบธรรมของผู้นำประชาธิปไตย ในทุกคณะหมู่คณะถึงระดับชาตินั้น จำต้องคำนึงถึงประโยชน์สุขพึงประสงค์ของรวมของมหาชนเป็นที่ตั้งอย่างพอเหมาะพอเพียงประมาณนั้น (MAJORITY RULES)

ขณะเดียวกัน จำเป็นต้องยื่นหยัดความถูกต้องของธรรมาธิปไตยเป็นหลักนำสัมมาทิสู ข้อสำคัญยิ่งสุดๆ นี้ จึงอยู่ที่ฟังสัตบุรุษวิญญูชนเสียงส่วนน้อยด้วยเคารพศรัทธาโดยไม่ประมาท (MINORITY RIGHTS & RIGHT)

สมดังพระพุทธพจน์ **“สภาใดไร้สัตบุรุษ สภานั้นไม่ใช่สภา”**

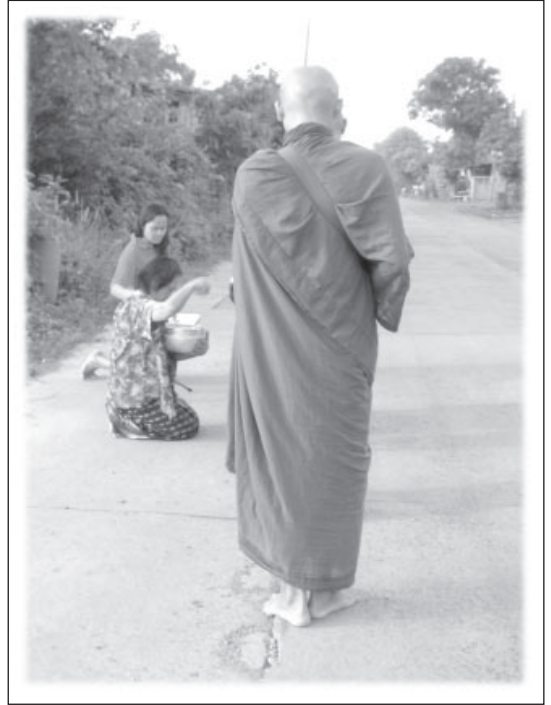
ดังนั้น จึงปรากฏว่า หากสัตบุรุษเช่นท่านพระสารีบุตร อยู่ในสภาพุทธบริษัทไหนเมื่อไหร่ ปัญหาใดๆ เป็นเรียบริ้อยหายท่วง นี้คือธรรมฤทธิ์ของสัตบุรุษ แม้เป็นเสียงส่วนน้อยคนเดียวก็ตาม ไม่ต้องพูดถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แม้เพียงเสียงเดียว ท่านว่ามีน้ำหนักมากกว่าเสียงสามัญชนนับแสนนับล้านคน!**๓**

• บรรยายเมื่อวันที่ ๔ พ.ค. ๒๕๔๗
หอประชุมใหญ่ธรรมศาสตร์ ตามคำเชิญของ
อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุธวิทยาลัย

• ส.ศิริรักษ์

• ต่อจากฉบับ ๑๙๙

พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ฉบับใหม่ในปี ๒๕๔๔
มีรูปแบบเป็นประชาธิปไตยยิ่งขึ้น
แต่แล้วพระราชบัญญัติฉบับนี้
ก็ถูกจอมเผด็จการทำลายลง
ด้วยความร่วมมือของพระผู้ใหญ่ที่อยู่ฝ่ายศักดินา
และชาติตยาธิปไตย
ยิ่งกว่าจะแลเห็นถึงสภาพของการกดขี่ข่มเหง
ทางโครงสร้างอันอยู่ดิถีธรรมต่างๆ
ทั้งแก่พระเถรและฆราวาสทุกๆ ไป
บทเรียนดังกล่าวนี้ ควรที่พระภิกษุร่วมสมัย
จักใช้เป็นบรรทัดฐานในการรู้จักอดีตหรือไม่

บทบาทของพระสงฆ์ ในสังคมปัจจุบัน ๔.

ข อเสริมเติมท้ายอีกนิดว่า การที่พระจะมีบทบาทในสังคมได้นั้น นอกจากรู้เท่าทันตนเอง และรู้เท่าทันสังคมปัจจุบันแล้ว ยังควร ภูมิหลังทางด้านความเป็นมาของอดีตอีกด้วย เช่น

(๑) บทบาทของสังฆราชปุครุและคณะสงฆ์ในสมัยสุโขทัยที่ สมทานลัทธิเถรวาทแบบลังกาวงศ์นั้น เกี่ยวข้องอย่างไรกับการที่เรา ปลดออกไปได้จากมหายานและไสยเวทวิทยาที่ครอบงำเราอยู่ โดย จักรวรรดิของขอมแห่งเมืองพระนคร

(๒) สภาวะของสมเด็จพระวันรัต วัดป่าแก้ว กับพระมหาเถร คันฉ่อง ในสมัยพระนเรศวร แห่งกรุงศรีอยุธยา นั้น มีบทบาททาง สังคมและการเมืองอย่างไรหรือไม่ รวมถึงการจับพระสึกในสมัย พระนารายณ์ หรือการปฏิรูปคณะสงฆ์ครั้งสำคัญทางเมืองหงสาวดี ของพระเจ้าธรรมเจดีย์ปฏิภรณ์นั้น มีบทเรียนอะไรให้พระไทยร่วมสมัย บ้างไหม

(๓) การบังคับให้พระไหว้คฤหัสถ์ผู้เป็นพระโสดาบันในปลาย สมัยกรุงธนบุรีนั้น มีบทบาททางการเมืองอย่างสำคัญขนาดไหน อย่างไร

(๔) บทบาทของวชิรญาณภิกขุกับการตั้ง คณะธรรมยุตและการละทิ้งความเชื่อตามแบบ ไตรภูมิพระร่วง โดยหันมาสมาทานวิธีวิทยาอย่าง ตะวันตก ก่อนการเสวยราชย์ของรัชกาลที่ ๔ เรื่อยมาจนถึงการที่รัฐเข้ามาบงการการพระ ศาสนาอื่นๆ ขึ้น ในรัชกาลที่ ๕ รวมถึงเลศนัยใน การใช้พระปรมาภิไธยให้เป็นชื่อของมหาวิทยาลัย สงฆ์ ตลอดจนการออกพระราชบัญญัติการ ปกครองคณะสงฆ์ในปลายรัชกาลนั้น และการ บริหารคณะสงฆ์ตามวิถีทางของขัตติยาธิปไตย แต่สมัยสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิร- ญาณวโรรสเป็นต้นมานั้น มีผลบวกผลลบอย่างไร กับสมัยปัจจุบัน

(๕) บุคคลสำคัญของวงการคณะสงฆ์ไทย ในอดีตอย่างสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) วัดระฆัง นั้น น่าจะมีอะไรที่ลึกซึ้งทางสังคมและการเมือง ยิ่งกว่าอภินิหารในทางไสยเวทวิทยา ดังเป็นที่เข้าใจกันกระมัง ควรที่เราจะศึกษาอย่างวิเคราะห์ เจาะลึกลงไปกันไหม มหาวิทยาลัยสงฆ์มีสถาบัน ธรรมวิจัยอยู่ด้วยมิใช่หรือ

๖) อาสภเถระ ซึ่งมีชนมายุครบร้อยเมื่อ ปลายปี ๒๕๔๖ นี้เอง เราได้บทเรียนอะไรจาก ท่านบ้าง ความข้อนี้ หาอ่านได้จาก เห็นกงจักร เป็นดอกบัว ของข้าพเจ้า ที่อุทิศน้ำพักน้ำแรง ถวายพระองค์ท่าน

๗) พุทธศาสนิกขุจะมีอายุครบร้อยในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า พระสงฆ์ในสมัยปัจจุบันควรทำ อะไรถวายเป็นการบูชาบุคคลที่ควรบูชา แล้วนำ เอาแบบอย่างของท่านมาประยุกต์ใช้ได้อย่างไร หรือไม่

(๘) ในประเทศพม่า มีอนุสาวรีย์อยู่กลาง กรุงย่างกุ้ง เพื่อเตือนคนให้รู้จักคุณค่าของพระ มหาเถระ ผู้นำการต่อต้านอังกฤษที่ไปยึดครอง ประเทศเขา ในประเทศลังกา ก็มีมหาวิทยาลัย สำหรับทุกๆ คน ที่ตั้งขึ้นจากแรงผลักดันของพระ มหาเถระในอดีต หากในเมืองไทย กว่าจะมี สะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา ดังตามนามของ

พระมหาเถระ ผู้เป็นประธานสังฆสภาองค์แรก ของไทย ก็แทบเลือดตากระเด็น ทั้งๆ ที่สาธารณ สถานจากเงินภาษีอากรของราชภูมุนั้น ดังตาม นามเจ้านายและนักการเมืองมากมายและหลาย คนเป็นโสณทุจริตด้วย โดยการตั้งชื่อสะพานดัง กล่าวพระภิกษุสงฆ์ร่วมสมัยแทบไม่ได้มีบทบาทร่วม เอาเลยก็ว่าได้

(๙) เมื่อตอนเปลี่ยนแปลงการปกครอง ๒๔๗๕ นั้น ได้เกิดคณะปฏิสังขรณ์ขึ้น เพราะ ยุวสงฆ์แห่งสมัยไม่อาจทนความไม่เป็นธรรมของ มหาเถรสมาคมได้ จึงมีบทบาทในทางการ เคลื่อนไหวต่างๆ จนเกิดพระราชบัญญัติ คณะสงฆ์ฉบับใหม่ในปี ๒๔๘๔ ที่มีรูปแบบเป็น ประชาธิปไตยยิ่งขึ้น แต่แล้วพระราชบัญญัติฉบับ นี้ก็ถูกจอมเผด็จการทำลายลงด้วยความร่วมมือ ของพระผู้ใหญ่ที่อยู่ฝ่ายศักดินาและขัตติยาธิปไตย ยิ่งกว่าจะแลเห็นถึงสภาพของการกดขี่ข่มเหงทาง โครงสร้างอันอยู่ดิถีธรรมต่างๆ ทั้งแก่พระเถรและ ขรรวาสทั่วๆ ไป ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพวกยากไร้ บทเรียนดังกล่าวนี้ ควรที่พระภิกษุร่วมสมัยจัก ใช้เป็นบรรทัดฐานในการรู้จักอดีตหรือไม่

(๑๐) แม้ในสมัยปัจจุบัน กลุ่มเลขาธิการที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากเจ้าคุณพระธรรมปิฎก (ประยูรค์ ปยุตโต) นั้น ก็ต้องการฟื้นฟูบทบาท ของพระภิกษุร่วมสมัยโดยโยงโยไปถึงสามเณร และแม่ชี ให้เกิดกลุ่มกัลยาณมิตรขึ้น เพื่ออุดหนุน กันและกันใน การเจริญสมณธรรมตามแนวทาง ของพรหมจรรย์ หรือชีวิตอันประเสริฐ สำหรับนำ ทางให้สังคมได้เป็นไปอย่างสงบ อย่างสะอาด และสว่าง ดังเสมสิกขาลัยก็รับใช้ในแนวทางนี้ ที่ ประยุกต์ไตรสิกขามาให้เหมาะสมกับสังคมร่วมสมัย เพื่อไปพันการครอบงำของมิถุนาธิฐิ ที่ควบคุมไป กับสถาบันกระแสหลัก ผู้ที่สนใจอาจหาเอกสาร และหนังสือต่างๆ อ่านได้ ดังเอามาวางขายที่ หน้าหอประชุมนี้ด้วยบ้างแล้ว และถ้าต้องการ ความทันสมัยก็โปรดใช้เวบไซต์ เป็นแนวทางอีก อย่างหนึ่งด้วยก็ได้

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความชวนคิด

● ประเทือง ไทยเขียว

สุกร ความซื่อ คนซื่อทำงาน ปาปมริเยติ ทุกกร
ความซื่อ คนดี (อริยะ) ทำยาก”

เรื่อง ขยะ เป็นวิชาเคล็ดลับแต่ไม่ลับ คือโล่ง
แจ้งของอโศกชนชาวอโศกเป็นที่รู้จักันดีใน ๓
อาชีพภูษาติ คือ เกษตรธรรมชาติ (กลีกรรรม
ธรรมชาติ) ปุ๋ยสะอาด และขยะวิทยา (ขยะเอ๋ย)

ขยะเป็นเรื่องใหญ่ของชาติและโลก จนคุณ
สมไทย วงษ์พาณิชย์ แห่งเมืองสองแคว พิษณุ-
โลก วิทยากรงานพุทธาภิเษก ที่ศาลืออโศก ในปี
หนึ่ง ร่ำรวยเป็นเศรษฐีขยะพันล้าน ปัจจุบันมี
เครือข่ายไปทั่วประเทศและบางประเทศ

แต่คนไทยส่วนใหญ่ยังเห็นขยะเป็นเรื่องเล็ก
มิได้ใส่ใจในการดูแล ไม่ทิ้งและเก็บให้ถูกที่ถูกทาง
“ขยะเอ๋ย” จึงระบาดไปทั่วประเทศ ทั้งริมถนนหน
ทาง ทางหลวงแผ่นดิน ทางหลวงชนบท ซอย
ในหมู่บ้านและตำบลใน อบต. และในแหล่งน้ำ
ธรรมชาติ คือ ห้วยหนองคลองบึง แม่น้ำ น้ำตก
แหล่งท่องเที่ยว สนามกีฬา ตลาดนัด งานกลาง
แจ้ง และทุกที่ที่มีคนเข้าไปถึงคือ ชั้นบรรยากาศ

สุกรกิริยาเรื่องเก็บขยะ

สุกร มิใช่แปลว่า หมู หรือมิใช่ “อันสุกร
นั้นไซ้คือหมาน้อยธรรมดา” และสุกรกิริยา ก็ได้
แปลว่า กิริยาของหมู เพราะมิได้อ่านว่า สุ-กอน
แต่อ่านว่า สุ-กะ-ระ แปลว่า ทำได้ง่าย ตรงข้ามกับ
ทุกกร-ทุกกร อ่านว่า ทุก-กะ-ระ แปลว่า ทำได้ยาก
ในคำว่า ทุกกรกิริยา แปลว่า การกระทำที่ทำได้ยาก
เช่น เจ้าชายสิทธัตถะบำเพ็ญทุกกรกิริยา ๖ ปี
ก่อนตรัสรู้

เทียบคำ สุกร-ทุกกร ในคาถาพระธรรมบทที่ว่า
“สุกร สาธุนา สาธุ อันความดี คนดีทำงาน สาธุ
ปาเนน ทุกกร ความดี คนซื่อทำงาน ปาป ปาเนน

และอวกาศ

สถานที่ดังกล่าวจึงกลายเป็นถังขยะ
สาธารณะอันยิ่งใหญ่ของสังคมไทยและสังคมโลก
ตั้งโคลกของชาวอโศกที่เคยได้ยินเมื่อหลายสิบปี
ก่อนว่า “ขยะกำลังท่วมโลก คุณกำลังทำอะไรอยู่”
ถามได้ ก็ต้องตอบว่า “กำลังทิ้งขยะอยู่ละซีคุณ”

ผมเคยไปประเทศจีนโดยเฉพาะที่เมืองเป่ย์จิง
หรือปักกิ่งมาแวบหนึ่ง ดูเมืองเขาไม่ค่อยมีขยะ
อาจเป็นด้วยมีอาม้าสะพายกระเป๋าใส่ขยะ และ
ถือไม้กวาดกับที่ตักขยะ เดินเก็บอยู่ตามแหล่ง
ท่องเที่ยวเป็นประจำ อาตี้อาหมวย อาโก้ อา...ก็

คงยังทิ้งขยะอยู่ แต่ที่ไม่ค่อยเห็นขยะ เพราะมีเจ้าหน้าที่เทศกิจ กทม.เอ๊ย! ปักกิ่งคอยตามเก็บอยู่นั่นเอง ยังไม่จริงจัง ว่าจี้เหอะ

เคยไปกัมพูชา เมืองปอยเปต จังหวัดบันเตียเมียนเจย เมืองศรีโสภณ (สะเรยซอพวน) และเมืองเสียมราฐ (เสียมเรียบ) ขยะเยอะมาก แต่บริเวณนครวัดนครธมและปราสาทบันทายศรี (บันเตยสะเรย) ไม่ยักมีขยะ

เคยไปสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ทั้งเวียงจันทน์ (๒๕๐๘) และลาวใต้ เมืองสะหวันนะเขต ปากเซ และน้ำตกคอนพะเพ็ง น้ำตกกลางแม่น้ำโขง (ของ) มีขยะเยอะเช่นกัน โดยเฉพาะริมถนน (คนเที่ยว อะแถม คนไทยไปทิ้งกระมัง)

เคยไปเวียดนามกลาง ลาวขาว กวางตรี ดานัง เว้ ฮอยอัน ขยะริมถนนไม่ค่อยเห็น แต่ที่ตลาดสด ฮอยอันมีขยะเยอะ

ผมไม่เคยไปอังกฤษ สวิตเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา เห็นตามสื่อโทรทัศน์ บ้านเมืองที่สาธารณชนของเขาสะอาดสะอาดอ่าน ปลอดภัย นำทัศนียังนัก

ผมเห็นพุทธสถาน ลัทธิสถาน และงานประเพณีของชาวอโศก แม้จะมีผู้คนมาชุมนุมกันเรือนพัน ๖ คิน ๗ วัน ต้องขอยกย่องนับถือว่าหาขยะสักชิ้นก็ทิ้งยาก

แสดงว่าชุมชนชาวอโศกเป็นชุมชนพัฒนาแล้ว

เช่นเดียวกับประเทศฝรั่งเศสค่าที่ยกตัวอย่างมานั้น

ก็อยากเห็นสังคมนอกอโศกมีความสะอาดอย่างนั้นบ้าง

ได้แรงบันดาลใจส่วนสำคัญมาจากอโศก จึงคือคตินิยมที่ชาวอโศกท่องและทำกันได้คล่องปากว่า “จงทำในสิ่งที่คนอื่นทำได้ยาก จงอดทนในสิ่งที่คนอื่นอดทนได้ยาก” ฯลฯ

แม้จะมีใช้ “พุทธกิริยา” แต่เป็น “สุกกิริยา” ก็ตาม

ผมจึงเริ่มเก็บขยะจากสามแยกเขื่อนตาดคลี ในเขต อบต.บ้านกล้วย ในถนนสาย ๓๑๑ ไปฝายน้ำล้น เขื่อนเจ้าพระยา ระยะทางราว ๒ กม. กับเขต อบต.เขาท่าพระ สามแยกถนนสาย ๑ (พหลโยธิน) ไปสวนนกชยันพา ระยะทางราว ๒ กม. เช่นกัน ในชยันพามีถนนยาวรวมกัน ๑,๐๐๐ กว่า กม.

รวมระยะทาง ๒ เส้นทางที่เก็บขยะเพียง ๔ กม.เท่านั้น เป็นการกำหนดทำความสะอาดก่อน และหลังถึงแหล่งท่องเที่ยว ๒-๔ กม.

เริ่มบำเพ็ญ “สุกกิริยา” ราวเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๖ ถึงเดือนนี้ ธันวาคม ๒๕๔๘ ราว ๓ ปี ใช้ถุงขยะดำเล็กใหญ่ ๕๘๖ ถุง (๒๓ ฐ.ค.) ตัดถุงขาวใส่ของจากแม่ค้าตลาดออกราว ๑๐๐ ถุง นอกนั้นเป็นถุงซื้อ พับละ ๑๒-๒๐ ถุง ราคาพับละ ๓๐-๓๕-๔๐-๔๕ บาท ตามลำดับที่ราคาขึ้นมา

เพื่อให้เกิดจิตสำนึกแก่คนที่ได้มาเห็นอ่าน จะมีข้อความเขียนเตือนใจและตัวเลขบอกลำดับถุงเขียนด้วยปากกาเคมีสีขาวดำมละ ๔๐-๖๐ บาทหมดไปหลายสิบตำ เช่น “ในรณมีถุง ริมทางมีถังทิ้งขยะทุกครั้ง ลงถังลงถุง” “ทิ้งขยะลงถุงลงถัง ริมทางปลอดภัย” “คนสวยปลอดภัยสงามถนนสวยปลอดภัยงามตา” “ตำบลเขาท่าพระ ปลอดภัยถนนสวย ตำบลบ้านกล้วย ถนนสวยปลอดภัย” (แล้วกลับตำกลับ) “ถนนสวยปลอดภัย เหมือนใบหน้าสวยปลอดภัย” “เก็บขยะช่วยชาติ ทำความสะอาดช่วยชุมชน” ฯลฯ

ต้องไม่ลืมว่า ขยะนั้นแยกแล้วขายได้ ผมไม่ได้แยกและเก็บขาย แต่ฝาก อบต.บ้านกล้วย และ อบต.เขาท่าพระทิ้งให้ โดยเฉพาะ อบต.บ้านกล้วย เขาเห็นวางอยู่ริมทาง เก็บถุงเอาใส่รถไปทิ้งให้เลยขอบคุณๆ หลาย

ปฏิกิริยาจากผู้พบเห็น

“ลุงๆ ตรงโน้นเยอะเลย” นึกว่าเราเอาไปขาย เพราะมีพวกเก็บขยะขายอีกพวกหนึ่ง ผมเจอขวดแก้ว ขวดพลาสติก จะวางไว้ให้เขาขนขอบถนน

บางทีเขาก็ลงมาช่วยเก็บขยะด้วย (มีครั้งเดียว)

“ลุงเป็น ผอ.โรงเรียน....หรือ?” เด็กหญิงคนหนึ่งถาม

“ลุงได้เงินเดือนเท่าไร?” หญิงอีกคนถาม

“ลุงทำงานแขวงการทางหรือ” ชายคนหนึ่งถาม

แม่ค้าขายของริมทางเห็นผมเก็บขยะ ก็จัดการเก็บกวาดบริเวณแถวข้าง

ลูกศิษย์เก่าเห็นเข้า ดักเอามะม่วงมาให้ สงสารหรือว่าเห็นทำดีไม่รู้!

หน่วยงานราชการบางหน่วยให้ลูกน้องมาถามว่าเป็นใคร แล้วให้จัดการเก็บกวาดขยะหน้ารั้วของท่านบ้าง ในโรงเรียนบ้าง

ออกจากตัวจังหวัดราว ๑ กม.จะเป็นช่วงตึมกินของหมดพอดี แล้วก็ทิ้งแก้วทิ้งถุง เป็นอย่างนี้เหมือนกันทั้งตัวอำเภอ และแหล่งที่มีโรงเรียน

เรียกว่าขยะมันมาจากความศิวิไลเซชั่น มีร้านริมทางเยอะ ขยะก็เยอะ มีเวลาให้กินอาหารว่าง กินจุบกินจิบ ไม่เป็นเวลา หรือกินนอกสามมือเยอะ ขยะก็เกิดเยอะ

แล้วจะทำกันอย่างไรดี?

ผมเคยบริจาคถุงดำ พร้อมเขียนคำขวัญดั่งว่ามอบให้โรงเรียน เพื่อครูจะได้สื่อสารถึงเด็กหน้าแถวหน้าเสาธงตอนเช้า โรงเรียนละ ๑๐ ถุง ๒ ครั้ง

ให้ถุงดำรถโรงเรียน รถประจำทาง ๒ ครั้ง

อาการขยะลดลง ดีกว่าเก่าก่อนเก็บขยะ กล่าวคือ ตอนแรกเก็บ ๕๐ เมตร ๑๐๐ เมตร ๑ ถุง เต็มนี้ ๑ กิโลเมตร ต่อ ๑-๒ ถุง

แต่อย่างว่าเดี๋ยวก็เข้าอีกรอบเดิม คิดจะขยายไปเก็บอีก ๑ ตำบล ก็ไปไม่ได้เพราะ ๒ ตำบลก็มีให้เก็บอยู่ทุกสัปดาห์

เคยบอกเทศบาลว่างานแข่งขันกีฬา ทารถขนส่งต้องส่งคนไปรณรงค์หรือประกาศด้วยเมกะโฟน หรือเสียงตามสาย หรือพิธีกรสนาม ให้

ช่วยกันรักษาความสะอาด ทั้งขยะให้ถูกที่ ถูกถังอย่างจริงจัง หรือตลาดนัดวันเสาร์ก็มีถุงดำให้แม่ค้าพ่อขาย จะแจกถุงดำฟรีหรือขายก็ตามใจใส่ขยะของตนๆ จะได้ไม่ต้องมาเหนียวกวาดซ้ำซากหลังตลาดนัดเล็ก

ก็คงไม่ได้ผล ผมก็คงตั้งหน้าตั้งตาเก็บขยะออกกำลังกายต่อไป ถ้าไม่อาศัยออกกำลังเก็บขยะ คงไปเดินปั่นกำแพงเมืองจีนไม่ไหว ไปเดินชมปราสาทนครวัดไม่ไหว ถือว่าเป็น**อานิสงส์ของการเก็บขยะ**โดยแท้

ทางสัญจรไปมาของคนทางบกคือ ถนน ทางรถไฟ ดังนั้น ถนนหนทางจึงเป็นเสมือนประตูหน้าต่างที่จะชี้วัดบอกว่า **ชุมชนใดมีความเจริญด้วยวัฒนธรรมหรือไม่ ดูที่ขยะมีกลิ่นถนนหรือไม่** จึงไม่แปลกที่ประเทศเจริญแล้ว ไม่ค่อยเห็นขยะรกรกรตาอยู่ผิดที่ตรงกันข้ามประเทศกำลังพัฒนาหรือชุมชนกำลังพัฒนา จะมีถังขยะเป็นอาภรณ์ประดับถนนเป็นทิวแถว และมีขยะกลิ่นกลาดอยู่รอบถังขยะ และนอกถังขยะนั้นๆ เป็นทิวแถวเช่นถังขยะเช่นกัน

ไม่เป็นไร งานพุทธาภิเษกที่ศาลือโคก จะไปฝึกวิทยายุทธ์เรื่อง “ขยะเอ๋ย” มาสู้ใหม่

ด.ต.วิชัย สุริยุท ปลูกต้นไม้ ๑๐ ปี ได้ต้นไม้มา ๒ ล้านต้น ทหารบ้านกาญจนาอุษยภาควาดขยะมา ๑๐ ปี สังคมก็รับรู้กันมาแล้ว เป็นคนดีศรีสังคม

อีก ๗ ปี อาจถึงคิวของครูบ้านกาญจน์ก็ได้ที่เก็บขยะตั้งระเบิดเถิดเทิง ร้าๆ คนสะกิดข่าวมาสะกิดอยู่ (อย่ารอ ๗ ปี เลย ขอออกช่องเราคิดอะไรก่อนละกัน)

ผม ลูกหลานเหลนโหล่นชาวอโคก จะไปยี่พระอะไรกับลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ของชาวโลกีย์

จริงไหม?

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสมาธิอริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตโกศ

● ต่อจากฉบับ ๑๙๙

๖๖ แต่ถ้าอาศัยจิตที่สงบไม่มีอารมณ์อื่นมารบกวน
นั้น ๆ ตามดูกระแสความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ
ที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ๆ ไม่ว่าจะ เป็นอารมณ์
ความรู้สึก (เวทนา) ความจำได้หมายรู้ (สัญญา)
และการปรุงแต่งของความคิด (สังขารหรือวิตก)
ที่ล้วนแต่เกิดขึ้น แล้วก็ดำรงอยู่อย่างเที่ยงแท้ไม่
ได้ ตั้งอยู่เพียงชั่วขณะ แล้วก็ดับไป ๆ

การตามเห็นกระแสความสืบทอดของความรับรู้
หรือ “สันตติ” ดังกล่าวจะทำให้ประจักษ์ถึงความจริง
ตามความเป็นจริงของสรรพสิ่งในธรรมชาติว่า
เป็นสิ่งที่ไม่มีความเที่ยงแท้จริง (อนิจจัง) เกิดขึ้น
ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป ๆ ธรรมชาติเป็นเพียงแค่
กระแสความสืบทอดของเวลาและอวกาศ มีสภาพ
ของภาวะความบีบคั้น (ทุกขัง) ที่ทำให้ดำรงอยู่ตาม
ที่เราปรารถนาไม่ได้ แม้เพียงเสี้ยววินาทีเดียว
ทั้งหมดนี้ทำให้แก่นสารของธรรมชาติปราศจาก
ความดำรงอยู่อย่างเป็นภววิสัยหรือวัตถุวิสัย
(Objective) ที่เป็นอัตตาตัวตนของสิ่งต่าง ๆ
(อนัตตา) เหมือนอย่างที่เราสามัญสำนึกของเรา
รับรู้และเข้าใจ

สัมมาสมาธิของพระอาริยะ
อันมีเหตุมีองค์ประกอบ คือสัมมาทิฐิ
สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา
สัมมากรรมมังสะ สัมมาอาชีวะ
สัมมาวายามะ สัมมาสติ

อย่างไรก็ตาม ถ้าสักแต่การมีสติตามรู้
กระแสความเกิดดับของเวทนา สัญญา และวิตก
เฉย ๆ ตามเห็นความว่างเปล่าจากแก่นสารแห่ง
ความเป็นตัวตนของสิ่งต่าง ๆ หรือความว่าง
เปล่าจาก “ตัวกู - ของกู” แล้วก็ปล่อยวางจิต
ไม่ไปยึดมั่นถือมั่นเฉย ๆ ตะกอนของกิเลสตัณหา
อุปาทาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตะกอนส่วน
ละเอียดอันเห็นไม่ได้ง่าย ๆ จะยังคงแฝงตัวอยู่ใน
จิตที่เปรียบเสมือนแก้วน้ำต่อไป หากมีแรงจาก

ภายนอกมากกระทบถึงขีดขั้น ก็จะกลับฟุ้งลอยขึ้นมาอีก

เช่น เมื่อเวลาเกิดภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์จากการไม่ได้สิ่งต่างๆ ตามที่อยากได้ อยากมี อยากเป็น สมตั้งใจปรารถนา ก็ใช้สมาธิภาวนาแบบนี้เพ่งพิจารณาปล่อยวาง ให้เห็นความปราศจากแก่นสารของสิ่งต่างๆ ที่เป็น “ตัวกู - ของกู” แล้วก็คลายใจ แต่เวลาสามารถแสวงหาสิ่งต่างๆ ตามที่อยากได้อยากมีอยากเป็นมาเสพสมใจ จะไม่คิดพิจารณาปล่อยวางความเป็น “ตัวกู-ของกู” เพื่อละสิ่งตอบสนองความต้องการที่เกินจำเป็นในชีวิตเหล่านั้นสะพัดเกื้อกูลสู่สังคม ทำให้กิเลสส่วนละเอียดยังไม่ถูกขจัดออกไป เป็นต้น

สมาธิภาวนาประเภทที่ ๓ นี้ จึงมีอันสงฆ์ สอดคล้องกับการประพฤติปฏิบัติตามหลักพุทธธรรมมากกว่าสมาธิภาวนา ๒ ประเภทแรก แต่ก็ยังไม่ใช่การปฏิบัติสมาธิภาวนาที่เป็นไปเพื่อ “สัมมาสมาธิ” ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ อย่างสมบูรณ์ตรงเป้า

๔. สมาธิภาวนาที่เป็นไปเพื่อความสิ้นไปแห่งอาสวะ

การปฏิบัติสมาธิภาวนาที่มีเป้าหมายหลักเพื่อมุ่งพิจารณาเห็นความเกิดขึ้น และความเสื่อมไปในอุปาทานชั้น ๕ อันมีรูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ (หรือเห็นความเกิดขึ้นและความเสื่อมไปของกิเลสตัณหาอุปาทาน) ก็คือสมาธิภาวนาประเภทสุดท้ายนี้

หากดูโดยผิวเผินสมาธิภาวนาประเภทที่ ๓ กับประเภทที่ ๔ นี้จะคล้ายคลึงกันมาก เพราะสมาธิภาวนาประเภทที่ ๓ เป็นการมีสติตามเห็นความเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ของ “เวทนา สัญญา วิตก (หรือสังขาร)” ขณะที่สมาธิภาวนาประเภทที่ ๔ เป็นการพิจารณาตามเห็นความเกิดขึ้น และเสื่อมไปของอุปาทานใน “รูปชั้น เวทนา

ชั้น สัญญาชั้น สังขารชั้น และวิญญาณชั้น” ซึ่งก็เป็นเรื่องของการตามอ่าน “ความรู้สึกนึกคิด” ในจิตเหมือนกัน เพียงแต่สมาธิภาวนาประเภทที่ ๔ เป็นการตามอ่านความรู้สึกนึกคิดในจิตที่ละเอียดขึ้น จนจับเป้าของตัว “กิเลสตัณหาอุปาทาน” ที่แฝงอยู่ในความรู้สึกนึกคิดได้ถูกตัวถูกตน

เมื่อลือคเป้าของตัวกิเลสตัณหาอุปาทานที่เป็น “อุปาทานชั้น” ในเรื่องนั้นๆ ได้ชัดแล้ว ก็อาศัยกำลังของจิต (สมถภาวนา) และกำลังของปัญญา (วิปัสสนาภาวนา) เข้าต่อสู้เอาชนะ จนสามารถสลาย “กิเลสตัณหาอุปาทาน” ในเหตุปัจจัยเรื่องนั้นๆ ให้หมด และตามเห็น “ความเสื่อมสลายไปของอุปาทานชั้น” ภายใต้ขอบเขตของเหตุปัจจัยดังกล่าว

สมาธิภาวนาประเภทสุดท้ายนี้ เปรียบเสมือนการมีสติและปัญญากำหนดเป้าหมายของฟุ้งฟองที่ปะปนอยู่กับน้ำในแก้ว (ในส่วนของต้องการจะกำจัดออกทีละส่วน) ได้ชัด แล้วอาศัยความเพียรกรองเอาฟุ้งฟองเหล่านั้นออกทีละส่วนๆ เมื่อตะกอนของฟุ้งฟองแห่งกิเลสตัณหาอุปาทานถูกกรองออกจนมีปริมาณเหลือน้อยเท่าใด น้ำในแก้วก็จะมีสภาวะแห่งความสะอาด สว่าง สงบ มากยิ่งขึ้นเท่านั้น โดยแม้จะมีแรงจากภายนอกใดๆ มากกระทบกระแทก ก็ไม่อาจทำให้ภาวะแห่งความสะอาด สว่าง สงบ ของน้ำในแก้วลดน้อยไปกว่าระดับที่เป็นอยู่ (เพราะถึงจะมีแรงมากกระทบกระแทกอย่างไร ตะกอนก็ไม่อาจฟุ้งลอยขึ้นมาได้มากไปกว่าปริมาณตะกอนที่เหลืออยู่ในแก้วนั้นๆ) ทั้งนี้เพราะการปฏิบัติที่มีวิธีทำ “สมาธิ” แบบสะกดจิตเพื่อให้ตะกอนรวมตัวกันลงไปนอนในแก้ว แต่เป็นการปฏิบัติให้เกิด “สัมมาสมาธิ” ด้วยวิธีแห่งสัมมาอาริยมรรคอันมีองค์ ๘

ส่งผลให้ผู้ที่ปฏิบัติสมาธิภาวนาประเภทสุดท้ายนี้ สามารถอยู่ในโลกได้โดยไม่ทุกข์ร้อน เหมือนน้ำ

แข็งที่อยู่กลางเตาหลอมเหล็กโดยไม่รู้สึกร้อน จึงเรียกได้ว่าเป็นผู้อยู่เหนือโลก (**โลกุตระ**) ทำให้บุคคลผู้นั้นสามารถทำงานช่วยเหลือเกื้อกูลโลกได้มากขึ้น (**โลกานุกัมปายะ**) โดยไม่ทุกข์ร้อนต่อแรงกระทบต่างๆ จากโลก อันทำให้มีภาวะที่เป็น **“สุภาวะ”** หรือ **“สุภาพ”** และเพราะการปฏิบัติตาม **“มรรคองค์ ๘”** จึงทำให้มีการอบรมฝึกฝนสั่งกัปปะ วากา กัมมันตะ อาชีพ มีความเจริญเชี่ยวชาญขึ้นอย่างประเสริฐเป็น **“สมรรณะ”** ให้แก่ชีวิต สุดท้ายผลแห่งจิตที่สะอาด สว่าง สงบ และด้วยประสิทธิผลของ **“สุภาพ กับ สมรรณะ”** ก็จะก่อให้เกิด **“สามัคคี”** ขึ้นอย่างเป็นจริงในมวลมนุษยชาติตามสังขารธรรมที่เกิดจริงมีจริง สมภาวิภาวณาประเภทที่ ๔ นี้ จึงเป็นไปเพื่อคุณลักษณะของจิตที่มีความ **“สะอาด สว่าง สงบ สุภาพ สมรรณะ สามัคคี”**

เมื่อจิตมีความสงบเพราะปราศจากตะกอนขุ่นของกิเลสตัณหาบวณ นีวรณ ๕ ที่มีสาเหตุจากกิเลสตัณหาตั้งกล่าวก็จะหมดไปโดยปริยาย จิตที่เบาบางจากนีสวรรณ ๕ อย่างถาวร ก็จะกลายเป็นฌานในระดับต่างๆ ที่เป็น**โลกุตรฌาน** (ไม่ใช่โลกียฌาน) สมภาวิภาวณาประเภทที่ ๔ จึงมีนัยที่ครอบคลุมถึงสมภาวิภาวณาประเภทที่ ๑ ตามที่กล่าวมาด้วย

ขณะเดียวกัน เมื่อจิตมีความสะอาด สว่าง โดยไม่มีตะกอนขุ่นของกิเลสตัณหาบวณบั้ง ก็จะมีอุปปัญญาหรือภาวณามยปัญญาที่กระจ่างชัดเห็นความจริงต่างๆ ตามที่เป็นจริง (ยกถาภูตญาณ-ทัตสนะ) สมภาวิภาวณาประเภทที่ ๔ จึงมีนัยที่ครอบคลุมถึงสมภาวิภาวณาประเภทที่ ๒ ตามที่กล่าวมาด้วย

และเมื่อจิตมีความสะอาด สว่าง สงบ ตลอดจนมีภาวะแห่งการดำเนินชีวิตที่เป็น **“สุภาวะ”** หรือมีความ **“สุภาพ”** และมี **“สมรรณะ-สามัคคี”** พร้อมไปในสังคัม โดยไม่จำเป็นต้องใช้สติคอยตามรู้กระแสแห่งไตรลักษณ์เพื่อปล่อยวางให้เห็น

ความว่างเปล่าของ **“ตัวกู - ของกู”** อีก (เนื่องจากตะกอนขุ่นของกิเลสตัณหาอุปาทานถูกรองออกให้เบาบางลดน้อยลงแล้ว)ก็เท่ากับมีสติสัมปชัญญะที่สมบูรณ์ตลอดเวลา เพราะได้เข้าถึงแก่นสารสารัตถะสำคัญแห่งความมีสตินั้น ๆ แล้วโดยธรรมสมภาวิภาวณาประเภทที่ ๔ จึงมีนัยที่ครอบคลุมถึงสมภาวิภาวณาประเภทที่ ๓ ตามที่กล่าวมาด้วยการปฏิบัติสมภาวิภาวณาประเภทที่ ๔ ที่เป็นไปเพื่อความสิ้นไปแห่งอาสวะทั้งหลายตามพุทธพจน์ในสังคิตติสูตรนี้ ก็คือการปฏิบัติ **“สัมมาสมาธิของพระอาริยะ อันมีเหตุมีองค์ประกอบ คือสัมมา-ทิจฺฉิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ”** ตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสขยายความถึงวิธีการปฏิบัติสมภาวิภาวณาแบบที่ ๔ นี้ ในมหาจิตตาริสกสูตรมัชฌิมนิกาย อุปริปัณณาสก

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่อโดยสาร
ครอบครัวขนส่ง
 วัตถุประสงค์เรื่อง ▶ ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมถะ
 ห้างหุ้นส่วนจำกัด ครอบครัวขนส่ง
 โทร.๓๗๔-๒๓๖๙, ๓๗๔-๘๙๙๐
 ๓๗๕-๐๕๕๓-๔, ๓๗๕-๙๑๘๙

คนทุศีล ก็เหมือนกับต้นไม้
ที่เดาวัลงั้งั้นจนรก
เขาทำตัวให้รอดวางเอง
มีจำต้องรอให้ศัตรู
มาดองกระทำให้

สุขใจด้วยศีล สุขชีวิตรด้วยธรรม

ทันงสตักใจห้อยอยู่มุมห้อง เป็นของใช้ประจำตัวอุดร ใช้ยังด้วยลูกหิน ก็พอล้างนกกนุกะปอม (กิ้งก่า) มาเป็นอาหารได้ แถมยังไว้อย่างไรพวกไก่หมูหมาวัวควายที่เข้ามาเหยียบย่ำสวนผักอีกด้วย

อุดรเอาหนึ่งสตักและลูกหินขนาดพอเหมาะรวมไว้ในถุงสะพายพร้อมกระบี่ข้าวเหนียวและปลาร้าแจ่วบอง แบกจอบออกทุ่งนาแต่เช้ามืดไปเฝ้าสวนแตงโมก่อนที่ชาวบ้านจะปล่อยวัวควายออกไปเล็มหญ้าช่วงหน้าแล้ง

เดินผ่านรั้วบ้านครูด้า อดีตครูใหญ่โรงเรียนในหมู่บ้านซึ่งเกษียณเมื่อปีที่แล้ว ครูด้าเป็นคน

ตระหนี่ถี่เหนียวชนิดหาใครเทียบได้ยาก อุดรมองลอดรั้วเห็นครูด้ากำลังกวาดใบไม้อยู่ ความทรงจำเก่าๆ เมื่อยี่สิบกว่าปีผุดขึ้นอีกครั้ง

วันนั้นครูด้าอยู่ในวัยสี่สิบกว่าปี กำลังขุดหลุมเพื่อปลูกผลไม้ ครูด้าวางมือจากงานเดินมาที่ริมรั้วเมื่อมองเห็นอุดรเดินแบกจอบจะไปทุ่งนา

“เดี๋ยวก่อนอุดร ไปขุดสระให้หน่อยซี จะทำบ่อเลี้ยงปลา เอาขนาดลึกหนึ่งเมตร กว้างสิบเมตร ยาวสิบห้าเมตร ค่าแรงลูกบาทค์เมตรละสิบบาท พอช่วยขุดให้ได้ไหม”

อุดรวัยยี่สิบกว่าปี เป็นคนซื่อๆ ขยัน ไม่เกี่ยงงาน รับจ้างทำคานาและขุดสระให้ชาวบ้านเป็น

ประจำ เมื่อครูดำจ่าจจึงรับคำ “ผมจะเริ่มมา ชุดสระให้ครูในวันพรุ่งนี้ครับ” อุดรจำได้ดีว่าเป็น วันที่ ๑๒ มีนาคม

“อุดรข้าวเที่ยงพรุ่งนี้จะกินอะไร ครูจะเอา ไปส่ง”

ที่นาของครูดำห่างจากโรงเรียนไม่ถึง ๘๐๐ เมตรจึงไม่เสียเวลาไปส่งมากนัก

“อะไรก็ได้ครับครู” อุดรซาบซึ้ง

อาหารมือเที่ยงยี่สิบวันครูดำนำมาส่งไม่เคยขาด เข้าวันหนึ่งก็เช่นกัน อุดรเดินแบกจอบมาเจอกับครูดำพอดี ครูดำเอ่ยว่า “อุดร เที่ยงวันนี้ กินลาบไก่ก็แล้วกันนะ ครูจะไปส่งให้” ผิดจาก นายจ่าเจ้าอื่นๆ ที่ไม่เคยสนใจอาหารการกินของ ลูกจ่าเลย อุดรนึกดีใจที่ได้ทำงานกับนายจ่าใจดีมีน้ำใจ

สองเดือนกว่าครูดำยังคงนำอาหารมือเที่ยงมาให้ไม่เคยขาด จนมาถึงวันที่อุดรชุดสระเสร็จเรียบร้อยตามขนาดที่ครูดำต้องการ

ใกล้ค่ำอุดรมาหาครูดำเพื่อรับคำแรง

“ว่าไง ชุดสระเสร็จวันนี้ใช่ไหม”

“ครับ” อุดรนั่งบนแคร่ไต้ต้นไม้

“คงมาเอาคำแรง รอลักครุ่นะ”

ครูดำหายเข้าไปในบ้านสักครู่หนึ่งก็ออกมาพร้อมสมุดหนึ่งเล่ม ครูดำเปิดสมุดอ่านซ้ำๆ

“เริ่มวันที่สิบสอง ครูซื้ออาหารมือเที่ยงให้นายราคาสามสิบบาท วันที่สิบสาม...”

ครูดำอ่านรายการค่าอาหารแต่ละวันก่อน ตบท้ายว่า **“อุดร คำแรงของนายครูหักจากรายจ่ายค่าอาหารกลางวันแล้ว ลงตัวพอดี ไม่เหลือสักบาท”**

ผ่านไปยี่สิบกว่าปี แต่อุดรจำเหตุการณ์นี้ไม่รู้ลืม โลงอกที่งานเสร็จสิ้น ดีใจที่จะได้รับ คำแรงจากความเหน็ดเหนื่อยในการชุดสระ นานกว่าสองเดือน... แต่แล้วทุกอย่างก็พลิกผัน เป็นความว่างเปล่า ถ้ารู้ว่าครูจะทำอย่างนี้ เป็น

ตายอย่างไรอุดรก็จะท้อข้าวเที่ยงไปกินเองเป็นแน่

ย่างเดือนหก ฝนเริ่มโปรยปราย ชาวนาซ่อมแซมไถคราดเพื่อเริ่มการทำนาอีกครั้ง

นาของอุดรอยู่ใกล้หมู่บ้าน จึงไปเข้าเย็นกลับ ส่วนผู้ที่มีนาอยู่ไกลก็มักจะหอบข้าวของที่จำเป็นไปปักหลักที่เถียงนาตั้งแต่ต้นฝนจนเก็บเกี่ยว

ปกติตื่นเช้าครูดำจะออกกำลังด้วยการปิดกวาดใบไม้รอบบ้านเป็นประจำ เป็นภาพที่ชินตาเวลาอุดรเดินผ่านไปมา แต่ในเดือนกว่าแล้วบ้านปิดตลอด ครูดำไปไหน...

ใกล้ค่ำอุดรเดินแบกจอบกลับจากทุ่งนา สอดสายตาผ่านรั้วเห็นครูดำนั่งคอดกบนรถเข็น ครูดำป่วยเป็นอะไรถึงได้รักษานานเป็นเดือน อุดรสงสัย

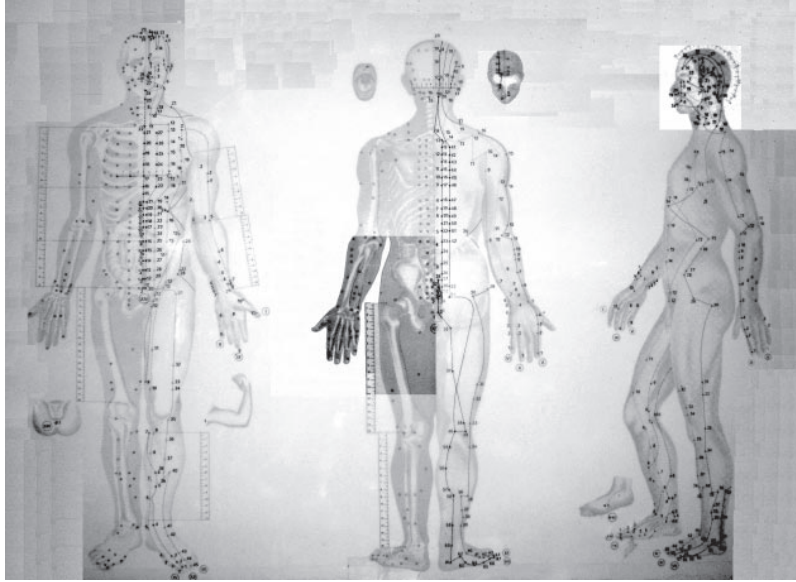
จอบใช้มานานหลายปี แม้จะเป็นเหล็กกล้า แต่ก็สึกกร่อนลั่นลงๆ อุดรจึงซื้อจอบเล่มใหม่ที่ร้านค้ากองทุนในหมู่บ้าน

“นี่รู้ไหม เขาว่าครูดำเส้นเลือดในสมองแตก เป็นอัมพาตครึ่งซีก แก่เป็นความดันสูงด้วย พอคิดหนักเส้นเลือดเลยแตกเฉียบพลัน ลูกชายแกก็เป็นครูเหมือนพ่อ แต่นิสัยต่างกันคนละทิศเลย พ่อชี้เหนียวยิ่งกว่าหนังสัตว์ แต่ลูกชายชอบเล่นพนัน ลั่นเดือนเงินไม่เคยเหลือถึงพัน เดือนก่อน ลูกชายถูกพวกหน้าม้าที่ฝึงอริยชนขามฝึงไปเล่นพนัน เสียพนันเป็นหนึบ่อนตั้งล้านกว่า ครูดำต้องเอาที่ดินและบ้านไปจำนอง เอาเงินไปไถตัวกลับมา แกคงเสียใจคิดมาก เส้นเลือดจึงแตกไป”

อุดรหิ้วจอบเล่มใหม่เดินกลับบ้าน

‘มีทองเท่าหนวดกุ้ง ยังนอนสะดุ้งทั้งคืน’ คำพระเทศน์ผุดขึ้นเตือนสำนึก ‘เรามีจอบเล่มเดียว ยังหวงอุตสาห์แบกกลับมาไว้บ้านทุกวัน กลัวจะหาย แล้วคนที่มีอำนาจมีสมบัติมากมาย จะทำใจได้อย่างไรถ้าสูญเสียสิ่งเหล่านี้ไป’

๒

เส้นสายสร้างดุลยภาพ

๑๐. ปรับสมดุลบรรเทาอาการปวดหน้าอก

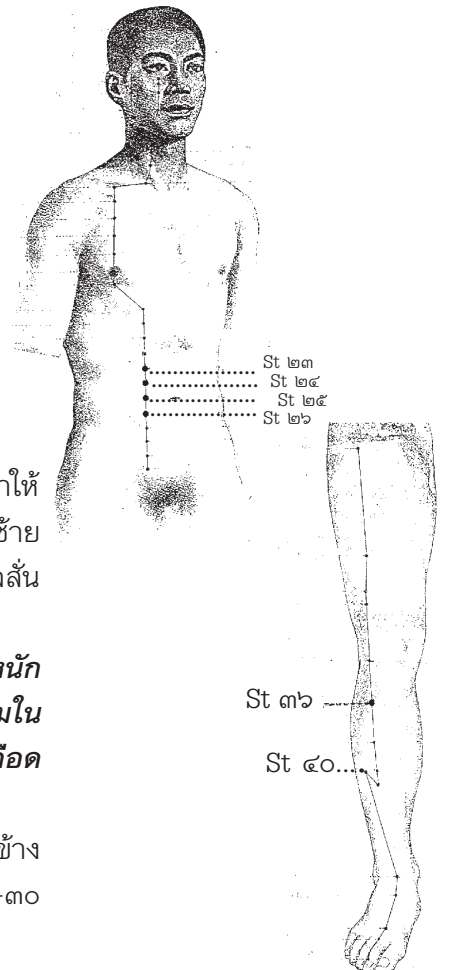
ปวดหน้าอก ต้องทราบว่าปวดหน้าอกบริเวณใดบ้าง

- ปวดอกข้างซ้ายขวา
- ปวดเหนือราวนม
- ปวดใต้ราวนม
- ปวดหน้าอกด้านหน้า

ปวดอกข้างซ้ายขวา อาจเกิดจากเลือดไปเลี้ยงหัวใจตีบ ทำให้เลือดไปเลี้ยงหัวใจไม่พอ จะมีอาการเจ็บปวดจุดแน่นที่หน้าอกข้างซ้าย ราวไปที่หัวไหล่ซ้าย สะบักซ้าย ถ้ามีอาการมากจะหอบ เหนื่อย ใจสั่น แต่อาการจะดีขึ้นถ้าได้พักผ่อน โดยไม่มีอาการเจ็บหน้าอกเลยก็ได้

สาเหตุที่แท้จริงนั้นอาจมาจาก ตับ ถุงน้ำดี ม้าม การยกของหนัก บ่อย ๆ มีผลกระทบมาถึงลำไส้เล็ก ทำให้ลำไส้เล็กบวม มีลมในลำไส้เล็กดันเสียดไปถึงหน้าอก และสะบักซ้าย ทำให้การส่งเลือดไปเลี้ยงหัวใจลดลง ทำให้ลิ้นหัวใจเต้นผิดปกติได้

ขั้นแรก กดจุดกระเพาะอาหาร (St 25, 24, 23, 36) ทั้งสองข้าง โดยกดห่างจากสะดือ ๒ ข้อนิ้ว กดจุดละ ๓๐ วินาที หรือนับ ๑-๓๐ ในใจ (ดูตามรูป)

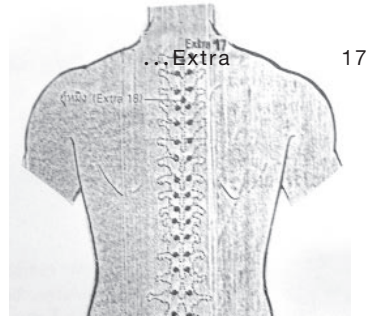
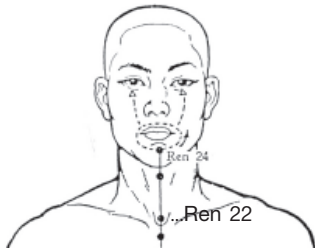
ขั้นที่สอง กดจุดเหนือสะดือและใต้สะดือ ห่างจากสะดือ ๒ ขอนิ้ว กดสลับกันไปจนหายใจดีขึ้น อาการเสียดจะลดลง

ควรดื่มน้ำสมุนไพร หัวปลีหันฝอยคั่วเป็นชา ผสมกับใบเตย เก๊กฮวย ดอกมะลิ เพื่อขงดื่ม หรือชาดีบัว ใบเตย เก๊กฮวย ดอกมะลิ

ปวดเหนือราวนม หอบหืด คือ โรคของหลอดลมเล็กมีปฏิกิริยาต่อสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เช่น เกสรดอกไม้ ละอองต่าง ๆ ควันต่าง ๆ อากาศที่ไม่บริสุทธิ์ ฯลฯ ที่เข้ามากระทบมากกว่าปกติ ทำให้มีอาการหดเกร็งของหลอดลม มีเสมหะเหนียวอุดตันทางเดินลมหายใจ เป็นอาการภูมิแพ้ในสิ่งต่าง ๆ, เกิดจากการเปลี่ยนอากาศทันที, เกิดจากการติดเชื้อ มีสิ่งแปลกปลอมภายใน, เกิดจากอารมณ์แปรปรวน หรือไม่สามารถหาสาเหตุได้

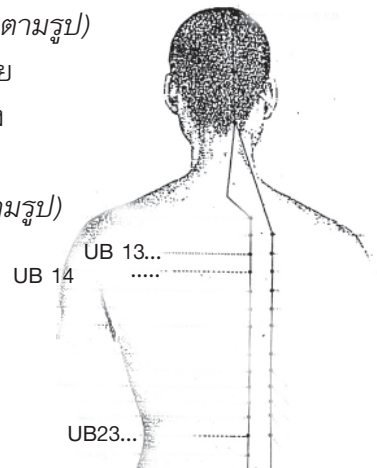
ประการแรกในการปรับสมดุล ให้ดื่มน้ำหมักลูกยอที่ปรับรสให้มีรสหวานกับเปรี้ยวแล้วจึงเป็นกลาง ดื่มทุกวันเป็นเวลา ๑ อาทิตย์ ไม่เกิน ๑ เดือน พร้อมกับการปรับสมดุลด้วยการกดจุดดังกล่าวต่อไปนี้

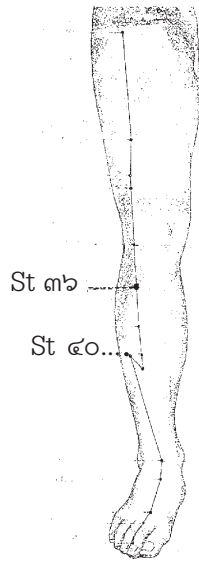
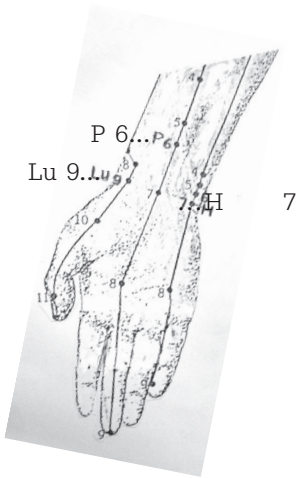
- พลังงานรวม (Ren 17)** อยู่กึ่งกลางระหว่างหัวนมทั้งสอง
- พลังงานรวม (Ren 22)** อยู่ที่รอยเว้าบนยอดกระดูกใบอก (ดูตามรูป)
- พิเศษ (Extra 17)** ข้างจุด (Du 14) ๐.๕ ขอนิ้ว (ดูตามรูป)

- กระเพาะปัสสาวะ (UB 13)** ใต้หนามกระดูกสันหลังส่วนอกที่ ๓ มาข้าง ๑.๕ ขอนิ้ว
- กระเพาะปัสสาวะ (UB 14)** ใต้หนามกระดูกสันหลังส่วนอกที่ ๔ มาข้าง ๑.๕ ขอนิ้ว
- กระเพาะปัสสาวะ (UB 23)** อยู่แนวของไตห่างจากกระดูกสันหลัง ๑.๕ ขอนิ้ว (ดูตามรูป)
- กระเพาะอาหาร (St 40)** (กดเมื่อมีเสมหะมาก) อยู่ข้างจุด St 38 (อยู่ใต้ลูกสะบ้า ลงมา ๘ ขอนิ้ว) (ดูตามรูป)

- หัวใจ (H 7)** อยู่ตรงรอยปุ่มหงายข้อมือด้านนิ้วก้อย
- ปอด (Lu 9)** อยู่ตรงรอยปุ่มหงายข้อมือด้านนิ้วโป้ง
- กล้ามเนื้อหัวใจ (P 6)** เหนือรอยข้อพับมือ ๒ ขอนิ้ว ระหว่างกล้ามเนื้อทั้งสองของมือ (ดูตามรูป)
- พลังงานรวม (Ren 6)** อยู่ใต้สะดือ ๑.๕ ขอนิ้ว
- กระเพาะอาหาร (St 25)** ห่างจากสะดือ ๒ ขอนิ้ว ทั้งสองข้าง

ปวดไตราวม

ไตฉวมอ้กเสบอาจเกิดจากบาดแผลระหว่่างการให้นมลูก(ถูกกัดหัวนม) เป็นแผลมีอาการบวมแดง แข็ง กดเจ็บ เป็นหนอง หรือเกิดจากการคล่ำพวว่า ต่อมน้ำเหลืองที่รักแร้โต ให้**ปรับสมดุลโดยตีมน้ำสมุนไพร** คือ น้ำผึ้ง มะนาว กระจะเทียม พริกไทย โดยให้จับทีละชนิดแล้วตีมน้ำตามมาก ๆ

ปรับสมดุลโดยการกดจุด ดังที่กล่าวข้างบน โดยกดจุดละ ๓๐ วินาที สลับกันไปจนครบ

ปวดหน้าอกด้านหน้า

ปวดอกจากอาการไข้หวัดหรือไข้หวัดใหญ่ การเป็นหวัดเกิดจากการติดเชื้อไวรัสเข้าสู่ร่างกาย เมื่อร่างกายอ่อนแอ จากการถูกละอองฝน ตากแดดนาน ๆ อาบน้ำตอนติก ๆ แล้วไม่ฝีกปรับลมปราย (คือการหายใจเข้าไปลึก ๆ กลั้นไว้ นับ ๑-๑๐ ในใจ แล้วเป่าลมออกแรง ๆ) ทำอย่างนี้ ๑๐ ครั้ง จะทำให้เพิ่มเม็ดเลือดแดงเพื่อไปช่วยปรับสมดุลให้ร่างกายแข็งแรงต่อสู้กับเชื้อไวรัสได้

แต่ถ้าติดเชื้อไวรัสแล้วร่างกายก็ต้องเป็นไข้ เพราะร่างกายต้องไปขอเม็ดเลือดจาก ตับ ไต ไช กระจะตุก ร่างกายต้องสร้างเม็ดเลือดเพื่อมาต่อสู้

กับเชื้อโรค ด้วยการเผาไชกระจะตุก เมื่อไหวที่เลือดเพียงพอ อาการไข้ก็จะลดลงเอง แต่ถ้าเรากินยาลดไข้ของแผนปัจจุบัน ยาาก็จะไปกดประสาท ให้เราร่วงแล้วนอนหลับไป

แต่ถ้าเป็นยาลดไข้ของแผนโบราณก็จะกินแต่พวกสมุนไพรสไชยวเข้าไปเสริมสร้างเม็ดเลือดให้ร่างกายหายไข้ได้เหมือนกัน

นอกจากเป็นไข้แล้ว ยังมีการคัดจมูก ไอ จาม น้ำมูกใส เสมหะใส ถ้าเป็นนานก็จะติดเชื้อแบคทีเรียเข้าไปอีก เกิดภาวะแทรกซ้อนตามมา เช่น ทอนซิลอักเสบ โพรงจมูกอักเสบ หูชั้นกลางอักเสบ หลอดลมอักเสบ ปวดบวม ปวดหน้าอก ปวดเมื่อยตามตัวตามข้อต่าง ๆ เจ็บแน่นหน้าอก หายใจหอบ

ควรปรับสมดุลโดยใช้สมุนไพร น้ำผึ้ง ๓ ชต. น้ำมะนาว ๒ ชต. กระจะเทียม ๕ กลีบ พริกไทย ๕ เม็ด ตำผสมกัน จับทีละชนิด แล้วตีมน้ำตามมาก ๆ พร้อมกับมากดจุดปรับสมดุลตามที่กล่าวไปแล้ว

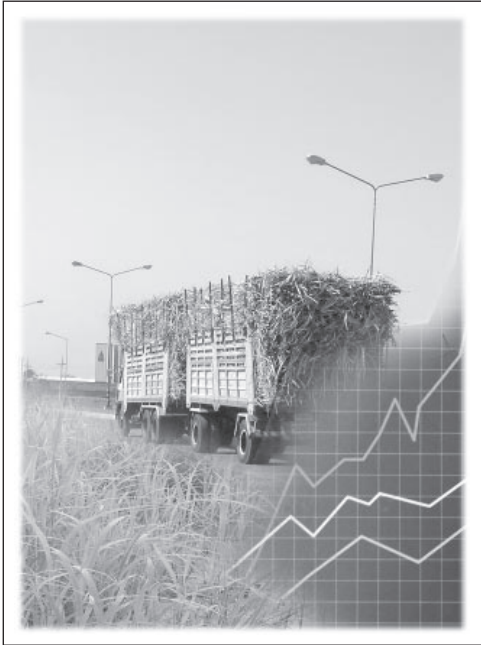
แต่ถ้าเรานอนติกเกิน ๓ ทุ่ม ก็จะมีถุงน้ำ ชิสร ก้อนเนื้อ เกิดขึ้นบริเวณหน้าอก บางครั้งก็ใกล้จุดต๊บ จุดปอด จุดถุงน้ำดี จุดม้าม ที่พาดผ่านบริเวณหน้าอก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอาหารที่กินด้วย

แต่ถ้านอนติกเกิน ๐.๐๐ น.(เที่ยงคืน) ถุงน้ำ ชิสร ก้อนเนื้อจะเริ่มแบ่งเซลล์กลายเป็นเซลล์มะเร็งขึ้นอยู่กับอาหาร อากาศ อารมณ์ด้วยว่าจะเป็นมะเร็งที่อวัยวะใด

วิธีปรับสมดุล ควรงดการนอนติก แล้วหันมารับประทานชุปผัก น้ำผักปั่น จากผักผลไม้พื้นบ้านที่ไร้สารพิษให้ได้ ๕ สี ๙ รส ทุกวัน อย่างน้อย วันละ ๑ ก.ก.

พร้อมกับปรับสมดุลกดจุดตามที่กล่าวมาแล้ว จะได้ผลดียิ่งๆ ขึ้น

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

การวิเคราะห์เศรษฐกิจไทยตามแนวคิดตะวันตก

• ต่อจากฉบับ ๑๙๙

ดีออกเตอร์ป้วย อึ้งภากร ได้สอนเรื่องทฤษฎีลูกสูบ ๓ ตัว ซึ่งได้สมมุติเปรียบเทียบกับระบบการเงินของประเทศเสมือนลูกบอลหรือลูกโป่ง ที่มีลูกสูบที่หนึ่ง คือ ลูกสูบการคลังว่าด้วยรายรับจ่ายของรัฐบาล ลูกสูบที่สอง ว่าด้วยการเงิน การขยายเครดิตและการลดเครดิต ลูกสูบที่สาม คือ ต่างประเทศ ว่าด้วยเงินเข้าและเงินออก ทั้งสามตัวนี้ รัฐบาลสามารถที่จะควบคุมให้ปริมาณเงินเข้ามาในระบบหรือออกนอกระบบได้

โครงสร้างองค์ประกอบและการทำงานของ

ระบบเศรษฐกิจไทยนั้น ประกอบด้วยตัวละครทั้งหมด ๔ ตัว ตัวแรก คือ ครัวเรือ่น หมายถึงประชาชนธรรมดา บทบาทที่แสดง คือ การบริโภค โดยมีข้อจำกัดที่รายได้ ตัวละครต่อไปคือภาคธุรกิจหรือเอกชน บทบาทที่แสดงคือการลงทุน ข้อจำกัดคืองบประมาณ ตัวละครที่สามคือรัฐบาล บทบาทที่แสดงคือการใช้จ่ายภาครัฐและการเก็บภาษี ข้อจำกัดคืองบประมาณ ส่วนตัวละครตัวสุดท้ายนั้นคือภาคต่างประเทศคือการส่งออกและการนำเข้า บทบาทก็คือการบริโภคและการบริการ

การทำงานของครัวเรือ่น ธุรกิจ รัฐบาล และภาคต่างประเทศนั้นอธิบายได้โดยสมการเคนส์ คือ $Y = C+I+G+(X-M)$

Y คือ GDP

C คือการบริโภคของครัวเรือ่น

I คือ การบริโภคของภาคเอกชน

G คือ การจ่ายเงินงบประมาณของรัฐบาล

X คือ รายรับจากภาคต่างประเทศ การส่งออกสินค้าและการท่องเที่ยว

M คือ รายจ่ายภาคต่างประเทศ การสั่งซื้อสินค้าจากต่างประเทศ

(X-M) คือ ดุลการค้า

การวิเคราะห์เศรษฐกิจของประเทศไทยต้องวิเคราะห์ทั้งสามมิติ

มิติที่หนึ่ง คือ การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งขณะนี้เราใช้ GDP ในการกำหนดการเจริญเติบโต แต่ก็มีหลายปัจจัยที่ทำให้ GDP ลดลง จากทฤษฎีเคนส์ $GDP = C+I+G+(X-M)$ ปัจจัยที่เป็นปัญหาทำให้ GDP ลดลงได้อาจเกิดจากการผันแปรและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันนี้ ที่สำคัญมากคือ (X-M) ซึ่งมาจากราคาน้ำมันตลาดโลกสูงขึ้น เมื่อเราสั่งน้ำมันเข้ามา มากก็เสียเงินในการซื้อน้ำมัน ทำให้เงินไหลออกนอกประเทศมาก การส่งออกของไทยส่วนใหญ่ เป็นการรับจ้างการผลิต ไม่ว่าจะรถยนต์ หรือชิ้นส่วน

รถยนต์ เราจึงได้เพียงแต่ค่าแรงเท่านั้น ตัวเลขที่เกิดขึ้นไม่ได้ตกแก่ประชาชนคนไทยมากนัก

การใช้จ่ายภาครัฐ โดยเฉพาะงบประมาณตามนโยบายประชานิยม เช่น กองทุนหมู่บ้าน หมู่บ้านละหนึ่งล้าน ธนาคารประชาชน มีการใช้เงินผิดวัตถุประสงค์ จึงทำให้การใช้จ่ายมีเพียงรอบเดียว หลังจากนั้นก็จะตกเป็นของนายทุนเงินก็จะได้ไม่หมุนเวียนอีก ซึ่งถ้าการใช้จ่ายถูกวิธีแล้วเงินก็จะหมุนเวียนไปหลายรอบ ซึ่งแต่ละรอบรัฐบาลก็สามารถเก็บภาษีได้ ทำให้มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจได้

การลงทุนที่พึ่งพาเทคโนโลยีต่างประเทศมาก ทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการส่งเครื่องจักรเข้ามาจำนวนมาก การใช้ภูมิปัญญาของคนไทยมีน้อย ทำให้เสียเงินตราต่างประเทศมาก

ประชาชนมีวัฒนธรรมในการบริโภคนิยมเกินไป ทำให้การจับจ่ายใช้สอยไม่ก่อให้เกิดการผลิต แนวทางแก้ไขต้องดำเนินการด้านเศรษฐกิจพอเพียงพัฒนาการเกษตรให้เข้าสู่การเกษตรอุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้า การเกษตร ต้องผลักดันให้โรงงานอุตสาหกรรม อยู่ใกล้แหล่งผลิต ใช้ความหลากหลายด้านชีวภาพของประเทศที่มีทรัพยากรหลากหลายจำนวนมากให้เป็นประโยชน์ ส่งเสริม SME การผลิตรายย่อยให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างยั่งยืน พัฒนาการศึกษ ส่งเสริมสนับสนุนการวิจัยผลิตภัณฑ์ต่างๆ เพื่อไม่ต้องพึ่งเทคโนโลยีต่างประเทศมากนัก

มิติที่สอง เสถียรภาพทางการเงิน เสถียรภาพทางการเงินเป็นสิ่งสำคัญมาก ประเทศไทยเคยประสบมาแล้วเมื่อปี ๒๕๔๐ ทำให้เศรษฐกิจล้มละลายเนื่องจากเงินบาทอ่อนตัวด้านต่างประเทศไม่มีเสถียรภาพ ปัญหาที่เกิดขึ้นภายในได้แก่อัตราเงินเฟ้อสูง ๕ ถึง ๖% ในขณะที่ดอกเบี้ย ๒ ถึง ๓% เงินเฟ้อทำให้ประชาชนยากจนลงเกิด

จาก Cost push คือ ต้นทุนสินค้าสูงหรือ Demand pull คือประชาชนต้องการสินค้าอย่างใดอย่างหนึ่งมาก

การแก้เงินเฟ้อ

๑. นโยบายการเงิน เพื่อแก้เสถียรภาพภายใน ธนาคารแห่งประเทศไทย ต้องทำนโยบายผ่านธนาคารพาณิชย์ หรือเพิ่มอัตราดอกเบี้ยให้สูงขึ้น เมื่อดอกเบี้ยสูงขึ้น การลงทุนก็จะตกต่ำลง เมื่อการลงทุนต่ำลง การบริโภคก็จะน้อยลง เมื่อการบริโภคน้อยลง GDP ก็จะลดลง เมื่อ Demand ลดลงเงินเฟ้อก็จะลดลงและควรควบคุมเงินเฟ้อไม่ให้มากกว่าการเติบโตของ GDP

๒. เสถียรภาพต่างประเทศเป็นการแก้เสถียรภาพนอก การขาดดุลบัญชีเดินสะพัด และบัญชีทุน ต้องใช้นโยบายประหยัดพลังงาน เพื่อลดการนำเข้าน้ำมัน การขาดดุลจะได้ไม่สูงมากนัก เมื่อมีนโยบายเพิ่มดอกเบี้ยลด GDP ประหยัดน้ำมัน เงินทุนไหลเข้าประเทศ การขาดดุลบัญชีเดินสะพัด และการขาดดุลบัญชีทุนก็จะน้อยลงงเสถียรภาพมีทั้งภายในและภายนอกเสถียรภาพภายในนั้นดูจากการว่างงาน และเงินเฟ้อ ถ้าการว่างงานมากเงินเฟ้อมาก แสดงว่ามีเสถียรภาพไม่ดี ส่วนภายนอกนั้นดูจากบัญชีเดินสะพัดและบัญชีทุน ว่ามีการขาดดุลบัญชีหรือไม่ ถ้าดุลบัญชีเดินสะพัดและบัญชีทุนติดลบ แสดงว่าเสถียรภาพนอกไม่ดี

มิติที่สาม การกระจายรายได้ ต้องมีการกระจายรายได้ที่เป็นธรรม ลดการว่างงานลงลดความยากจนลง รัฐบาลแก้ปัญหาที่ปลายเหตุโดยใช้ Demand Side Policy ได้แก่ กองทุนหมู่บ้าน ธนาคารประชาชน สินค้า OTOP การพักชำระหนี้เกษตรกร การเปลี่ยนสินทรัพย์ให้เป็นทุนและ Supply Side Policy และนโยบาย SME ซึ่งเป็นแนวทางที่ไม่ถูกต้อง แต่อาจจะถูกใจประชาชน

และได้ผลงานของพรรค แต่เกิดปัญหาของการคอร์รัปชัน รัฐบาลควรแก้ที่รากเหง้าของปัญหา ได้แก่ การพัฒนาการศึกษา ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา การใช้จ่ายภาครัฐ ใช้นโยบายการคลังและกิจการคลังในโครงการใหญ่ Megaproject เช่น ระบบชลประทานระบบท่อทั่วประเทศหรือระบบการขนส่งมวลชน ระบบลอจิสติก การพัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยทุกโครงการควรปลอดจากคอร์รัปชัน โปร่งใสและตรวจสอบได้ เป็นการแก้ปัญหาความยากจนและการว่างงานที่ยั่งยืน

การแก้ปัญหาคือความยากจน ซึ่งเป็นปัญหาเชิงโครงสร้าง จำเป็นจะต้องแก้โครงสร้างส่วนบน ได้แก่ ศาสนา ระบบการถือครองที่ดิน อำนาจอธิปไตยและประชาชน สถาบันการเมือง ปรัชญา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ผู้มีอิทธิพล หากไม่แก้ที่โครงสร้างส่วนบนจะเป็นการแก้ที่ปลายเหตุ ความยากจนจะไม่มีวันหมดไป และคนจนจะไม่ได้รับความเป็นธรรมเรื่อยไป

การพัฒนาประเทศ ถ้าทำครบทั้ง ๕ มิติจะทำให้เกิด

๑. Productivity ประสิทธิภาพและประสิทธิผล
๒. คุณภาพทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๓. แบ่งปันกันอย่างเสมอภาคเป็นธรรม
๔. ให้อำนาจประชาชนมีระบบการเมืองในระบอบประชาธิปไตย
๕. ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น

สำหรับนโยบายเขตการค้าเสรีนั้น ผลบวกคือทำให้การส่งสินค้าออกมากขึ้นแต่จะตกกับกลุ่มทุนผูกขาดเพียงไม่กี่กลุ่ม มีการร่วมมือทางการค้าแบบทวิภาคีและมีความสัมพันธ์กับต่างประเทศมากขึ้น แต่ผลลบก็คือจะมีผลดีเพียงระยะสั้นแต่ระยะยาวสิ่งแวดล้อมทางด้านการเกษตรเชิงนิเวศเสียหายเพราะเน้นอุตสาหกรรม เราจะกลายเป็นอาณานิคมทางเศรษฐกิจของนายทุนและทำลายทรัพยากรของตนเอง การแข่งขันจะ

เสียเปรียบเพราะต่างชาติได้เปรียบด้านเงินทุน เห็นได้ชัดเจน เช่น ผู้ประกอบการค้าปลีกในขณะนี้ จะก่อให้เกิดลัทธิบริโภคนิยม อาหารจานด่วน การบริโภคที่ไร้คุณภาพ และมีการทำลายเกษตรกรรมแนวเศรษฐกิจพอเพียงเพราะต้องการแข่งขันกับต่างชาติ เห็นว่า การเปิดการค้าเสรีปัจจุบันนี้ ควรยุติการเจรจาไปก่อน และศึกษาผลกระทบให้รอบด้าน สสำรวจประชามติ ศึกษาข้อมูลเชิงลึกทุกด้านเพราะการทำสัญญาจะผูกพันถึงอนาคตของลูกหลาน คงเลือกทำเฉพาะด้านที่พร้อมแล้ว และควรมีการพัฒนาวิจัยศึกษาในทุกๆ ด้าน

สำหรับเศรษฐกิจพอเพียงที่รัฐบาลใหม่พยายามส่งเสริมในขณะนี้ ควรมีองค์ประกอบทั้ง ๕ ประการให้ครบถ้วน คือ

๑. ความพอประมาณคือความพอดีไม่มากไม่น้อยไม่โตเร็วหรือช้าเกินไปและไม่สุดโต่งไปทางใดทางหนึ่ง
๒. ความมีเหตุผล คือ ทุกอย่างต้องอธิบายได้
๓. ความมีภูมิคุ้มกันที่ดี ปกป้องคุ้มครองไม่ให้เกิดความเสียหายในทุกด้านและไม่มีความเสี่ยง
๔. ความรอบรู้ จัดองค์ความรู้ที่ดีไม่รีบร้อน มีภูมิปัญญารอบด้าน มองทุกมิติ
๕. คุณธรรมความดีเป็นพื้นฐานของความมั่นคง ผลของการทำเศรษฐกิจพอเพียงนั้นจะเกิดผลต่อสังคมทั้งหมด ๔ ด้าน คือ

๑. สังคมไม่ทอดทิ้งกัน เอื้ออาทรกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน มีกองทุนสวัสดิการพอเพียง
๒. สังคมเข้มแข็ง ภาคประชาสังคมเข้มแข็ง เช่น การเลี้ยงเด็ก การดูแลคนชราและการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม
๓. สังคมมีคุณธรรม สังคมเป็นปึกแผ่นร่มเย็นเป็นสุข
๔. สังคมเป็นประชาธิปไตย ทุกภาคส่วนเข้าร่วมในการพัฒนาสังคม

สวรรค์ลวง...นรกจริง

พอเพียง ไม่พอเพียง

วิถีเลี้ยง ชีวิตตน

สองชั่ว ต่างแยบยล

สู้สุขเย็น หรือทุกข์ร้อน

พอเพียง ไซ้เพียงพอ

กินอยู่รอ วันม้วยมรณ

ไม่เผื่อ เอื้ออาทร

ส่วนเกินเกื้อ เพื่อบุญทาน

พอเพียง เพียรขยัน

หมั่นสร้างสรรค์ มุ่งมั่นงาน

กินใช้ ไม่พรว้าผลาญ

ให้สูญเปล่า เกินจำเป็น

ส่วน...โลก ไม่จบสิ้น

รวยเหลือกิน กลัวยากเข็ญ

โหยหา ไม่วางเว้น

ห้วงหวงแหน จำเพาะตน

มีมาก ก็ไร้ค่า

heimัดค้นหา อยากมีล้น

เบียดบัง คนยากจน

ไม่พอเพียง ไม่พอใจ

นรก หรือสวรรค์

เห็นเห็นกัน ในทันใด

ชาตินี้ ตามเห็นได้

ผู้ยิ่งใหญ่ ... ไร้แผ่นดิน

๗